

Διαλυτικές τάσεις
κι εμφύλιος
στον συστημικό
ΣΥΡΙΖΑ

> σελ. 5, 7

1/11: Μπλόκο
σε φασίστες και
στην απαγόρευση
της ΕΛΑΣ

> σελ. 5

Διάτρητος
ο μύθος του
φιλεργατικού
Μεταξά

> σελ. 21

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 - ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2023

ΕΤΟΣ 33° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.639

Καμία συνεννοχή στο έγκλημα στη Γάζα

Πυκνώνουν οι διαδηλώσεις ενάντια στο μακελειό του Ισραήλ και την όλο και πιο έντονη εμπλοκή της Ελλάδας. Μεγάλες οι ευθύνες της κυβέρνησης, αμερικανική βάση και στην Ελευσίνα!

Πρόβες χερσαίας εισβολής στη Γάζα πραγματοποιεί το Ισραήλ, ενώ με σαρωτικούς βομβαρδισμούς έχει σκοτώσει πάνω από 7.000 Παλαιστίνιους, μεταξύ αυτών και πολλά παιδιά. Συγκλονιστικό κάλεσμα των εργατικών συνδικάτων της Παλαιστίνης προς τους εργαζόμενους όλου του κόσμου να σταθούν στο πλευρό του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού. Πολύ μεγάλες διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε όλο τον κόσμο. Στήριξη στον αιματοβαμμένο Νετανιάχου από Μητσοτάκη, επεκτείνεται επικίνδυνα η εμπλοκή της Ελλάδας στα επιθετικά σχέδια των ΗΠΑ. Ανάγκη αντιπολεμικής πάλης του εργατικού κινήματος με διαδηλώσεις και απεργία. Οι διαχρονικές αιτίες της τραγωδίας στην περιοχή βρίσκονται στην ισραηλινή κατοχή. Ταξικός και όχι θρησκευτικός πόλεμος. >>> σελ. 2, 4, 8-9, 10

Η άλλη όψη

Γράφουν: Γιώργος Μουρμούρης, Ιωάννα Καρδάρη

Αποστολή στην ξεχασμένη Θεσσαλία

Και πλημμυρισμένοι και ξεχασμένοι οι κάτοικοι της Θεσσαλίας, παλεύουν να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους, όπως και τις πρώτες μέρες μετά τον «Daniel». Αποστολή του *Prin* στα χωριά της Καρδίτσας τώρα που έσβησαν τα φώτα. Ρεπορτάζ από τη Μαγνησία. Το 40% των κατοίκων του Παλαμά δεν έχει πάρει τις αποζημιώσεις, ενώ κάτοικοι κοιμούνται ακόμα σε γήπεδα. >>> σελ. 12-13

**Αυξήσεις
έως 88%
στα τιμολόγια
ρεύματος**

Νέα λεηλασία περιμένει τα νοικοκυριά, καθώς ήδη οι πάροχοι ηλεκτρικής ενέργειας ανακοίνωσαν αυξήσεις φωτιά έως και 88% στα τιμολόγια Νοεμβρίου. Η πλειονότητα των προμηθευτών κινείται με αυξήσεις κοντά στο 40% πριν τις επιδοτήσεις, οι οποίες θα μετριάσουν αλλά δεν θα αντισταθμίσουν πλήρως το τελικό ποσό που θα πληρώσουν νοικοκυριά και επιχειρήσεις. Η κυβέρνηση όχι μόνο έχει αφήσει στο απυρόβλητο το χρηματιστήριο ενέργειας και την κερδοσκοπία των αρπακτικών της ενέργειας, αλλά από τις αρχές του 2024 επαναφέρει τη ληστρική ρήτρα αναπροσαρμογής. Ταυτόχρονα, η ΕΕ επέβαλε και η ΝΔ αποδέχθηκε την παύση των οριζόντιων επιδοτήσεων. Αν δεν ξεσηκωθούμε μας περιμένει μαύρος χειμώνας!

editorial

Κάλεσμα
των συνδικάτων
της Παλαιστίνης

Το *Prin* δίνει τον λόγο στη Γενική Ένωση Παλαιστινίων Εργαζομένων, στη Συμμαχία Συνδικάτων Παλαιστίνης και στην Παλαιστινιακή Ομοσπονδία Συνδικάτων και στο συγκλονιστικό τους μήνυμα:

«Αδέρφια μας, Εργάτες του κόσμου,

Από την αιματοβαμμένη Παλαιστίνη, η εργατική τάξη και τα συνδικάτα των Παλαιστινίων στέλνουμε περήφανο χαιρετισμό και την τεράστια ευγνωμοσύνη μας στα εκατομμύρια που έχουν πλημμυρίσει τους δρόμους των πόλεων σε όλες τις ηπείρους φωνάζοντας «Λευτεριά στην Παλαιστίνη!». Ενάντια στις κυβερνήσεις τους, τους οργανισμούς του ιμπεριαλισμού, των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ, οι λαοί του κόσμου στέκονται στο πλευρό του λαού μας, στέκονται στη σωστή πλευρά της ιστορίας, που αυτές τις μέρες γράφει με το αίμα των Παλαιστινίων στις σελίδες της το μεγαλύτερο έγκλημα του 21^{ου} αιώνα.

Τα δάκρυα μας έχουν στερέψει, όπως έχει στερέψει το νερό, το φαγητό, η βενζίνη, το ηλεκτρικό στη μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου, στη Γάζα των δύο εκατομμυρίων ψυχών, ενώ το Ισραήλ ετοιμάζεται για τη μαζική σφαγή τους.

Αυτό που μας μένει είναι η ελπίδα! Η ελπίδα ότι ο λαός μας δεν είναι μόνος του απέναντι στη βάρβαρη ισραηλινή κατοχή και αδικία! Απέναντι στις κυβερνήσεις που τσακίζουν τα δικαιώματα των ίδιων των λαών τους και στηρίζουν το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ, τα συνδικάτα να απαιτήσουν: Σταματήστε κάθε στήριξη, κάθε συνεργασία με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ! Τα συνδικάτα κάθε χώρας να αναπτύξουν δράσεις ενάντια στη δολοφονική μηχανή των ΝΑΤΟ-ΗΠΑ. Να εμποδιστεί ο στρατιωτικός, οικονομικός εξοπλισμός του Ισραήλ.

Σας υποσχόμαστε: Ο λαός μας δεν θα λυγίσει! Όσο και αν μας πονέσουν, όσο και αν μας ματώσουν, ο αγώνας μας θα συνεχιστεί γιατί έχουμε το δίκιο και στο τέλος θα νικήσουν οι Λαοί!

Τούτη τη γη τη λέγαν Παλαιστίνη, Παλαιστίνη τη λένε ακόμα!»

Γιώργος Τσαντικός

Ο καιρός της «πλήρους αλληλεγγύης» στους ισχυρούς και μόνο σε αυτούς είναι τρομακτικός και είναι ο καιρός μας. Ο Μητσοτάκης χρησιμοποιεί το χαϊδευτικό «Μπίμπι» σε επίσημο κείμενο συνέντευξης Τύπου και απέναντί του δεν έχει την Μπίμπι Άντερσον, αλλά τον Μπενιαμίν Νετανιάχου.

«Μέτρον άριστον»
και στις σφαγές

Είναι γνωστό πλέον ότι ο Κυριάκος Μητσοτάκης είναι κοινωνικά άνωθως. Κάτι σαν τον Στεφ Κάρι με μια μπάλα πίσω από τη γραμμή του τρίποντου, αλλά σε πολιτικό. Για όλα όμως υπάρχει μια έκπληξη, μια ανατροπή, μια ανασκευή αρχικών εκτιμήσεων στις μέρες μας. Έτσι, λοιπόν, στη συνάντησή του με τον Μπενιαμίν «Μπίμπι» Νετανιάχου, έναν εγνωσμένο και αντεπιστέλλοντα απολογητή και συνεργάτη της ακροδεξιότητας πολιτικής πτέρυγας, ο Κυριάκος Μητσοτάκης έσπασε τα όρια και τις αλυσίδες: «Θα συνεχίσουμε να σας στηρίζουμε και να ελπίζουμε πως ό,τι και αν συμβεί πρέπει να συμβεί χωρίς μεγάλο ανθρωπιστικό κόστος». Δηλαδή, «σκοτώστε ρε παιδί μου, αλλά μην το παρακάνετε». Να είναι οι απώλειες σε βαθμό ανοχής «αμερικάνικο democrat sitcom», σαν το *Morning Show* ας πούμε, να μπορούν να παίξουν σε ώρες μεγάλης τηλεθέασης, να βγάλουμε και καμιά έμμεση καταδίκη και όλα καλά. Και συνεχίζετε μετά, χωρίς πρόβλημα.

Ο καιρός της «πλήρους αλληλεγγύης» στους ισχυρούς και μόνο σε αυτούς, είναι τρομακτικός και είναι ο καιρός μας. Ο Μητσοτάκης χρησιμοποιεί το χαϊδευτικό «Μπίμπι» σε επίσημο κείμενο συνέντευξης Τύπου και απέναντί του δεν έχει την Μπίμπι Άντερσον, αλλά τον Νετανιάχου. Ο Κασσελάκης, που εξελίσσεται σε αποτυχημένο τηλεοπτικό spin-off, ποστάρει ως πολιτική θέση χιπ χοπ με Θηβαίο – χίλιες φορές Θανάσης σε grindcore διασκευή – και ευρωπαίοι ομολογοί τους στριμώχνονται να προλάβουν να δηλώσουν πόσο αγαπούν, όχι το Ισραήλ και τον λαό του, αλλά τον Νετανιάχου και την εξουσία του. Οι δε ΗΠΑ σπεύδουν να

Η πλειονότητα του ελληνικού πολιτικού κόσμου στοιχίζεται με το Ισραήλ και τις οικονομικές και στρατιωτικές συμφωνίες που συντάσσονται και υπογράφονται ραγδαία

σικό επακόλουθο. Η τόσο εγκάρδια προσφώνηση του έλληνα πρωθυπουργού στον ισραηλινό ομολογό του υπενθυμίζει ότι ο κ. Μητσοτάκης δεν έχει κανένα πρόβλημα με τους ακραίους της πολιτικής, αρκεί να μην ενοχλούν την οικογένεια και να είναι good for business.

Η πολιτική της «παράπλευρης απώλειας» έχει όλα τα επεισόδια: στον «πολιτισμένο δυτικό κόσμο», αυτούς-ες που δεν «άδραξαν την ευκαιρία», δεν ψήθησαν με την ανάπτυξη, δεν έζησαν εις βάρος των πολλών και έπεσαν στο κενό ανάμεσα στην αποβάθρα και τον καπιταλισμό ή κρατήθηκαν συλλογικά, με αγώνες, ακόμα και όταν όλα αυτά φαινόταν σαν να ματαιοπονούν. Έξω από τα όρια του κατ' ευφημισμόν πολιτισμού, οι παράπλευρες απώλειες είναι ανθρώπινο αίμα και ζωή. Στην περίπτωση της Παλαιστίνης, η ισραηλινή κατοχή είναι διαχρονικά και τελεολογικά η βασική αιτία για ό,τι συμβαίνει και θα συμβεί. Είναι υπεύθυνη (και αυτή, μαζί με τους συμμάχους της) ακόμα και για την ανάδειξη αυτών των συγκεκριμένων αντιπάλων της, με τις συγκεκριμένες πρακτικές και τις συγκεκριμένες αντιλήψεις που κινούνται πέρα από τα όρια της ηθικής και πολιτικής υποστήριξης.

Πέρα (και μακριά) όμως από συλλογικές ευθύνες και ταυτίσεις και για τις δύο πλευρές, τι άλλο μπορείς να κάνεις, εκτός από το να είσαι δίπλα στον κόσμο που παλεύει για ζωή, για ανεξαρτησία, για γη και ελευθερία, για τα δικαιώματα του διπλανού του και για δικαιοσύνη και ειρήνη, ενδεχομένως κόντρα στη δική του εξασφαλισμένη καθημερινότητα, ειδικά γι αυτούς και αυτές που είναι από την εδαφική πλευρά των ισχυρών;

Φανερά αγχωμένη η κυβέρνηση από τη βουβή αγανάκτηση για την ακρίβεια που όλο και περισσότερο εξαφανίζει το λαϊκό εισόδημα, έχει εξαπολύσει μια προπαγανδιστική εκστρατεία για δήθεν αυξήσεις στους μισθούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα από το 2024. Οι τιμές στα είδη διατροφής και βασικής ανάγκης έχουν πάρει τον ανήφορο λόγω της στήριξης της επιχειρηματικής κερδοσκοπίας από την κυβέρνηση, η οποία μετά τις πρόσφατες εκλογές άφησε στην άκρη τις δήθεν ανησυχίες για την ακρίβεια και την αισχροκέρδεια. Χαρακτηριστικές ήταν οι δηλώσεις Μητσοτάκη στην πρόσφατη συνέντευξή του στον ΑΝΤ1 και τον Ν. Χατζηνικολάου (18/10/23), ότι η αγορά θα τα λύσει όλα και οι τιμές όπως ανεβαίνουν, κάποτε θα πέσουν.

Στην ίδια συνέντευξη, στην οποία οι ερωτήσεις έμοιαζαν περισσότερο με πάσες, ο πρωθυπουργός επέμνε πως «οι μόνιμες αυξήσεις των εισοδημάτων ήρθαν για να μείνουν». Ταυτόχρονα, από το κυβερνητικό επιτελείο διοχετεύτηκαν δύο εγκύκλιοι που το υλικό τους έχει κατακλύσει τα ΜΜΕ, για να πειστεί η κοινωνία πως οι εργαζόμενοι θα γεμίσουν τις τσέπες τους μετά από τις κυβερνητικές πρωτοβουλίες. Συγκεκριμένα, το υπουργείο Εργασίας του Α. Γεωργιάδη έχει προωθήσει εγκύκλιο την οποία τα ΜΜΕ επικαλούνται για να πείσουν ότι οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα θα έχουν αυξήσεις με τη νέα χρονιά, καθώς θα ισχύσουν και πάλι οι αυτόματες μισθολογικές αναπροσαρμογές ανά τριετία κατά 10%. Βέβαια, όπως έχει αναδείξει το Πριν και άλλες ανεξάρτητες δημοσιογραφικές φωνές, όταν το μάτι φύγει από τους τίτλους και περάσει στις λεπτομέρειες, διαπιστώνεται ότι το μέτρο αυτό αφορά ελάχιστα και είναι υπό αίρεση, καθώς προϋπόθεση θεωρείται η ανεργία να μην περάσει το 10% στα χρόνια που έρχονται. Η προϋπηρεσία της περιόδου 2012-2024, κατά την οποία οι τριετίες αυτές είχαν «παγώσει», απλά δεν θα συνυπολογιστεί. Αυτό σημαίνει ότι όσοι μπήκαν στη δουλειά μετά το 2012 θα περιμένουν μέχρι το 2027. Παράλληλα, αν η προσαύξηση είναι κατώτερη από τις τυχόν αυξήσεις που πήρε ο εργαζόμενος την περίοδο 2012-2024 ή από το επίπεδο του κατώτατου μισθού εάν ο κλάδος του δεν έχει συλλογική σύμβαση εργασίας (όπως συμβαίνει με τους περισσότερους), τότε απλά δεν θα την πάρει, καθώς θα συμψηφίζονται. Ουσιαστικά οι πρώτες αυξήσεις με το μέτρο αυτό θα αποδοθούν το 2025 και θα αφορούν όσους είχαν ήδη διετή προϋπηρεσία όταν ήρθε το «πάγωμα» του 2012.

Σε ό,τι αφορά τον δημόσιο τομέα, μια άλλη -πολυσέλιδη- εγκύκλιος από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους παρουσιάζει έτσι τα δεδομένα του νέου μισθολογίου για το Δημόσιο που θα ισχύσει από τον Γενάρη του 2024, ώστε να δοθεί η αίσθηση των γενικευμένων και σημαντικών αυξήσεων στις αποδοχές. Αυτό που τελικά δεν κρύβει ο

Οι μόνες πραγματικές αυξήσεις είναι στα προϊόντα

Φτωχοποίηση

Γιώργος Κρεασίδης

► Κυβερνητικό προπαγανδιστικό νέφος για βελτίωση μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα

καταιγισμός από πίνακες και νούμερα, είναι ότι οι μισθοί είναι πολύ χαμηλότεροι, αφού τα στοιχεία δεν αφορούν τις καθαρές αποδοχές, αλλά τις μεικτές, μαζί με τις κρατήσεις, τους φόρους και τις εργοδοτικές εισφορές. Οι περιφημες αυξήσεις είναι 70 ευρώ μεικτά, δηλαδή 40 ευρώ στο χέρι τον μήνα, ποσό που η ακρίβεια θα εξανεμίσει στη στιγμή. Την ίδια στιγμή βλέπει κανείς ότι το περίφημο ενιαίο μισθολόγιο μόνο τέτοιο δεν είναι. Μια σειρά από κατηγορίες που αφορούν τον σκληρό πυρήνα του κράτους, όπως ένστολοι, δικαστικοί, μητροπολίτες, διπλωμάτες, πανεπιστημιακοί, στελέχη του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής κ.ά. έχουν σαφώς καλύτερες αμοιβές, αλλά και επιδόματα. Ακόμα, όσοι αναλαμβάνουν θέσεις ευθύνης και τους επιφυλάσσεται σημαντικός ρόλος στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής σε

βάρος των κοινωνικών αναγκών, αλλά και των εργαζομένων στον χώρο τους, θα δουν αυξήσεις 30% στα σχετικά επιδόματα, όταν τα 70 ευρώ μεικτά επιπλέον στον μισθό αντιστοιχούν για τον πτυχιούχο πανεπιστημίου σε αύξηση 6,4%. Οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα παραμένουν υπό πίεση, μετά από 13 χρόνια μισθολογικής καθήλωσης που ακολούθησαν τις μνημονιακές μειώσεις αποδοχών σε ποσοστά από 25% ως και 40% και το πρωτοφανές μέτρο του «παγώματος» της μισθολογικής διετίας 2016-17 από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Παράλληλα, το νεότερο κομμάτι των δημοσίων υπαλλήλων παραμένει σε καθαρούς μισθούς κάτω των 1.000, αντιμετωπίζοντας πρόσθετες δυσκολίες, ειδικά στις πολύ συχνές περιπτώσεις που εργάζεται σε υπηρεσίες μακριά από τον τόπο καταγωγής του.

Για τους συνταξιούχους η κυβέρνηση βρήκε αφορμή για να επιβάλει τη νομιμοποίηση της εργασίας τους, με την παράλληλη φορολόγησή της βέβαια, στα πλαίσια του νέου «μίνι» ασφαλιστικού, που ανακοίνωσε για να προωθήσει τον πυλώνα της λεγόμενης επαγγελματικής ασφάλισης. Με τις συντάξεις σε επίπεδα μακριά

από την αξιοπρέπεια, είναι κοινωνικά άδικη και αδιέξοδη η επιλογή να ωθούνται να δουλέψουν οι συνταξιούχοι για να επιβιώσουν, με αλυσιδωτές επιδράσεις στην ανεργία των νέων.

Η ακρίβεια γίνεται ζωτικής σημασίας πρόβλημα για τα λαϊκά στρώματα, ειδικά μετά τις άγριες ανατιμήσεις που δρομολογήθηκαν στο ηλεκτρικό ρεύμα, αλλά και αυτές που αναμένονται στη θέρμανση. Ο κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και η τακτική του ΠΑΜΕ, το οποίο περιορίζεται στις διαπιστώσεις και την απλή διαμαρτυρία χωρίς λογική ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής, έχουν επιτρέψει στην

κυβέρνηση να φιλοδοξεί ότι θα ενσωματώσει τη λαϊκή δυσφορία. Η αύξηση εισοδήματος μέσα από τη δεύτερη δουλειά, την εργασία των συνταξιούχων, τα «μαύρα», την υπερωρία, το κνήγι τυπικών προσόντων, μοιάζει για πολλούς περισσότερο ρεαλιστική από τη συλλογική δράση. Ένα άλλο εργατικό κίνημα που θα αναδείξει το θέμα της αγωνιστικής διεκδίκησης αυξήσεων γίνεται σήμερα επιτακτική ανάγκη και είναι μια πρόκληση με την οποία η αντικαπιταλιστική Αριστερά θα αναμετρηθεί.

Οι όποιες αυξήσεις μισθών είναι ουσιαστικά μειώσεις, λόγω πληθωρισμού

Από σπόντα

*** Στο όνομα του Τσίπρα κάνει όσα κάνει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αλλά τον... έχει ξεφτιλίσει ελαφρώς * Ο μέγας ηγέτης, που τα έβαλε επί 17 ώρες με τον Σόιμπλε, εμφανίζεται ως ανίκανος να διαγράψει τον Βίτσα * Κι έτσι ήρθε ο Stefanos να κάνει τη σωστή δουλειά * Ό,τι δεν έκανε η Κυψέλη, θα το κάνουν τα Χάμπτονς.

*** Πάντως, πολιτευτής και πρώην βουλευτής της ΝΔ στη περιοχή του Πειραιά έχει να το λέει πως ο Κασσελάκης θα μπορούσε να είχε καταλήξει στη ΝΔ * Επικαλούμενος μάλιστα γνωριμίες στην οικογένεια * Δηλώνει πως προτάθηκε στον Μητσοτάκη αλλά «δεν τα βρήκαν τελικά» * Γεγονός που μάλλον «κολλάει» με μια ατάκα συνέντευξης του πρωθυπουργού σύμφωνα με την οποία «δεν περίμενα ο Κασσελάκης να καταλήξει στον ΣΥΡΙΖΑ».

*** Το ότι αυτό λέει πολλά για την πολιτική ταύτιση ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ είναι προφανές * Όμως τέτοια πράγματα ελάχιστους απασχολούν στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης * Έχετε ίσως παρατηρήσει ότι πολλά λέγονται για το καταστατικό και το ποίον του νέου προέδρου * Πολύ λίγα όμως για «το ποίον» των κατευθύνσεων του ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία πολλά χρόνια * Προφανώς δεν συμφέρον κανέναν.

*** Έβγαλε και ανακοίνωση ο ΣΥΡΙΖΑ για το ότι ο Μητσοτάκης με την επίσκεψη στον Νετανιάχου μπλέκει τη χώρα σε επικίνδυνες καταστάσεις * Σοβαρά ε; * Κι αν το κάνει, ποια νομοθεσία θα χρησιμοποιήσει άραγε; * Μήπως αυτή που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2016; * Με διατάξεις που προβλέπουν ότι «στρατιωτικές ασκήσεις» μπορούν να μεταβληθούν σε «στρατιωτικές δραστηριότητες»;

* Δίχως μάλιστα να ενημερωθεί κανένας, μιας και αυτές οι πράξεις είναι απόρρητες;

*** Καθόλου τυχαίες οι εντάσεις στο ντέρμπι Ολυμπιακού-Παναθηναϊκού * Όπως λένε οι φίλες, το αφεντικό της ομάδας του Πειραιά είχε προειδοποιήσει την κυβέρνηση πως θα είναι δύσκολο φέτος το πρωτάθλημα * Και γενικώς δύσκολες οι σχέσεις τους * Κάτι που έχουμε ξαναδεί με την υπόθεση των υποκλοπών * Τι να γίνει, είναι πολλά τα λεφτά τα ευρωπαϊκά.

Κυβέρνηση

Γιάννης Ελαφρός

Αγκαλιάζουν τους δολοφόνους!

► Να κλιμακωθεί η πάλη κατά της εμπλοκής, με διαδηλώσεις και απεργία

Σε πλήρη στήριξη προς το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ προχωρά η ελληνική κυβέρνηση, σε αντίθεση με τα αισθήματα του λαού. Τη Δευτέρα, κατά την επίσκεψή του στο Ισραήλ, ο Κυριάκος Μητσοτάκης αγκάλιασε τον αιματοβαμμένο ακροδεξιό Μπενιαμίν Νετανιάχου, δηλώνοντας προκλητικά πως «μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστήριξή μας, τη βοήθειά μας». Την ώρα που εξελίσσεται η σφαγή στη Γάζα, ο έλληνας πρωθυπουργός μίλησε για το «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» του Ισραήλ, ελπίζοντας πως δεν θα υπάρχει «μεγάλο ανθρωπιστικό κόστος»!

Δυστυχώς δεν πρόκειται μόνο για λόγια. Η κυβέρνηση της ΝΔ, έχοντας την ουσιαστική συναίνεση του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ και των Ελληνικής Λύσης, προχωρά σε πλήρη ένταξη στους αμερικανικούς σχεδιασμούς στήριξης του Ισραήλ, όπως κάνει και με την Ουκρανία. Η εμπλοκή της χώρας στα επιθετικά πλάνα των ΗΠΑ και του Ισραήλ είναι προκλητική, κινική και επικίνδυνη. Καταρχάς, η βάση της Σούδας, με τον κρίσιμο στρατηγικό της ρόλο, έχει «φρακάρει» από το πλήθος πολεμικών πλοίων, αεροσκαφών και πληροφοριών που έχει να διαχειριστεί. Οι Αμερικανοί ζήτησαν και πήραν και την 112 πτέρυγα μά-

χης στην Ελευσίνα, που έχει υποδομές για την προσγείωση μεγάλων αεροσκαφών, που μεταφέρουν προμήθειες, εξοπλισμό και ίσως και δυνάμεις στο Ισραήλ. Μάλιστα, καθώς οι ΗΠΑ έχουν φέρει στην περιοχή μια τεράστια πολεμική αρμάδα, με δύο αεροπλανοφόρα και 15-20 πλοία συνοδείας, εξετάζεται και η «αξιοποίηση» του αεροδρομίου της Καρπάθου! Η πρόταση του Π. Καμμένου, υπουργού Άμυνας στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, για δημιουργία αμερικανικής βάσης στην Κάρπαθο τώρα δικαιώνεται... Εξάλλου, η συμφωνία για τις αμερικανικές βάσεις που έχει υπογράψει η κυβέρνηση ΝΔ επιτρέπει τη χρήση από τις ΗΠΑ οποιασδήποτε υποδομής στη χώρα.

Την ίδια ώρα, η φρεγάτα «Ψαρά» έχει ενταχθεί στη ΝΑΤΟϊκή δύναμη SNMG2, που περιπολεί στα ανοιχτά της φλεγόμενης περιοχής και προφανώς στηρίζει την αμερικανική αρμάδα, ενώ η φρεγάτα «Σαλαμίς» συμμετέχει στην επιχείρηση UNIFIL του ΟΗΕ στον Λίβανο, στην ουσία για να μην περνούν όπλα στη Χεζμπολάχ. Ακόμα, η φρεγάτα «Αιγαίο» βρίσκεται στην επιχείρηση της ΕΕ «IRINI» στα ανοικτά της Λιβύης.

Η δημιουργία άξονα με Ισραήλ και ΗΠΑ αποτελεί στρατηγική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου και όλων των αστικών πολιτικών δυνάμεων, φιλοδοξώντας να αρπάξουν κομμάτια από τη λεία της περιοχής. Γι' αυτό και η απάντηση του εργατικού κι αντιπολεμικού κινή-

ματος και της Αριστεράς πρέπει να στοχεύει στην καρδιά αυτής της «άκαρδης» πολιτικής.

Σήμερα είναι αναγκαία η γενική κινητοποίηση λαού και νεολαίας. Ήδη την Τετάρτη έγινε διαδήλωση στην Ελευσίνα και την Πέμπτη το απόγευμα ήταν προγραμματισμένη πορεία αριστερών οργανώσεων από τα Προπύλαια στη Βουλή. Απαιτούνται όμως πολύ περισσότερα, με αιχμές την πλήρη απεμπλοκή της Ελλάδας, την κατάργηση του άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ, το κλείσιμο των βομβαρδισμών και κάθε επιθετικής ενέργειας από το Ισραήλ, για την απελευθέρωση του λαού της Παλαιστίνης, το τέλος της κατοχής και του απαρχαίντ, τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους.

Μετά και το κάλεσμα των εργατικών συνδικάτων της Παλαιστίνης για αλληλεγγύη, είναι πολύ σημαντικό ο αγώνας να περάσει στα χέρια του ταξικού εργατικού κινήματος, με συγκεντρώσεις, πολύμορφες εκδηλώσεις και με αντιπολεμική απεργία για το μπλοκάρισμα της στήριξης της κυβέρνησης στα πολεμικά σχέδια Ισραήλ-ΗΠΑ και ΕΕ. Μια πανελλαδική ημέρα δράσης, καλά προετοιμασμένη, το επόμενο Σαββατοκύριακο (4-5 Νοέμβρη) θα βγάλει στους δρόμους τεράστια ποτάμια αγώνα και αλληλεγγύης.

ΕΚΤ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μεταμνημονιακοί έπαινοι και νουθεσίες Λαγκάρντ

Ημέρες τρόικας θύμιζε Τετάρτη και Πέμπτη το κέντρο της Αθήνας, με το διοικητικό συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας να συνεδριάζει με τη συμμετοχή και της διαβόητης Κριστίν Λαγκάρντ. Μετά από 10 διαδοχικές αυξήσεις επιτοκίων από τον Ιούλιο του 2022, που οδήγησαν σε εκτίναξη του ύψους των δανειακών δόσεων, οι κεντρικοί τραπεζίτες αναμένεται να αποφασίσουν τη διατήρηση των επιτοκίων, στα ήδη εξαιρετικά υψηλά επίπεδα, κάτι που τα καθεστωτικά ΜΜΕ επιχειρούν να το παρουσιάσουν ως επιτυχία. Ακόμα και

ο Γιάννης Στουρνάρας δήλωσε πρόσφατα σε συνέντευξή του ότι η ΕΚΤ το έχει παρακάνει με τα επιτόκια. Στη σκιά και της σύγκρουσης, η αύξηση των ενεργειακών τιμών ρίχνει λάδι στη φωτιά της ακρίβειας, ενώ εκφράζονται παράλληλα ανησυχίες για συρρίκνωση της οικονομικής δραστηριότητας. Η εγκληματική πολιτική της ΕΚΤ, μπορεί να γονατίζει τα νοικοκυριά που δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους, ωστόσο έχει ενισχύσει την οργανική και καθαρή κερδοφορία των ελληνικών τραπεζών, παρά τη μείωση της ζήτησης για νέα δάνεια.

Προκλητικές και εκτός πραγματικότητας οι αναρτήσεις της προέδρου της ΕΚΤ Κ. Λαγκάρντ που -ουσιαστικά αυτοθαυμαζόμενη- κάνει λόγο για μεταμόρφωση της Αθήνας «σε μία πολύ ζωντανή πόλη μέσα σε λίγα χρόνια», ενώ αναφέρθηκε και στις «τεράστιες προσπάθειες των Ελλήνων που άλλαξαν τα πράγματα για τη χώρα» σε συνδυασμό με νουθεσίες για ουσιαστικά νέες θυσίες που απαιτούνται για να επιτευχθεί ο στόχος μείωσης του πληθωρισμού στο 2%. Δεν είναι τυχαία, άλλωστε, η συμβολική επιλογή από τους Κεντρικούς Τραπεζίτες της Αθήνας -αντί της Φρανκφούρτης- για τη συνάντηση.

Την ώρα που η προεδρία Κασσελάκη προχωρά σε εκκαθαρίσεις διαφωνούντων, αναδεικνύοντας το αυταρχικό της πρόσωπο, με ένα κείμενο πλατφόρμα η «Ομπρέλα» πυροδοτεί τη διαδικασία της αποχώρησής της από τον ΣΥΡΙΖΑ και της προετοιμασίας για την ίδρυση ενός νέου σχηματισμού της «ριζοσπαστικής οικολογικής Αριστεράς». «Πεπεισμένοι/ες για την ιστορική σημασία της ιδρυτικής σύμβασης του ΣΥΡΙΖΑ ως συνασπισμού πολιτικών δυνάμεων της ευρύτατης Αριστεράς, από την αριστερή σοσιαλδημοκρατία ως τη ριζοσπαστική Αριστερά, δεν θα μπορέσουμε να συνυπάρχουμε αρμονικά στο ίδιο κόμμα και να εκπροσωπούμαστε από μια ηγεσία που υποβάλλει αίτηση διαζυγίου από κάθε πολιτικό σκεπτικό που σχετίζεται με την Αριστερά, τις αξίες, τις ιδέες, το ήθος και το ύφος της».

Και πράγματι η ηγεσία Κασσελάκη και ό,τι αυτή εκπροσωπεί εντός ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει καμιά σχέση με την Αριστερά. Όμως για να μπορέσει να φτάσει ο ΣΥΡΙΖΑ στον βαθμό του εκφυλισμού που ένας ουρανοκατέβητος σαλιμπάγκος ήρθε μαυρισμένος από τις ΗΠΑ και μέσα σε δύο βδομάδες «πήρε το κόμμα» και έφυγε (πίσω στις ΗΠΑ), υπήρξε μια πολύ βαθιά πορεία εκφυλισμού, αποπολιτικοποίησης, διαζυγίου από καθετί που εκπροσωπεί την Αριστερά. Ο Κασσελάκης ήρθε να το επικυρώσει, να το εμφανίσει γυμνό με τον υπερροπτικό κυνισμό του μπροστά στα μάτια ολόκληρης της κοινωνίας, να πει «φωναχτά» αυτό που ο ΣΥΡΙΖΑ έλεγε πιο σεμνά και έτσι να κερδίσει. Ο Κασσελάκης είπε πως η ταξική πάλη και όλα αυτά τα παλιομοδίτικα ανήκουν στο παρελθόν, τώρα προέχει η υγιής

Διαφωνούντες ΣΥΡΙΖΑ

Αντώνης Δραγανίγος

Επιστροφή σε όσα οδήγησαν στον... Κασσελάκη

► «Ευρωπαϊκό προσανατολισμό» και «μεταρρυθμίσεις» θέλει η Ομπρέλα

επιχειρηματικότητα. Αν θέλουμε να κερδίσουμε τον Μητσστάκη, πρέπει να πετάξουμε αυτά τα «βαρίδια» και με μια παρόμοια πολιτική και μια αρχηγική φιγούρα με την ίδια και μεγαλύτερη μεγαλοαστική «λάμψη» να «κερδίσουμε».

Όμως το θέμα δεν είναι τι λέει ο Κασσελάκης και ο Πολάκης. Το θέμα είναι ότι οι διαφωνούντες δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να αναπαράγουν τον προηγούμενο εαυτό τους, αυτόν δηλαδή που οδήγησε στον Κασσελάκη. Στις θέσεις που προδιέγραψαν για την πλατφόρμα τους η κατεύθυνση είναι τόσο φιλολαϊκή που χωράει να γραφτεί ότι επιδιώκουν μια «σαφή οικονομική και δημοσιονομική πολιτική ενάντια στις ανισότητες» (την ώρα που έρχεται το νέο δημοσιονομικό σύμφωνο λιτότητας και επιτήρησης της ΕΕ), ότι θέτουν ως «στρατηγικό στόχο τις δομικές μεταρρυθμίσεις που αλλάζουν την υπάρχουσα οργάνωση της κοινωνίας» (όταν η ΝΔ ορκίζεται στην προώθηση των αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων), «με τολμηρή ριζοσπαστική πολιτική για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής με επίκεντρο πολιτικές δίκαιης μετάβασης στην πράσινη οικονομία» (που αποτελεί την καρδιά της πολιτικής της ΕΕ), «με

Κείμενο πλατφόρμα για μια «ευρύτατη Αριστερά», από την αριστερή σοσιαλδημοκρατία ως τη ριζοσπαστική Αριστερά

ένα σαφές στρατηγικό όραμα για την Ευρώπη των λαών, με σταθερό ευρωπαϊκό προσανατολισμό σε οργανική σχέση και συντονισμό με την Ευρωπαϊκή Αριστερά» (την ώρα που η ΕΕ κατακυλάει στον πόλεμο, την κρίση και την κατάσταση εξαίρεσης).

Η αναπαλαίωση του ΣΥΡΙΖΑ, η προβολή της ανάγκης ενός μετώπου ενάντια στην «Δεξιά-ακροδεξιά», είναι μια ιστορία καταδικασμένη να συνθλιβεί μέσα στις τραγικές επιλογές που τον έφεραν μέχρι

εδώ. Ο κόσμος που αναζητά μια πραγματικά ριζοσπαστική αριστερή πολιτική θα βαδίσει τον δρόμο του αντικαπιταλιστικού αγώνα, του μετώπου της Αριστεράς εκείνης που έδωσε και δίνει τη μάχη από τα μνημόνια μέχρι τη σύγχρονη επιδρομή του κεφαλαίου. Για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική, που θα εμπνέει και θα ενώνει τους εργαζόμενους, πάντα σε ολική ρήξη με την αστική πολιτική και τον κόσμο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Χρίστος Κρανάκης

Εργατικό-νεολαιίστικο ανάχωμα σε νεοναζί και απαγορεύσεις

Μπλόκο στα επιχειρούμενα σχέδια των φασιστών να κατακλύσουν τη λαϊκή και ιστορική γειτονιά του Νέου Ηρακλείου και της αστυνομίας να φιμώσουν τις αντιδράσεις βάζουν φορείς γειτονιάς, εργατικά σωματεία και πολιτικές οργανώσεις. Τα καλέσματα για αντιφασιστική συγκέντρωση την 1^η Νοέμβρη, ενάντια στο πανευρωπαϊκό κάλεσμα ακροδεξιών ομάδων που κυρίαρχα ανέλαβαν οι ελληνικές νεοναζιστικές ομάδες «Propartia» και «Ιαχή», πληθαίνουν σε πείσμα της προκλητικής απόφασης της ΕΛ.ΑΣ. να απαγορεύσει όλες τις συναθροίσεις, συσχετίζοντας τη

νεοναζιστική φιέστα με τις αντιφασιστικές συγκεντρώσεις.

Μετά από αίτημα πάνω από 30 φορέων και συλλογικοτήτων της ευρύτερης περιοχής, το Δημοτικό Συμβούλιο του Ηρακλείου απαγόρευσε τη συγκέντρωση των φασιστών. Το πιο σημαντικό στοίχημα, όμως, είναι η επιχειρούμενη φασιστική φιέστα να τσακιστεί από το ίδιο το οργανωμένο αντιφασιστικό κίνημα. Στην κατεύθυνση αυτή, το κάλεσμα του Αντιφασιστικού Συντονισμού Αθήνα-Πειραιά για συγκέντρωση στις 16:00 Λεωφόρος Ηρακλείου 42ο, πλαισιώνεται από πολλές προπαγανδιστικές δράσεις που στόχο

έχουν τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση του αντιφασιστικού δυναμικού.

Ήδη, η εργατική λέσχη Νέας Ιωνίας πραγματοποίησε διήμερο αντιφασιστικών εκδηλώσεων. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ προγραμματίζουν προπαγανδιστικές εξορμήσεις στις ευρύτερες περιοχές του κέντρου, ενώ ο Ανυπότακτος Μαθητής καλεί τα σχολεία να διοργανώσουν κοινές εκδηλώσεις και εξορμήσεις με τους συλλόγους εκπαιδευτικών και γονέων. Πρώτη ευκαιρία άμεσης καταδίκης των εκδηλώσεων μίσους θα αποτελέσει η συναυλία που διοργανώνει ο Αντιφασιστικός Συντονισμός το Σάββατο 28/10 στις 7.00 μ.μ. στην πλατεία ΗΣΑΠ Ηρακλείου.

Άλλη μια κυβερνητική μαχαίριά στο ΕΣΥ

Τον τάφο του ΕΣΥ σκάβει συστηματικά η κυβέρνηση. Όπως δήλωσε ο υφυπουργός Υγείας, σύντομα θα υπάρξει σχέδιο που θα επιτρέπει στους γιατρούς του ΕΣΥ να διατηρούν ιδιωτικό ιατρείο ή να κάνουν χειρουργικές επεμβάσεις σε ιδιωτικές μονάδες υγείας. Μπροστά στο κύμα παραιτήσεων γιατρών των δημόσιων νοσοκομείων λόγω εργασιακής υπερεξότωσης και απαξίωσης, αντί η κυβέρνηση να κάνει διορισμούς και να δώσει αξιοπρεπείς μισθούς, ανοίγει διάπλατα τις θύρες στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της υγείας. Και αναρωτιέται κανείς ποιο θα είναι το επόμενο βήμα των κυβερνητικών μεταρρυθμίσεων. Μήπως να επιτρέψει στους εκπαιδευτικούς του δημοσίου να ανοίξουν μικρά φροντιστήρια;

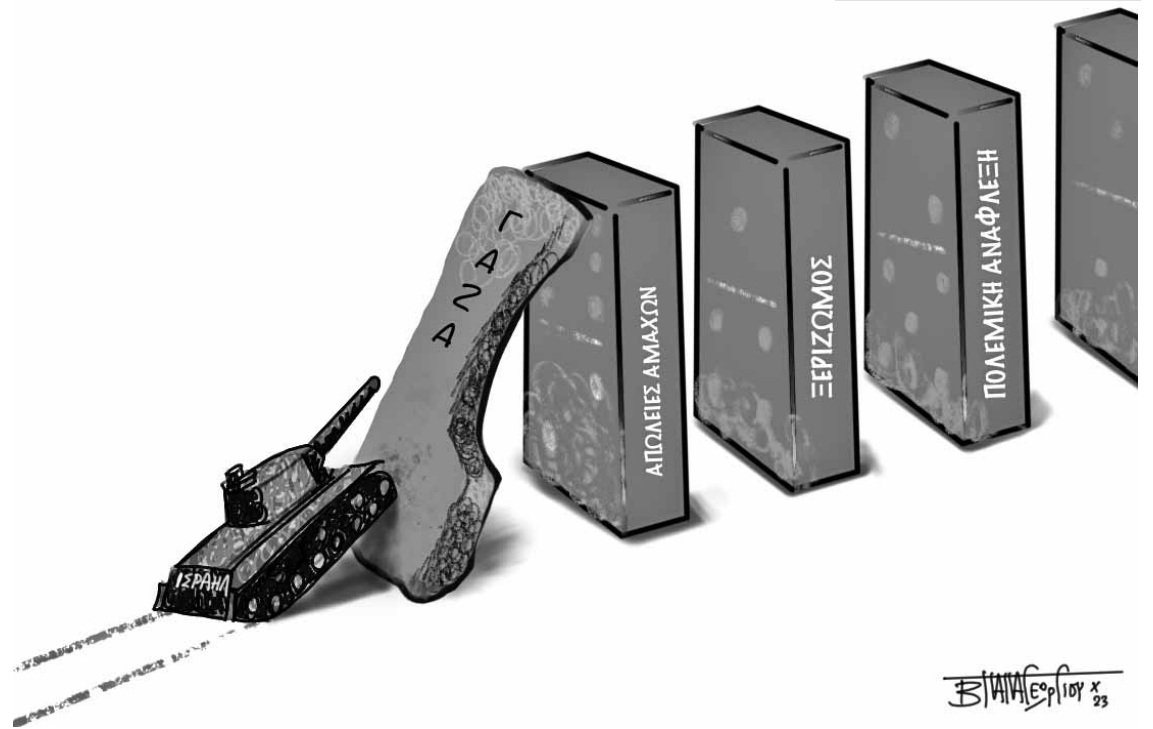
Σχόλια στο ημίφως

► Εχθρός της αλληλεγγύης τα ΣΥΝΕΚ

Η δεξιά κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ δεν περιορίζεται μόνο στο επίπεδο των κορυφαίων στελεχών. Ακόμα και τοπικά συνδικαλιστικά στελέχη του αρνούνται τη στοιχειώδη αλληλεγγύη σε διώξεις αγωνιστών συνδικαλιστών. Κραυγαλέα είναι η περίπτωση των ΣΥΝΕΚ που σε τουλάχιστον δύο εκπαιδευτικά σωματεία της Θεσσαλονίκης ψήφισαν... λευκό (!) σε ψήφισμα συμπαράστασης στον Ηλία Σμήλιο, που αφορούσε νέα δίωξή του αυτή τη φορά από τη Διευθύντρια ΠΕ Δυτ. Θεσσαλονίκης με την προκλητική «κατηγορία» της «ανάρμοστης συμπεριφορά υπαλλήλου εκτός υπηρεσίας»(!), στο πλαίσιο μαζικής παρέμβασης του Ζ' Συλλόγου ΠΕ για σοβαρό θέμα σχολείου της περιοχής. Η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει στηρίξει ψηφίσματα αλληλεγγύης ούτε για τις διώξεις του Η. Σμήλιου στις κινητοποιήσεις κατά των πλειστηριασμών!

► Συχαρίκια εργοδοτικού συνδικαλισμού στην Alpha Bank

Ως την «πιο θετική εξέλιξη για την Alpha Bank» και για «το σύνολο των εργαζομένων του Ομίλου», χαρακτηρίζει ο Σύλλογος Προσωπικού της τράπεζας την υποβολή προσφοράς από την ιταλική τράπεζα UniCredit προς το ΤΧΣ για την απόκτηση των μετοχών που κατέχει στην τράπεζα. Ακολούθησαν τα πανηγύρια συστημικών κύκλων, που παπαγάλισαν το αφήγημα

ΒΙΛΙΑΣ ΕΡΓΙΟΥ Χ₂₃

της «πρώτης επένδυσης στρατηγικού εταίρου στον τραπεζικό κλάδο έπειτα από 17 χρόνια». Ότι το εν λόγω σωματείο, που πρωτοστατεί στον εργοδοτικό συνδικαλισμό, υιοθετεί ως δικό του το συμφέρον του τραπεζικού κεφαλαίου δεν προκαλεί εντύπωση. Ωστόσο, τα περί «προοπτικής και «ρόλου στην επόμενη μέρα» και τα δημόσια συχαρίκια στον CEO της τράπεζας, ξεπερνούν και τους πιο φανατικούς υποτακτικούς της εργοδοσίας.

► Καραμανλής για Παλαιστίνη και «ενδοτισμό»

Η φιλοδοξία του Κώστα Καραμανλή να αποτελέσει μια διακριτή φωνή

εντός της «γαλάζιας πολυκατοικίας» εκφράστηκε στην ομιλία που έδωσε κατά την παρουσίαση βιβλίου. Ο πρώην πρωθυπουργός υπερασπίστηκε στα λόγια κάποιες παλιότερες θέσεις, τις οποίες έχει θάψει ο Κυρ. Μητσοτάκης, όπως ότι πρέπει να διακοπούν οι ισραηλινόι εποικισμοί και να καταστεί κύριος στόχος «η ίδρυση παλαιστινιακού κράτους». Όσον αφορά τα ελληνoturκικά, δεν φάνηκε να υιοθετεί την τρέχουσα πολιτική γραμμή της κυβέρνησης, ενώ επέκρινε τους σύμμαχους και εταίρους της Τουρκίας», δείχνοντας ότι προκρίνει μια σκληρή εθνική γραμμή. Οι διαφοροποιήσεις Καραμανλή αντανακλούν αντιθέσεις στο αστικό στρατόπεδο και σίγουρα δεν είναι... αντιμπεριαλισμός, ούτε καν όψιμος.

► Πικρές οι ελιές για τους εργάτες γης

Να βάλει πλαφόν στα ημερομίσθια, αλλά όχι στην εκμετάλλευση των εργατών αποφάσισε ο Αγροτικός Σύλλογος Φιλιατρών σε γενική συνέλευση με θέμα την ελαιοσυγκομιδή και τα ημερομίσθια των εργατών γης. Οι παραγωγοί ισχυρίστηκαν ότι «δεν μπορούν να δώσουν παραπάνω» γιατί «δεν θα είναι βιώσιμο» και έβαλαν ανώτατο πλαφόν στο μεροκάματο για τη συγκομιδή τα 45 ευρώ. Στη συνέλευση συζητήσαν το θέμα της έλλειψης εργατών. Ενώ ο βασικός λόγος που δεν βρίσκουν εργάτες είναι ακριβώς ότι οι αμοιβές είναι πολύ χαμηλές οι παραγωγοί ζήτησαν φθηνά -κυρίως ξένα- εργατικά χέρια από την κυβέρνηση.

Γιώργος Τσόκανος*

Απεργία τη Δευτέρα στην Τράπεζα Πειραιώς

Η Διοίκηση της Τράπεζας προχωρά, για άλλη μια χρονιά και χωρίς ενσυναίσθηση, τους σχεδιασμούς της, τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για την εξυπηρέτηση της πελατείας, στην υλοποίηση του Business Plan 2022-2025. Η λογική συρρίκνωσης, που συνεχίζει να αποτελεί κεντρική επιλογή της Τράπεζας Πειραιώς, οδήγησε μέχρι σήμερα σε δραστικές μειώσεις καταστημάτων δικτύου και σε μειώσεις προσωπικού μέσα από αλληπάλληλες εθελούσιες εξόδους. Αποτέλεσμα; Από τη μια, σοβαρά προβλήματα πρόσβασης και ομαλής εξυπηρέτησης σημαντικών κομματιών της πελατείας και των τοπικών κοινωνιών. Από την άλλη, εντατικοποίηση της εργασίας, μετά τη συστημική συρρίκνωση και απο-

Ζητώ τον λόγο

γύμνωση του δικτύου από έμπειρο και καταξιωμένο ανθρώπινο δυναμικό.

Η ίδια λογική συρρίκνωσης επανήλθε, ενδεδυμένη αυτή τη φορά με το «λούστρο» του ψηφιακού μετασχηματισμού, της αυτοματοποίησης, του εκσυγχρονισμού και της «απογείωσης» της εμπειρίας του πελάτη, μέσα από τη δημιουργία των «καταστημάτων του μέλλοντος», με πρώτο στόχο τους εργαζόμενους κυρίως της περιφέρειας. Και έπεται σταδιακή... συνέ-

χεια, με στόχευση και σε κεντρικές υπηρεσίες το 2024 και σε καταστήματα του κέντρου ή και των μεγάλων πόλεων της χώρας. Πίσω από τους «φιλόδοξους σχεδιασμούς», βρίσκεται η εμμονική βούληση της Τράπεζας για μείωση του κόστους, που περνά μέσα από την απαξίωση των εργαζομένων που κατέχουν συγκεκριμένους «υπό κατάργηση» ρόλους, εξαιτίας της αυτοματοποίησης, σε μια περίοδο εκθετικής ανάπτυξης της κερδοφορίας, που ξεπερνά μάλιστα κάθε προσδοκία, καθώς μόλις φέτος έχει ολοκληρώσει τους οικονομικούς της στόχους που είχαν τεθεί πέρυσι για το 2025!

Τη Δευτέρα 30 Οκτώβρη, όλοι οι εργαζόμενοι στην Τράπεζα, απεργούμε:

Γιατί στην εργασία μας δεν είμαστε

κάποιοι «ρόλοι», τους οποίους η Διοίκηση θα καταργεί με βάση τα πλάνα της.

Γιατί η Διοίκηση οφείλει να εφαρμόσει ουσιαστικά και όχι προσημαστικά, τις Συλλογικές μας Συμβάσεις (Κλαδικές και Επιχειρησιακές) που προβλέπουν την προστασία της απασχόλησης και την αξιοποίηση του συνόλου του προσωπικού, ενόψει των τεχνολογικών αλλαγών.

Δεν είμαστε «ρόλοι», ούτε αναλώσιμοι! Ουσιαστικά καθήκοντα και προοπτική αξιοπρεπούς εργασίας για κάθε εργαζόμενο/η. Αντιτασσόμαστε στην τεχνολογική ανεργία και στην απαξίωση του ανθρώπινου παράγοντα.

*Αντιπρόεδρος Συλλόγου Εργαζομένων Τράπεζας Πειραιώς

ΣΥΡΙΖΑ

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Εντονότερες πολιτικές διεργασίες καταγράφονται στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, δημιουργώντας αμφιβολίες για το αν ο ΣΥΡΙΖΑ με τη σημερινή του μορφή θα «καταφέρει» να φτάσει στο έκτακτο συνέδριο που η Πολιτική Γραμματεία του κόμματος αποφάσισε για τα τέλη Φλεβάρη. Οι διεργασίες αυτές αφορούν τόσο τη νέα ηγεσία του όσο και τη λεγόμενη «αξιωματική αντιπολίτευση».

Η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, που στην παρούσα φάση αποτελείται από τους στενούς συνεργάτες του Στέφανου Κασσελάκη, τον Παύλο Πολάκη και τον Νίκο Παππά, καλείται εδώ και αρκετές εβδομάδες να αντιμετωπίσει ένα πολιτικό πρόβλημα: Το ότι το «Project Kasselakis» φαίνεται να εξάντλησε τις ικανότητες πολιτικής επιρροής του στον «μικρόκοσμο» του ΣΥΡΙΖΑ και συγκεκριμένα στο τμήμα εκείνο που χαρακτηριζόταν από την προσωπολατρία προς τον Αλέξη Τσίπρα. Μετά τις τοπικές εκλογές, η καταγραφή του ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται σε ένα ποσοστό περίπου του 12% με πτωτικές τάσεις — που ήδη «επιβεβαιώνονται» και δημοσκοπικά. Ως εκ τούτου, το σχέδιο εκλογικής ανόδου στις επικείμενες ευρωεκλογές, που θα γίνουν σε οκτώ μήνες περίπου, και για ποσοστά μεγαλύτερα του 20%, μοιάζει όνειρο θερινής νυκτός. Ιδίως όταν η «πολιτική παρουσία» του ΣΥΡΙΖΑ θα περιορίζεται στα «σούου» του Στέφανου Κασσελάκη. Έτσι, λοιπόν, διαφαίνεται πως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ «άλλαξε το σενάριο», μιλώντας πλέον για ενίσχυση της πολιτικής επιρροής σε «προοπτική τετραετίας», βαπτίζοντας το τρέχον χρονικό διάστημα «περίοδο εσωτερικών εκκαθαρίσεων».

Στο πλαίσιο αυτό, το φανατικό κοινό με «αυριανίστικα» χαρακτηριστικά που στηρίζει την ηγεσία «ταΐζεται» με διαγραφές στελεχών της Ομπρέλας, που όμως είναι ακόμη αμφίβολο αν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν, λόγω των καταστατικών προβλέψεων του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς για να εγκριθεί μία ποινή από την Επιτροπή Δεοντολογίας χρειάζεται ειδική πλειοψηφία δύο τρίτων και γνωμοδότηση από την Κεντρική Επιτροπή και την Πολιτική Γραμματεία. Οι «διαγραφές» του Νίκου Φίλη, του Πάνου Σκουρλέτη και του Δημήτρη Βίτσα (μετά από αυτήν του Στ. Τζουμάκα) ανακοινώθηκαν μέσω... social media από τις ΗΠΑ όπου βρίσκονταν ο Στέφανος Κασσελάκης, δημιουργώντας την εικόνα ενός κόμματος που κινείται στα όρια της γελοιότητας. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, στον ηγετικό πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ τα πράγματα είναι ρευστά, αφού στελέχη προβληματίζονται για την προοπτική εκλογικής κατάρρευσης. Το μέγεθος της ρήξης φαίνεται

Όλοι εναντίον όλων και πρόβα «μεγάλης εκκαθάρισης»

► Μετέωρο βήμα στο κενό από την εσωκομματική αντιπολίτευση

και από την επίσημη ανακοίνωση της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, που κατηγορεί τον πρόεδρο του κόμματος για «άκρως αντιδημοκρατικές, αυταρχικές και επικίνδυνες» πρακτικές.

Στον αντίποδα φαίνεται να έχει διαμορφωθεί ένα σχετικά συμπαγές όσο και ετερόκλητο τμήμα που έχει πρόθεση να αμφισβητήσει την ηγεσία Κασσελάκη και της ομάδας που τον περιβάλλει. Η ευρύτητά του είναι μεγάλη, αφού περιλαμβάνει από «πασοκογενείς» και «ανανεωτικούς» έως «στελέχη της νέας γενιάς», όπως και την «Ομπρέλα». Ενώ προς τα εκεί φαίνεται να κλίνουν πλέον και πρώην στελέχη των «προεδρικών», όπως ο Διονύσης Τεμπονέρας. Ακόμα και η λεγόμενη «αριστερή τάση» υπερασπίζεται τη διατήρηση της αριστερής φυσιογνωμίας με εκλογικίστικα κριτήρια, με τον Νίκο Φίλη να δηλώνει στα κανάλια την ανάγκη «να μην πάνε στο ΚΚΕ οι απογοητευμένοι του ΣΥΡΙΖΑ».

Σήμερα, στο συγκεκριμένο «μπλοκ», φαίνεται να συνυπάρχουν αρκετές προσηγγίσεις, με τις πλέον τολμηρές να μι-

λούν για την ανάγκη άμεσης αποχώρησης από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη δημιουργία νέου πολιτικού φορέα και με τις λιγότερο ρηξικέλευθες να επιδιώκουν μία ευρεία αντιπαράθεση στο επικείμενο συνέδριο ή ακόμη και να περιμένουν το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών. Κριτήριο για τις αποφάσεις που θα ληφθούν θα είναι η πρακτική δυνατότητα επιβίωσης ενός τυχόν νέου πολιτικού σχήματος, όσο και το πολιτικό του περιεχόμενο. Στο πλαίσιο αυτό δεν εγκαταλείπεται η ιδέα περί «ανακατάληψης» του ΣΥΡΙΖΑ ή ακόμη και η παραμονή εντός του για ένα διάστημα, με περιχαρική μία ισχυρή μειοψηφία. Αξίζει να σημειωθεί, πάντως, ότι η κοινοβουλευτική αποτύπωση της «εσωκομματικής αντιπολίτευσης» συνίσταται σε αριθμό βουλευτών ικανό να συγκροτηθεί σε κοινοβουλευτική ομάδα, αν και ελάχιστοι εξ αυτών κατατάσσονται στον πολιτικό χώρο της «Ομπρέλας». Άλλωστε, και η ίδια η τάση δεν έχει στο εσωτερικό της μία μοναδική προσέγγιση για το πώς πρέπει να προχωρήσουν τα πράγματα.

Νεοφιλελεύθερο παρελθόν

Τι έλεγε ο «θείος από το Σικάγο»

Την ιδεολογική ανεπάρκεια και το προβληματικό προφίλ της νέας ηγεσίας ανέδειξε δημοσίευμα της *Εφημερίδας των Συντακτών*, στο οποίο παρουσιάζονται οι άκρως νεοφιλελεύθερες απόψεις που εξέφραζε δημοσίως σε νεαρή ηλικία ο σημερινός πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ όσο βρισκόταν στις ΗΠΑ, γράφοντας στη δεξιά εφημερίδα *Εθνικός Κήρυκας*. Τα χρόνια της οικονομικής κρίσης, με τον ελληνικό λαό να εξαθλιώνεται και με τον 13^ο και τον 14^ο μισθό να καταργούνται στον δημόσιο τομέα, ο Στέφανος Κασσελάκης σημείωνε ότι αυτά τα μέτρα δεν αρκούν και χρειάζονται πολύ περισσότερες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Χαρακτηριστικά είχε γράψει: «Τα 15.000 άτομα που αποφάσισαν να απολύσουν από το Δημόσιο μέσα στο 2012 μού φαίνονται πάρα πολύ λίγα. Κατά τη γνώμη μου, θα έπρεπε να είχαν ήδη απολύσει πολύ περισσότερα άτομα και να επένδυαν τα χρήματα στη μείωση της φορολογίας!» Επιπλέον, ο Στ. Κασσελάκης στην αρθρογραφία του ζητούσε πιο χαμηλούς μισθούς, ώστε να ενισχυθεί η ανταγωνιστικότητα και η κερδοφορία των επιχειρήσεων! Ο Στέφανος Κασσελάκης εμφανίζεται θαυμαστής του οικονομικού «μοντέλου Ρίγκαν» (φανταζόμαστε ότι αν έγραφε στη Βρετανία θα υποστήριζε τη Θάτσερ) και τάσσεται αναφανδόν υπέρ της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων.

Θυμίζοντας την απίθανη δικαιολογία του αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου για την περίοδο της Χούντας ότι «δεν ήξερε τι γινόταν γιατί... διάβαζε», ο Στέφανος Κασσελάκης, προκαλώντας τεράστια αμνηχανία ακόμα και στους θαυμαστές του, υποστήριξε ότι δεν θυμάται τι έλεγε και τι πίστευε στα 19 και στα 23 του χρόνια! Ωστόσο, τα ερωτήματα για το ποιος είναι πραγματικά ο νέος πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ πληθαίνουν. Το πραγματικό πρόβλημα, άλλωστε, δεν είναι τι έγραφε σε νεαρή ηλικία αλλά ο ιδεολογικός αχταρμάς που εκφράζει σήμερα ο 35χρονος Στέφανος, τασσόμενος εναντίον της φορολογίας των κερδών των επιχειρήσεων και παραπέμποντας στις ελληνικές καλένδες το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Ασύλληπτο έγκλημα, με ονοματεπώνυμο οι δράστες

«Θα συνεχίσουμε να σας στηρίζουμε και να ελπίζουμε πως ό,τι και αν συμβεί, πρέπει να συμβεί χωρίς μεγάλο ανθρωπιστικό κόστος», δήλωσε ο Μητσοτάκης στο Ισραήλ, στο πλευρό του Νετανιάχου. Αλήθεια, ποιο είναι το όριο ανάμεσα στο «μεγάλο» και το «μικρό» για τον Έλληνα πρωθυπουργό και όσους σκέφτονται κυνικά όπως αυτός; Οι πάνω από 7.000 νεκροί στη Γάζα μέσα σε τρεις εβδομάδες, εκ των οποίων τουλάχιστον το ένα τρίτο παιδιά (μέχρι τη στιγμή που γράφονταν αυτές οι γραμμές), οι χιλιάδες τραυματίες που χειρουργούνται και ακρωτηριάζονται σε εξωτερικούς χώρους χωρίς φάρμακα και αναισθητικά, τα σχολεία και νοσοκομεία που βομβαρδίζονται, τα 2,3 εκατομμύρια άνθρωποι που παραμένουν εγκλωβισμένοι, χωρίς δυνατότητα διαφυγής, στη μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου — όλα αυτά, αλήθεια, συνιστούν «μεγάλο» ή «μικρό» ανθρωπιστικό κόστος;

Προφανώς όλα αυτά αποτελούν λεπτομέρειες για το κράτος-δολοφόνο και τους υποστηρικτές του, που δεν διστάζουν να βαπτίζουν εχθρούς και ανεπιθύμητους όσους τολμούν να αρθρώσουν κάποιες λέξεις περί διεθνούς δικαίου και καταπίεσης των Παλαιστίνων. Όπως συνέβη στην περίπτωση του ΓΓ του ΟΗΕ, Αντ. Γκουτέρες, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι η επίθεση της Χαμάς —την οποία καταδίκασε ως απεχθή και τρομοκρατική— «δεν αποτέλεσε κεραυνό εν αιθρία», καθώς «ο παλαιστινιακός λαός έχει υποστεί 56 χρόνια ασφυκτικής κατοχής», για να δεχτεί σφοδρή επίθεση από το Ισραήλ και επικρίσεις από τους συμμάχους του. Διότι, βλέπετε, ήταν καλός και χρήσιμος όταν καταδίκαζε την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και τα «εγκλήματα πολέμου» που έχει διαπράξει, αλλά επικίνδυνος όταν τους αμφισβητεί, προσπαθώντας να δικαιολογήσει στοιχειωδώς τον τίτλο του.

Συγκλονιστικές και μαζικές, παρά τα «απαγορευτικά», είναι οι εκδηλώσεις συμπαραστάσης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό, όχι μόνο στις αραβικές και μουσουλμανικές χώρες, αλλά και στη Δύση. Εκεί όπου σμίγουν με τις αγωνίες και την οργή των καταπιεσμένων μεταναστών στις μεγαλουπόλεις της Ευρώπης και με τις διεκδικήσεις εργατικής τάξης και νεολαίας, ξυπνώντας επώδυνες για το σύστημα μνήμες.

Με την Παλαιστίνη εργαζόμενοι και φοιτητές Κίνημα αλληλεγγύης, με ταξικό πρόσημο

Ανάλυση

Παναγιώτης Ξοπλίδης

Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, σε Ευρώπη και ΗΠΑ, συμμετέχουν σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό τις τελευταίες δύο εβδομάδες. Ακόμα και οι αριθμοί που δίνουν οι αστυνομικές αρχές (συνήθως αρκετά μικρότεροι από την πραγματικότητα) είναι εντυπωσιακοί. 100.000 στο Λονδίνο, 75.000 στη Βαρκελώνη, 30.000 στο Παρίσι, 25.000 στις Βρυξέλλες, δεκάδες χιλιάδες σε πολλές πόλεις της Ευρώπης. Στις ΗΠΑ πραγματοποιούνται επίσης μαζικές διαδηλώσεις σε Νέα Υόρκη, Ουάσιγκτον, Βοστώνη, Λος Άντζελες κ.α. Την ίδια στιγμή,

τα αμερικανικά πανεπιστήμια έχουν γίνει πεδίο συσπείρωσης και δράσεων υπέρ του δίκαιου αγώνα του λαού της Παλαιστίνης. Ακόμα και δημοσκοπήσεις κυρίαρχων ΜΜΕ εμφανίζουν αποτελέσματα που προκαλούν έκπληξη: Στο προβοκατόρικο δίλημμα «με το Ισραήλ ή με την Χαμάς;», το 29% των ερωτώμενων ηλικίας 18-24 ετών εμφανίστηκε να υποστηρίζει μια «ισλαμιστική τρομοκρατική οργάνωση» και το 30% τη «μόνη δημοκρατία της Μέσης Ανατολής»!

Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, το παλαιστινιακό ζήτημα επανέρχεται με τόσο μαζικούς όρους στους δρόμους των ιμπεριαλιστικών κρατών που το δημιούργησαν. Για αρκετά χρόνια βρισκόταν σε λήθαργο, παρά τα διαρκή εγκλήματα του ισραηλινού κράτους στη Γάζα, τη Δυτική Όχθη και τον Λίβανο. Δεν είναι μόνο θέμα συμπάθειας προς το δράμα που βιώνει ένας λαός.

Η συμμετοχή εργατικών σωματείων και φοιτητικών οργανώσεων σηματοδοτεί σ' έναν βαθμό την επιστροφή της Αριστεράς στις ρίζες της, τη διεθνιστική αλληλεγγύη με κριτήριο τους δίκαιους απελευθερωτικούς αγώνες των καταπιεσμένων. Η συνάντηση με τους μετανάστες που κατάγονται από αραβικές ή μουσουλμανικές χώρες είναι πυροδότης ενός εκρηκτικού μείγματος ταξικής σύγκρουσης που τρέμουν οι αστικές τάξεις, ειδικά στην Ευρώπη. Δεν είναι καθόλου τυχαία η απαγόρευση κάθε διαδήλωσης υπέρ της Παλαιστίνης σε χώρες όπως η Γερμανία και Γαλλία, που έχει γνωρίσει επανειλημμένα εξεγέρσεις της νεολαίας των γκέτο. Σε αυτά ζει μια γενιά μεταναστών χωρίς μέλλον, σε συνθήκες που θυμίζουν τη ζωή των Παλαιστίνων. Ταυτίζουν τον ισραηλινό στρατό κατοχής και απαρτχάιντ με την αστυνομία της καταστολής στους δικούς τους δρόμους, ακούν τις δηλώ-

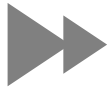
σεις Νετανιάχου να έχουν την ίδια ακριβώς ρητορική με τον Μακρόν όσον αφορά την αντιμετώπιση «ανθρώπινων ζώων» που τους αξίζει η εξόντωση. Η ατιμωρησία των εγκλημάτων του Ισραήλ είναι ίδια με αυτή που απολαμβάνουν οι δυνάμεις καταστολής σε περιπτώσεις δολοφονίας μεταναστών. Παρόμοια είναι η κατάσταση σε όλες τις ευρωπαϊκές και αμερικανικές μητροπόλεις.

Οι μνήμες της Αλγερινής Επανάστασης, που προκάλεσε έναν μικρό εμφύλιο εντός της Γαλλίας, ή του Πολέμου στο Βιετνάμ, που συνδέθηκε με το ριζοσπαστικό αντιπολεμικό, αντιρατσιστικό και ταξικό κίνημα της αμερικανικής ιστορίας δεν είναι μακρινές. Είναι στοίχημα για τις δυνάμεις της Αριστεράς, του εργατικού και φοιτητικού κινήματος, αν θα καταφέρουν να συνδέσουν και πάλι τον αγώνα για το δίκαιο ενός λαού με το δικό των εκμεταλλευόμενων σε κάθε χώρα.

Η κατοχή είναι η αιτία των δεινών

► Η πολύχρονη καταπίεση των Παλαιστινίων από το καθεστώς απαρτχάιντ του Ισραήλ συσσωρεύει την εύφλεκτη ύλη στην περιοχή

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το βαρύ πυροβολικό της γκεμπελικής προπαγάνδας της Δύσης παρουσιάζει ως αφετηρία της πολεμικής σφαγής στη Γάζα μια ξαφνική και αναίτια απόφαση κάποιων αιμοδιψών μαχητών της Χαμάς, που αποφάσισαν να πάνε να «αποκεφαλίσουν μωρά Εβραίων». Η τελευταία «είδηση» δεν άντεξε παρά λίγες ώρες πριν καταρρεύσει ως μακάβριο ψέμα. Ωστόσο, το ερώτημα τι πυροδότησε τη σημερινή ανάφλεξη παραμένει.

Συχνά προβάλλεται ως εξήγηση η απελπισμένη προσπάθεια της Χαμάς να «προβοκάρει» τη δρομολογημένη συμφωνία και εξομάλυνση σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και Σαουδικής Αραβίας, Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων κ.λπ. Ωστόσο, αν και εκ του αποτελέσματος -αναβολή αυτών των διεργασιών και ένταση ρητορικής από τη Σαουδική Αραβία κατά του Ισραήλ- αυτό μοιάζει με λογική υπόθεση, πρόκειται κυρίως για βολικό αφήγημα που εμφανίζει τους «τρομοκράτες» να ακυρώνουν αθώες ειρηνευτικές διαδικασίες που θα έφερναν αιώνια ειρήνη. Το «δούναι και λαβείν» του Ισραήλ και των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων είναι μια μακροχρόνια διαδικασία που εξελίσσεται εδώ και χρόνια και θα τραβήξει σε μάκρος, χωρίς να λείπουν και οι διακυμάνσεις, για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

Σύμφωνα με δηλώσεις κάποιων εκπροσώπων της Χαμάς, η τελευταία έκανε για λόγους άμυνας ένα προληπτικό χτύπημα στο Ισραήλ, ακριβώς επειδή γνώριζε ότι ήταν το Ισραήλ που ετοίμαζε μεγάλης κλίμακας επιθετική στρατιωτική επιχείρηση εισβολής. Ο αιφνιδιασμός του Ισραηλινού στρατού και οι μεγάλες απώλειες σε στρατιωτικούς και αμάχους, όμως, φαίνεται να μην συνηγορούν σε αυτόν τον ισχυρισμό. Χωρίς αυτό, ωστόσο, να σημαίνει ότι διατυπώ-

νεται στο κενό. Η εξέλιξη των γεγονότων δείχνει ότι στόχος του Ισραήλ δεν είναι μόνο η εξόντωση 15.000-20.000 ενόπλων της ισλαμιστικής οργάνωσης αλλά η ισοπέδωση της Γάζας, με απώτερο στόχο την εκδίωξη των 2,5 εκ. Παλαιστινίων από την περιοχή, σε επανάληψη του μεγάλου ξεριζωμού του 1948 (Νάκμπα). Οι δήλωση του Νετανιάχου ότι «η επιχείρηση θα διαρκέσει για χρόνια», παραπέμπει σε έναν τέτοιο σχεδιασμό, ο οποίος προς το παρόν περνάει μέσα από την ισοπέδωση των πάντων και την καταδίκη

κοχλάζουν από οργή, καμία δύναμη του «άξονα της αντίστασης» (Ιράν, Συρία, Χεζμπολάχ) δεν φαίνεται να θέλει να συρθεί σε μια γενικευμένη πολεμική εμπλοκή με το Ισραήλ. Το Ιράν περιορίζεται σε διπλωματικές απειλές, η Χεζμπολάχ, με ενέργειες μικρής κλίμακας, επιδιώκει να απασχολήσει μέρος του στρατού στα σύνορα του βόρειου Ισραήλ και όχι κάτι περισσότερο, ενώ η Συρία δεν απαντά ούτε καν στους βομβαρδισμούς των αεροδρομίων της σε Δαμασκό και Χαλέπι. Φυσικά, κανείς δεν ξέρει τι θα

νιακό ζήτημα, απλά εξασφαλίζοντας την προδοσία των αντιδραστικών Αραβικών καθεστώτων και την αισχρή συνθηκολόγηση της PLO και της Φατάχ με τη Συνθήκη του Όσλο, απλά τυφλώθηκαν και δεν μπόρεσαν να δουν την οργή να γίνεται ποτάμι αποφασιστικότητας στα προσφυγικά στρατόπεδα και τις παράγκες της Γάζας.

Όποιοι και αν είναι οι παράγοντες που άναψαν το φυτίλι, σημασία έχουν οι επιπτώσεις. Βαδίζουν αγκαλιά, σε χορό θανάτου, από τη μια η επιτάχυνση της συγκρότησης πολεμικών στρατοπέδων ανάμεσα στα ισχυρά καπιταλιστικά κέντρα και, από την άλλη, η εμφάνιση νέων παροξυσμών κρίσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας.

Η αντίδραση Μπάιντεν, που βιάστηκε να δηλώσει ενιαίο πακέτο ενίσχυσης 106 δισ. δολαρίων για Ουκρανία, Ισραήλ, Ταιβάν και «αναχαίτιση» προσφύγων στο Μεξικό, φανερώνει πως στόχος των ΗΠΑ δεν είναι μόνο να σώσουν το Ισραήλ ως κράτος τοποτηρητή τους. Αντιλαμβάνονται τον πόλεμο στη Γάζα κυρίως ως επεισόδιο στον αγώνα ζωής και θανάτου που δίνουν για τη διατήρηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, έναντι της απειλητικής ανόδου του αντίπαλου πόλου Κίνας, Ρωσίας και άλλων — με κάθε τίμημα και με κάθε είδους πόλεμο...

Την ίδια στιγμή, πολλοί εμπειρογνώμονες του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας μιλούν για κίνδυνο εισόδου σε καταστροφικό κύκλο οικονομικής κρίσης, με πρώτη εκδήλωση αυτής μια πετρελαϊκή κρίση. Προς το παρόν και ενώ δεν έχει ακόμη υπάρξει πλήρης στρατιωτική χερσαία εισβολή στη Γάζα και ευρύτερη ανάφλεξη, οι τιμές του πετρελαίου κρατήθηκαν χαμηλά, με τη βοήθεια και των χειρισμών της Σαουδικής Αραβίας. Ωστόσο, αυτό δεν εξασφαλίζει κάτι για το επόμενο διάστημα. Πολύ περισσότερο αφού οι παράγοντες που τροφοδοτούν την τάση για μια νέα κρίση δεν σχετίζονται μόνο με την πρόσφατη ανάφλεξη αλλά συνδέονται με βαθύτερα αδιέξοδα του σύγχρονου καπιταλισμού.

«Ο θεός ευλογεί τα όπλα» και στις ΗΠΑ και στο Ισραήλ

Γίνεται προσπάθεια να αναχθεί το μακελειό στη Γάζα σε αντίθεση «ισλαμοφασιστών» τρομοκρατών από τη μια και του «κόσμου της ελευθερίας» από την άλλη. Πρόκειται για αποπροσανατολιστική θεωρία, που συσκοτίζει τα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα στη Μέση Ανατολή, δημιουργώντας παράλληλα νέους κύκλους αιματοχυσίας. Η χρήση της θρησκευτικής πίστης ως φοβικού εργαλείου πολέμου δεν αποτελεί χαρακτηριστικό μόνο των ακραίων αντιδραστικών ισλαμιστικών ρευμάτων.

As θυμηθούμε τις Σταυροφορίες και τις σφαγές «για του Χριστού την Πίστη την Αγία». Το ίδιο το Ισραήλ είναι κράτος που συγκροτείται σε εθνοθρησκευτική βάση. Ο Νετανιάχου δήλωνε πρόσφατα: «Ο Εβραϊκός λαός έχει αποκλειστικό δικαίωμα στη γη του Ισραήλ!» Τα ακραία ακροδεξιά, θρησκευτικά κόμματα κυριαρχούν. Οι ίδιοι οι Ισραηλινοί πλέον γίνονται θύματα του δικού τους εθνικού και θρησκευτικού σεχταρισμού, αλλά και εκτροπής και από τυπικούς κανόνες της αστικής δημοκρατίας.

Αλλά και η ιδέα ότι «ο θεός ευλογεί την Αμερική» αποτελεί όλο και συχνότερα βάση της δικαιολόγησης των επιλογών των ΗΠΑ. Αρχικά με την Προεδρία Ρίγκαν, μεγάλες πολεμικές αποφάσεις των ΗΠΑ λαμβάνονται με την επίκληση του θεού. Η εφημερίδα *Γκάρντιαν* στις 7 Οκτώβρη 2005 αποκάλυψε ότι ο Μπους σε συνάντησή του με Παλαιστίνιους εκπροσώπους, τέσσερις μήνες μετά την εισβολή στο Ιράκ, δήλωνε: «Εμπνέομαι από μια θείκη αποστολή. Ο θεός μου είπε "George, πήγαινε να δώσεις μάχες με αυτούς τους τρομοκράτες στο Αφγανιστάν" και το έκανα. Και τότε ο θεός μου είπε "George, πήγαινε να τελειώσεις την τυραννία στο Ιράκ" και το έκανα».

Οι ΗΠΑ αντιλαμβάνονται τον πόλεμο στη Γάζα κυρίως ως επεισόδιο στον αγώνα ζωής και θανάτου που δίνουν για τη διατήρηση της παγκόσμιας κυριαρχίας

σε πείνα και θάνατο όλου του πληθυσμού της Γάζας, παραπέμποντας -τραγική ειρωνεία της ιστορίας- σε εικόνες ναζιστικού Ολοκαυτώματος.

Άλλοι «πρόθυμοι» προπαγανδιστές στις χώρες του ΝΑΤΟ θεωρούν την είσοδο μαχητών της Χαμάς στο Ισραήλ ως άνοιγμα δεύτερου μετώπου του «άξονα του κακού», για να αδυνατίσει η υποστήριξη του «ελεύθερου κόσμου» προς την Ουκρανία έναντι της Ρωσίας. Στο πλαίσιο αυτό, το Ιράν θεωρείται ως βασικός ένοχος και ενορχηστρωτής. Ωστόσο, παρά τις πιέσεις που δέχονται από τους ισλαμικούς πληθυσμούς που

συμβει αύριο όσο το Ισραήλ σφάζει τη Γάζα κατά χιλιάδες.

Παρότι κάποιες επιμέρους εξηγήσεις στις παραπάνω προσεγγίσεις μπορούν να βρεθούν, δεν μπορεί να θαφτεί η μεγάλη αλήθεια: Η κατοχή και το καθεστώς απαρτχάιντ που έχει επιβάλει το Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη εδώ και δεκαετίες, προσφέρουν αναμφίβολα τα εύφλεκτα υλικά για το σημερινό μακελειό. Οι Παλαιστίνιοι, όλα αυτά τα χρόνια, όχι μόνο έχουν δίκιο αλλά και δεν έχουν ηττηθεί στον αγώνα για αυτό. Όσοι σε ΗΠΑ, Ισραήλ και γενικότερα στη Δύση, θεώρησαν ότι ξεμπέρδισαν με το παλαιστι-

Δημήτρης
Γρηγορόπουλος

Οι χρόνια καταδιώκτες του παλαιστινιακού λαού

- Η μετανάστευση εβραϊκού πληθυσμού στην Παλαιστίνη ξεκίνησε μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ενθαρρυσμένη κυρίως από τη Βρετανία που είχε τον έλεγχο της Παλαιστίνης.
- Πήρε πιο μαζικά χαρακτηριστικά μετά την κυριαρχία των ναζί στη Γερμανία, την Αυστρία και σε άλλες χώρες και τους μαζικούς διωγμούς των Εβραίων, ειδικότερα το 1938-1939.
- Ακόμα πιο μαζικό χαρακτήρα προσέλαβε το 1947-48 και μετά το Ολοκαύτωμα Εβραίων, Ρομά, αριστερών, κομμουνιστών, αναπήρων, αιχμαλώτων.
- Μετά από πολεμικές συγκρούσεις, οι Ισραηλίτες εκδιώκουν 800.000 Παλαιστίνιους.
- Το 1967, μετά τον πόλεμο των έξι ημερών, το Ισραήλ αυξάνει κατά πολύ την κατοχή παλαιστινιακής γης.
- Το 2002 το Ισραήλ ανεγείρει πέριξ της δυτικής όχθης τείχος ντροπής μήκους 708 χλμ.
- Το 2017 οι ΗΠΑ αναγνωρίζουν την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ παρά τις αποφάσεις του ΟΗΕ.
- Το Ισραήλ ενίσχυσε αρχικά την Χαμάς και τις ισλαμικές αντιδραστικές δυνάμεις, ως αντίβαρο στον αντιιμπεριαλιστικό αριστερό ριζοσπαστισμό. Για την παραπέρα ανάπτυξη της η αιτία βρίσκεται και στην έξαρση της βάρβαρης πολιτικής του κράτους του Ισραήλ.

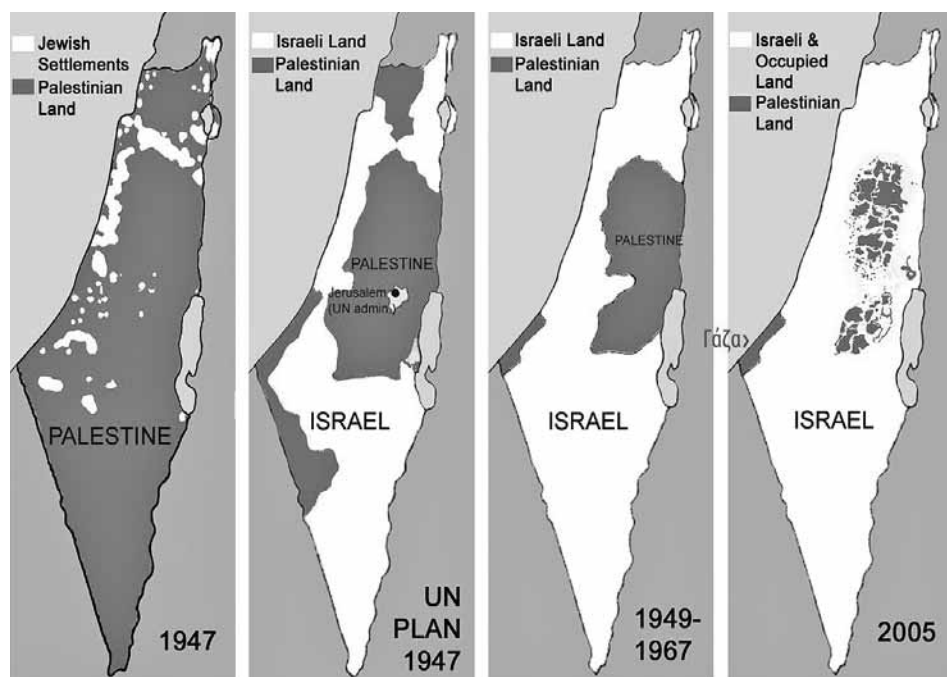
άφνες φαιάς προπαγάνδας δρέπουν το Ισραήλ και ο δυτικός ιμπεριαλισμός στην επικίνδυνη πολεμική σύρραξη στη Λωρίδα της Γάζας, με κίνδυνο επέκτασης του πολέμου στην περιοχή της Παλαιστίνης, στον ευρύτερο αραβικό χώρο αλλά και στον διεθνή. Η επιχειρηματολογία του Ισραήλ και των προστάτων του επικεντρώνεται στο δικαίωμα του Ισραήλ, ως συγκροτημένου κράτους, να υπερασπίζει την ασφάλειά του από τις επιθέσεις της τρομοκρατικής Χαμάς, αλλά και να την εξαλείψει από προσώπου γης.

Απορία προκαλεί η ευκολία με την οποία τα ιδεολογικά επιτελεία του Ισραήλ και της Δύσης υιοθετούν μία προφανώς προσηματική επιχειρηματολογία. Πρώτο, γιατί αν η δράση της Χαμάς είναι τρομοκρατική, τρομοκρατική με την κυριολεκτική έννοια και σε υπερθετικό βαθμό είναι και η δραστηριότητα του Ισραήλ ως κράτους-τρομοκράτη. Διότι αν η Χαμάς δεν δικαιούται να επιφέρει τρομοκρατικά πλήγματα στο λαό του Ισραήλ, με την ίδια λογική και σε πολλαπλάσιο βαθμό το Ισραήλ δεν δικαιούται να επιφέρει ευρύτερα και εξοντωτικά τρομοκρατικά πλήγματα στον παλαιστινιακό λαό και να τον εξοντώνει με μαζικούς βομβαρδισμούς, χωρίς να εξαιρούνται νοσοκομεία, σχολεία, εκκλησίες, ενώ η γενοκτονία του άμαχου πληθυσμού προωθείται συστηματικά και βάρβαρα με τη διακοπή νερού, ρεύματος και φαρμάκων από τους Ισραηλινούς...

Δεύτερο, η έννοια της τρομοκρατίας χρησιμοποιείται, όχι σπάνια, καταχρηστικά από αντιδραστικές δυνάμεις, για να συγκαλύψουν και να δικαιολογήσουν την ακραία αντιδραστικότητά τους. Για παράδειγμα, στις χώρες που υπέταξαν οι Γερμανοί ναζί κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, θεωρούσαν τρομοκρατικές τις αντιστασιακές δυνάμεις και ως αντίποινα στις αντιστασιακές τους πράξεις επέβαλαν πολλαπλάσιες εξοντωτικές ποινές με εκατόμβες νεκρών και μαζικές καταστροφές.

Σε δεκάδες περιοχές της χώρας μας οι Γερμανοί κατακτητές, θεωρώντας τρομοκρατία τη λαϊκή αντίσταση κατά των δυνάμεων κατοχής, επέβαλαν ασύμμετρες ποινές και ολοκαυτώματα σε πολλές περιοχές της υποδουλωμένης στους Γερμανούς χώρας μας (Καλάβρυτα, Δίστομο, Χορτιάτης, κ.α.).

Τρίτο, σε πολλές περιπτώσεις, μία θεωρούμενη ως τρομοκρατική πράξη απομονώνεται από μία ευρύτερη εχθρική σχέση και εμπόλεμη κατά-

σταση. Η επίθεση της Χαμάς στη νεανική γιορτή και η εκατόμβη νεκρών και αιχμαλώτων είναι τρομοκρατική πράξη, αλλά δεν είναι η αρχή του πολέμου Παλαιστίνιων και Αράβων. Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε ότι παρά τον καταδικαστέο τρομοκρατικό χαρακτήρα του εγχειρήματος της Χαμάς, οι πράξεις τους ήταν προϊόν και αντίδραση στη συνεχόμενη και εντεινόμενη κατακτητική manía των Ισραηλινών, που επί 70 χρόνια παραβιάζουν διεθνείς συμφωνίες και διαρκώς εκτοπίζουν τους Παλαιστίνιους από τα εδάφη τους. Και στην τρέχουσα αντιπαράθεση οι Παλαιστίνιοι της Γάζας, λόγω της πικρής ιστορικής εμπειρίας, τους κατηγορούν τους Ισραηλινούς ότι τελικός στόχος τους δεν είναι η τιμωρία της Χαμάς, αλλά, όπως συνέβη και σε άλλες ιστορικές περιπτώσεις, η προσάρτηση της Γάζας και ο εποίκισμός της από Ισραηλίτες.

Τέταρτο, από το 1948 έως την πρόσφατη κρίση, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ισραηλίτες με νέους εποίκισμούς διαρκώς επεκτείνουν τα όρια του κράτους σε περιοχές των Παλαιστίνιων, εκτοπίζοντάς τους σταδιακά από περιοχές που τους ανήκουν πατροπαράδοτα και έχουν επικρατήσει σε αυτούς ακόμα και από διεθνείς Συμφωνίες του ΟΗΕ. Είναι άδικο και ανορθολογικό η τρομοκρατική πράξη της Χαμάς να απομονώνεται και να απολυτοποιείται και όχι να εντάσσεται, να εξετάζεται και να εκτιμάται στη διαχρονική αντιπαράθεση Παλαιστίνιων και Ισραηλιτών και στη δίκαιη απόδοση ευθυνών σε αυτή τη σύγκρουση πρώτιστα στους Ισραηλίτες, που διαρκώς και με διάφορα προσχή-

ματα εκτοπίζουν τους Παλαιστίνιους από τις πατρογονικές εστίες τους. Η διαχρονική αναδρομή στη σύγκρουση Παλαιστίνιων-Ισραηλιτών επί 70 χρόνια είναι αναγκαία, γιατί αποδεικνύει εμπειρικά και ιστορικά ότι τη βασική ευθύνη για το διαχρονικό δράμα της Παλαιστίνης και του λαού της επωμίζεται ο διαρκής επεκτατισμός των Ισραηλιτών με δημιουργία διαρκώς νέων εποίκισμών και εξαναγκασμό των Παλαιστίνιων σε απομάκρυνση απ' τον ιστορικό χώρο τους.

Πέμπτο, η κρατική νομιμοποίηση του Ισραήλ από τη Δύση έναντι της Χαμάς καθόλου δεν απαλλάσσει το Ισραήλ από εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και εγκλήματα πολέμου. Σύμφωνα με έγκριτους ποινικολόγους, αποτελούν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας είτε διαπράττονται από οργανώσεις χωρίς κυβερνητικό χαρακτήρα, όπως η Χαμάς, είτε από επίσημες κυβερνήσεις, όπως η κυβέρνηση του Ισραήλ. Κριτήριο δεν είναι ο κρατικός ή ο μη κρατικός χαρακτήρας των οργανώσεων, όπως προτείνουν η ιμπεριαλιστική Δύση και το Ισραήλ, αλλά η πολιτική που στρέφεται κατά αμάχων, θρησκευτικών ή εθνικών μειονοτήτων σε περίοδο πολέμου αλλά και ειρήνης και γενικότερα οι σοβαρές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων — όπως η σκόπιμη δολοφονία, η πρόκληση πόνου, άσκοπες καταστροφές περιουσιών, η εκδίωξη πολιτών από τον τόπο κατοικίας τους, η παραβίαση νόμων και εθίμων, όπως ορίζονται από τη διεθνή Σύμβαση της Γενεύης ή το διεθνές εθιμικό δίκαιο, που αφορούν την ανθρωπιστική διαχείριση των θυμάτων πολέμου.

50χρονα
Πολυτεχνείου:
Στις 10/11
η κεντρική
εκδήλωση

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΗΚΑΝ τα πρώτα ραντεβού της Πρωτοβουλίας του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ΝΚΑ για την «επέτειο» των 50 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τίτλο «Η φλόγα των εξεγέρσεων του χθες, να φωτίσει τις επαναστάσεις του σήμερα. Αγώνας για Ψωμί, Παιδεία, Ειρήνη, Ελευθερία!». Η Κεντρική Πολιτική Εκδήλωση της Πρωτοβουλίας θα γίνει την Παρασκευή 10/11 στις 7 μ.μ. στο Κάτω Πολυτεχνείο. Επίσης, το Σάββατο 4/11 θα γίνει η προβολή της ταινίας *Τα κορίτσια της βροχής* της Αλίντας Δημητρίου, ενώ θα ακολουθήσει πάρτι οικονομικής ενίσχυσης της Πρωτοβουλίας. Ακόμη, το Σάββατο 11/11 θα πραγματοποιηθεί ιστορικός περίπατος στο κέντρο της Αθήνας και την Κυριακή 12/11 μονοήμερο εκδηλώσεων του *Ανυπότακτου Μαθητή* για τα 50χρονα στην πλατεία Πρωτομαγιάς.

Έφυγε από
τη ζωή
η Μαργαρίτα
Γιαραλή

ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ πριν τη συμπλήρωση 50 χρόνων από την επέτειο του Πολυτεχνείου πέθανε η αγωνίστρια του αντιδικτατορικού αγώνα Μαργαρίτα Γιαραλή. Ήταν φοιτήτρια της Ανωτάτης Γεωπονικής Σχολής, μέλος της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη και μετά την επιβολή της δικτατορίας το 1967 ιδρυτικό μέλος της αντιδικτατορικής οργάνωσης «Ρήγας Φεραίος». Συνελήφθη το 1968, βασανίστηκε από τη χούντα και καταδικάστηκε με τον Α.Ν. 509 σε 25 χρόνια φυλάκιση, αποφυλακίστηκε με την αμνηστία τον Αύγουστο του 1973 και συνελήφθη ξανά μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Παρέμεινε μέχρι το τέλος μαχητική στον χώρο της ανανεωτικής αριστεράς. Η πολιτική της κηδεία πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 27 Οκτωβρίου στις 11.30 π.μ. στο νεκροταφείο Καισαριανής.

Κυβέρνηση:
Χρηματιστήριο για
την «προστασία»
των δασών!

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ χρηματιστήριο σε ένα πεδίο ζωτικό για το περιβάλλον και το κλίμα, αυτό της προστασίας των δασικών οικοσυστημάτων, προτίθεται να δημιουργήσει η κυβέρνηση. Σύμφωνα με σχέδιο που παρουσίασε τη Δευτέρα ο Θ. Σκυλακάκης, υπουργός Περιβάλλοντος και Ενέργειας, για να γίνουν οι απαραίτητοι καθαρισμοί των δασών από τη βιομάζα που λειτουργεί ως καύσιμη ύλη για τις πυρκαγιές, θα επιδοτούνται οι δασικοί συνεταιρισμοί (που όλο και περισσότερο γίνονται καπιταλιστικές επιχειρήσεις). Στο «μπάτζετ» της επιδότησης θα συνεισφέρει ένα νέο «χρηματιστήριο ρύπων», μια νέα «εθελοντική αγορά απορροφήσεων CO2». Μεγάλες εταιρείες με εκπομπές CO2 θα αγοράζουν δικαιώματα «δασικής προστασίας», θα υπολογίζονται πόσες εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου αποφεύγονται από τα έργα αυτά και θα απαλλάσσονται από την υποχρέωση να τις μειώσουν στην παραγωγή τους. Δηλαδή μπορούν να συνεχίσουν να ρυπαίνουν...

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΟΡΜΑ:
ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΣΗ
ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

- ▶ «Τυφλή» ξανά η δικαιοσύνη, αυτή τη φορά στην υπόθεση της τραμπούκικης επίθεσης χρυσαυγίτων σε μέλη και φίλους της Οργάνωσης Μαχητικού Αντιφασισμού (ΟΡΜΑ) στο Πέραμα τον Μάη του 2018. Υιοθετώντας την πρόταση της εισαγγελέως, καταδίκασε τόσο τους χρυσαυγίτες όσο και τους αντιφασίστες (με ελαφρότερες ποινές). Όπως σημειώνει η ΟΡΜΑ, η έδρα (με εξαίρεση ένα μέλος) αντιμετώπισε τη φασιστική επίθεση «ως συμπλοκή ομάδων, εξισώνοντας έτσι τη ναζιστική δολοφονική βία με την αντιφασιστική αυτοάμυνα». Και οι έξι αντιφασίστες κατέθεσαν έφεση.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ:
ΕΡΓΑΤΙΚΟ
«ΑΤΥΧΗΜΑ»
ΣΤΟΝ ΦΑΡΟ
ΤΥΦΛΩΝ

- ▶ Σοβαρό εργατικό «ατύχημα» έγινε την Τετάρτη 11/10 στον Φάρο Τυφλών στην Καλλιθέα, όπου εργάζονται άτομα με προβλήματα όρασης. Τυφλή εργαζόμενη, η οποία δούλευε στις μονάδες παραγωγής, υπέστη ακρωτηριασμό τριών δακτύλων του χεριού της στην πράσα του μηχανουργείου των εργαστηρίων. Η *Εργατική Λέσχη Καλλιθέας* ζητάει, μεταξύ άλλων, την πλήρη διερεύνηση των συνθηκών του τραυματισμού της εργαζόμενης, τον καταλογισμό των ευθυνών σε όποιους αναλογούν, καθώς και τη διατήρηση της εργαζόμενης στη δουλειά. Παράλληλα, απαιτεί να παρθούν άμεσα μέτρα προστασίας για τους υπόλοιπους/ες εργαζόμενους/ες και να αναλάβει το κράτος την ευθύνη της λειτουργίας και της συνολικής χρηματοδότησης του Φάρου Τυφλών.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΠΑΤΡΩΝ:
ΑΠΟΛΥΟΥΝ
90 ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ

- ▶ Στην απόλυση 90 καθαριστριών προχωράει το Πανεπιστήμιο Πατρών, μετά την απόφαση της Πρυτανείας να δώσει την καθαριότητα σε ιδιώτη εργολάβο. Ήδη πάντως έχουν καταγραφεί και οι πρώτες αγωνιστικές αντιδράσεις, καθώς φοιτητές/ριες, εργαζόμενοι/ες και ερευνητές/ριες του πανεπιστημίου έκανα πορεία ενάντια στην εργολαβία και τις απολύσεις. Παράλληλα, ζήτησαν μόνιμο και σταθερό προσωπικό, δημόσια διαχείριση της καθαριότητας και των άλλων υπηρεσιών των πανεπιστημίων.

Δώδεκα χρόνια χωρίς τον Κώστα Τζιαντζή

Την Τετάρτη συμπληρώνονται δώδεκα χρόνια από την 1η Νοεμβρίου του 2011, όταν και έφυγε από κοντά μας ο Κώστας Τζιαντζής. Υπήρξε αγαπημένος σύντροφος, φίλος, ιδιοφυής επαναστάτης και οραματιστής κομμουνιστής. Το αποτύπωμά του στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος στη Ελλάδα παραμένει ανεξίτηλο, καθώς συνέδεσε το επαναστατικό ρεύμα της ΚΝΕ της αντιδικτατορικής πάλης, της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73 και της Μεταπολίτευσης με την προσπάθεια κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης από το 1989 και μετά. Ιδρυτικό στέλεχος του ΝΑΡ, με καθοριστική συμβολή στη συλλογική μας προσπάθεια για σύγχρονη κομμουνιστική Αριστερά. Η μορφή του, οι ιδέες και οι πράξεις του θα είναι παντοτινές μας σύντροφοι.

Πλημμυροπαθείς και ξεχασμένοι

Γιώργος Μουρμούρης / Αποστολή στη Θεσσαλία

Φάρος αλληλεγγύης σε βάλτο εγκατάλειψης και αδιαφορίας

«Μας ξέχασαν» είναι η μόνιμη επωδός των πλημμυροπαθών στα χωριά της Καρδίτσας, όταν αναφέρονται στο κεντρικό και το τοπικό κράτος, αλλά και τα ΜΜΕ. Σαράντα μέρες μετά τη σαρωτική επέλαση του «Daniel», η καταστροφή στη Θεσσαλία μοιάζει να έχει εξαφανιστεί από τη δημόσια ατζέντα. Οι σποραδικές αναφορές στα μέσα ενημέρωσης αφορούν πλέον αναπαραγωγή των δελτίων Τύπου του υπουργείου Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας για τα ποσά που καταβάλλονται στο πλαίσιο της πρώτης αρωγής.

Μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, τα θύματα της κλιματικής κρίσης και της παντελούς αδιαφορίας της πολιτείας για την ανθρωπινή ζωή παλεύουν με τις λάσπες. Οι περισσότεροι δεν έχουν πάρει τα 6.600 ευρώ που δίνονται ως βοήθημα για τα τρέχοντα έξοδα. Τα χωριά της Καρδίτσας που επλήγησαν σφοδρά από την πλημμύρα παραμένουν βυθισμένα στο σκοτάδι. Οι κάτοικοί τους που τα εγκατέλειψαν, προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα όπως-όπως στις γύρω πόλεις και κωμοπόλεις. Γυρίζουν με κάθε ευκαιρία στα σπίτια τους και προσπαθούν να βρουν πού θα πατήσουν για να κάνουν μια νέα αρχή. Μόνοι ή με τη βοήθεια εθελοντών πετούν έξω από το σπίτι έπιπλα, στρώματα, ρούχα, συσκευές, κάδρα και παιχνίδια. Κάποιοι με γάντια και μάσκες, άλλοι απλώς με πρόχειρα ρούχα, πλένουν με όση πίεση έχει το λάστιχο τους εσωτερικούς τοίχους των σπιτιών τους. Οι γραμμές της λάσπης περνούν το κλιματιστικό και φτάνουν ως το ταβάνι. Πολλά παράδοξα θυμίζουν τι προηγήθηκε: Αχυρόμπαλες στις στέγες, δεξαμενές πετρελαίου πεταμένες σαν παιχνίδια, ακόμα και ένας κάδος στην ταράτσα κατοικίας.

Τα χωράφια παραμένουν πλημμυρισμένα ή γεμάτα λάσπη, πέτρες, ξύλα και άλλα φερτά υλικά. Καλλιέργειες με βαμβάκι καταστράφηκαν λίγο πριν τη συγκομιδή και έχουν μετατραπεί σε ατελείωτες καφέ εκτάσεις. Καρούλια και λάστιχα είναι διάσπαρτα παντού. Στην επόμενη ημέρα του «Daniel» κυριαρχούν εικόνες προσφυγιάς.

Δύο τεράστιες χωματερές καλωσορίζουν τον επισκέπτη στον Παλαμά Καρδίτσας. Έχοντας ξεφυτρώσει μια στα ανατολικά και μία στα νότια της κωμόπολης των 6.000 κατοίκων, περιλαμβάνουν το εσωτερικό των εκατοντάδων σπιτιών που πλημμύρισαν στις αρχές Σεπτεμβρίου. Καναπέδες, στρώματα, χαρτιά και έγγραφα, ξύλα και παιχνίδια, στοιβάζονται σε τεράστιους σωρούς. Οι μύγες, που φαίνεται πως στα στάσιμα νερά και τον ζεστό καιρό βρήκαν ιδανικό πεδίο αναπαραγωγής, είναι το κυρίαρχο είδος. Παρά τη δυσωδία, πολλοί Ρομά, πιθανότατα πλημμυροπαθείς και οι

ίδιοι, ψάχνουν στα σκουπίδια οτιδήποτε μπορεί να μεταπωληθεί.

Στον Παλαμά η ζωή μοιάζει να έχει μπει σε μια νέα κανονικότητα. Τα σκουπίδια που πετάχτηκαν έξω από τον οικιστικό ιστό έχουν αφήσει τους δρόμους καθαρούς. Τα μαγαζιά και οι καφετέριες άνοιξαν ξανά και σε πολλά σπίτια το αποτύπωμα της πλημμύρας δεν είναι πια έντονο. Όμως πίσω από την επιφανειακή κανονικότητα η πόλη μετρά τις πληγές της. «Ο κόσμος προσπαθεί να βρει κάποια πατήματα, αλλά τα φώτα έχουν σβήσει: Το τι συμβαίνει εδώ σε μεγάλο βαθμό έχει ξεχαστεί στην υπόλοιπη Ελλάδα και η κατάσταση πάει πλέον στον αυτόματο πιλότο» λέει στο Prin ο Κώστας

Μπούτας, κάτοικος του Παλαμά που από τα πρώτα εικοσιτετράωρα συμμετείχε στις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης που στήθηκαν από εθελοντές. «Είναι ελάχιστη η μέριμνα από το κράτος, την Περιφέρεια και τον δήμο. Κυρίως δίνουν κάποια τρόφιμα κάθε εβδομάδα με βάση το ΑΜΚΑ και αναλόγως τον αριθμό των μελών κάθε οικογένειας». «Υπάρχει ακόμα κόσμος που δεν έχει σπίτια και μένει στο κλειστό γυμναστήριο. Είναι γύρω στα 25 άτομα από τον Παλαμά και τα γύρω χωριά, κυρίως φτωχοί και μεγάλης ηλικίας άνθρωποι, που δεν έχουν σπίτι ή συγγενείς ούτε την οικονομική δυνατότητα να νοικιάσουν», εξηγεί, τονίζοντας ότι υπάρχουν ακόμα και περιπτώσεις

Οι κάτοικοι στα χωριά της Καρδίτσας παλεύουν μόνοι τους με τη λάσπη. Υπολογίζεται ότι το 40% δεν έχει λάβει την πρώτη αρωγή, ενώ την οικονομική ισοπέδωση συμπληρώνει η καταστροφή των βαμβακοφυτειών λίγο πριν τη συγκομιδή. Φωτογραφία από σπίτι στον Βλοχό

κανείς τους κατοίκους για τον κίνδυνο που ερχόταν, με αποτέλεσμα να χαθούν ζωές. «Μια γυναίκα πνίγηκε επειδή ήταν κατάκοιτη και δεν μπορούσε να την πλησιάσει κανείς. Κινδύνευσε πάρα πολύς κόσμος από την έλλειψη ενημέρωσης», τονίζει.

Όταν πια το ύψος του νερού σταθεροποιήθηκε, στον Παλαμά επικράτησε μια απόκοσμη σιωπή. Το σκοτάδι και την ησυχία διατάρασσαν μόνο τα φώτα από τις βάρκες και, την πρώτη μέρα, οι φωνές των εγκλωβισμένων που δεν είχαν ούτε ένα μπουκάλι νερό. Οι βάρκες που διένειμαν βοήθεια έπρεπε να γυρνούσαν συνέχεια στη βάση τους για ανεφοδιασμό. «Μόνο στην τύχη αποδίδω το γεγονός ότι είχαμε τόσο λίγους νεκρούς», λέει ο Κώστας. Στην πραγματικότητα, τον Παλαμά τον έσωσε η αυτοοργάνωση των κατοίκων του, «οι γείτονες που αναρωτιόντουσαν ο ένας για τον άλλον αν είναι καλά», εξηγεί.

Από τις πρώτες ώρες μετά τον απεγκλωβισμό άλλωστε, όταν στους πλημμυρισμένους ακόμα δρόμους μπορούσαν να κινηθούν τρακτέρ, άρχισε η διανομή ειδών πρώτης ανάγκης που έφταναν από όλη την Ελλάδα από τους ίδιους τους κατοίκους και εθελοντές που έσπευσαν να βοηθήσουν τους πλημμυροπαθείς. «Από τη δεύτερη ή τρίτη μέρα της καταστροφής έφτασαν εθελοντές στον Παλαμά. Ήρθε η κοινωνική κουζίνα Άλλος Άνθρωπος, που μαγειρεύει από το πρωί ως το βράδυ πάνω από 9.000 μερίδες φαγητό ημερησίως», λέει ο Κώστας. Τις νταλίκες που έφταναν στον οικισμό ξεφόρτωναν οι ίδιοι οι ντόπιοι εθελοντές, που κατόπιν έκαναν τη διανομή, φτάνοντας ακόμη και σε απομακρυσμένα σημεία της κωμόπολης, που δεν είχε φτάσει βοήθεια.

Σαράντα μέρες μετά την καταστροφή, τα νερά μπορεί να έχουν υποχωρήσει όμως ο Παλαμάς βρίσκεται μπροστά σε έναν δύσκολο χειμώνα. «Το 40% των κατοίκων του δήμου Παλαμά δεν έχει πάρει την πρώτη αρωγή», λέει η Βαγγελιώ Ράγια. «Πώς θα κινηθεί αυτός ο κόσμος; Η πλημμύρα χτύπησε τη χειρότερη στιγμή, λίγο πριν οι αγρότες μαζέψουν το βαμβάκι. Με το που θα παρέδιδαν το βαμβάκι θα έπαιρναν μια προκαταβολή με την οποία θα μπορούσαν να κινηθούν. Ο κόσμος περίμενε να πουλήσει την παραγωγή, που ήταν έτοιμη, για να εισπράξει», εξηγεί. «Σιγά σιγά μέσα στις επόμενες εβδομάδες θα πρέπει οι κάτοικοι να ανάψουν τη θέρμανση. Πώς θα γίνει αυτό;», διερωτάται.

Άλλωστε, δίπλα στον κόσμο της αλληλεγγύης δεν λείπουν και οι περιπτώσεις ανθρωπών που πατούν στον λαιμό αυτόν που βρίσκεται σε ανάγκη. Στην Καρδίτσα τα ενοίκια έχουν πάρει φωτιά, λένε οι συνομιλητές μας, ενώ και στον Παλαμά κάποια σούπερ μάρκετ ανέβασαν τις τιμές από την πρώτη μέρα που άνοιξαν ξανά. Όσο για τους εκπροσώπους του κεντρικού και τοπικού κράτους, δεν εμφανίστηκαν στην περιοχή μετά τον προπηλακισμό που δέχτηκε ο απερχόμενος περιφερειάρχης Κώστας Αγοραστός.

«Φαινόμενα» εγκατάλειψης σε Μαγνησία και Βόλο

Αντιμέτωποι με πολλά και άλυτα προβλήματα συνεχίζουν να βρίσκονται οι κάτοικοι της Μαγνησίας, περισσότερο από ενάμιση μήνα μετά την κακοκαιρία «Daniel» και έναν μήνα μετά την κακοκαιρία «Elias». Αρκετοί εξ αυτών θέτουν επιτακτικά τα ερωτήματά τους σχετικά με την καταβολή των αποζημιώσεων, την ώρα που άλλοι έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους καθώς δεν είναι ακόμη κατοικήσιμα.

«Όλοι φοβόμαστε τι θα γίνει στην επόμενη βροχή», λέει στο Πριν ο εκπαιδευτικός και κάτοικος Βόλου Αργύρης Παπαθανασίου. Όπως εξηγεί, η πόλη εξακολουθεί να είναι σε άθλια κατάσταση, καθώς τα τρία ποτάμια που διαθέτει έχουν γεμίσει με φερτά υλικά και κυρίως το μεγαλύτερο ο Κραυσίδωνας. «Ο Κραυσίδωνας συνεχίζει να έχει φερτά υλικά και μπάζα μέσα. Το ποτάμι δηλαδή αυτό είναι σε χειρότερη κατάσταση από ό,τι ήταν πριν την πλημμύρα», σημειώνει.

Παράλληλα, υπάρχουν συνοικίες κυρίως στην περιοχή των Παλαιών οι οποίες δεν έχουν αποκατασταθεί, ενώ σε περιοχές που βρίσκονται δίπλα στο ποτάμι οι άνθρωποι έχουν προχωρήσει αυτοβούλως σε κάποιες ενέργειες για να προστατευτούν. «Υπάρχουν κάποια μηχανήματα που δουλεύουν αλλά οι ρυθμοί των εργασιών είναι πολύ χαμηλοί. Έχουν πέσει οι ρυθμοί της αποκατάστασης», επισημαίνει ο Αργύρης

Παπαθανασίου. «Το χειρότερο από όλα είναι πως εκτός του ότι υπάρχουν συνοικίες που δεν αποκαταστάθηκαν πλήρως όπως τα Παλιά του Βόλου, η πόλη έχει πολλή λάσπη και χώμα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, λόγω και των υψηλών θερμοκρασιών, να υπάρχει πολλή σκόνη, η οποία σε συνδυασμό με το εργοστάσιο που καίει σκουπίδια, κάνει την ατμόσφαιρα ιδιαίτερα άσχημη και επικίνδυνη για ανθρώπους που έχουν αναπνευστικά προβλήματα».

Επιπλέον, το οδικό δίκτυο από Πήλιο για Άνω Βόλο δεν έχει αποκατασταθεί και γίνεται από παράκαμψη μέσω άλλης μεριάς. «Στην υπόλοιπη Μαγνησία, Ανατολικό Πήλιο για παράδειγμα, είναι άπειρες οι ανάγκες στο οδικό δίκτυο, είναι πολύ δύσκολο να μετακινηθείς και να πας σε κάποια χωριά. Έχει πέσει ο ρυθμός της αποκατάστασης. Κοντεύουν να ξεχαστούν», αναφέρει ο Αργύρης Παπαθανασίου.

Αναφορικά με το νερό, η πλειοψηφία των κατοίκων του Βόλου συνεχίζει να πίνει μόνο εμφιαλωμένο. «Το νερό έχει πολύ χλώριο. Πίνουμε όλοι εμφιαλωμένο», αναφέρει, ενώ τονίζει ότι εξακολουθούν να υπάρχουν τεράστιες ανάγκες. «Έχουν φύγει από τα σπίτια τους αρκετοί άνθρωποι, γιατί σε κάποιες συνοικίες τα σπίτια είναι σε άσχημη κατάσταση. Ανησυχούν για το τι θα γίνει στην επόμενη βροχή», καταλήγει.

Ιωάννα Καρδάρη

Ηχηρή η απουσία τοπικού και κεντρικού κράτους, ασπίδα η αλληλεγγύη

>>>>>

κατοίκων που εξακολουθούν να ζουν στα γκρεμισμένα σπίτια.

Στον Παλαμά η πλημμύρα σάρωσε σχεδόν όσα πλινθόκτιστα οικήματα βρήκε στον δρόμο της. Σε πολλά σημεία της κωμόπολης υπάρχουν σπίτια μερικώς ή ολικώς γκρεμισμένα από το ύψος και την ορμή του νερού. Στο σπίτι της Βαγγελιώς Ράγια το νερό μπήκε από το κύμα που προκάλεσε η κατάρρευση του πλίνθινου σπιτιού του γείτονά της. Εθελόντρια και η ίδια μαζί με τον Κώστα Μπούτα, καταγγέλλει έλλειψη συντονισμού ήδη από τις πρώτες ώρες της πλημμύρας. «Ακόμα και ο στρατός, όταν ήρθε, αν δεν ήμασταν εμείς που ξέρουμε την περιοχή για να τους κατατοπίσουμε, δεν θα μπορούσε να προσανατολιστεί με το GPS σε μια άγνωστη, πλημμυρισμένη περιοχή», εξηγεί.

Παντελή έλλειψη ενημέρωσης το βράδυ της πλημμύρας καταγγέλλει και ο Κώστας Μπούτας. «Δεν ενημερωθήκαμε το βράδυ της καταστροφής. Μήνυμα από το 112 ήρθε στις 6 το πρωί, όμως τότε είχαμε ήδη 2 μέτρα νερό», μας λέει. «Από πιο νωρίς έγραφαν διάφοροι στο Facebook ότι έχει σπάσει το ανάχωμα στον Σοφαδίτη ποταμό και έρχεται μεγάλος όγκος νερού προς τον οικισμό. Εγώ κοιμόμουν. Με ξύπνησε η αδελφή μου στις 4 και μισή το πρωί, λέγοντάς μου ότι το νερό ανεβαίνει», περιγράφει. «Οι πρώτες ώρες ήταν δραματικές. Έβλεπες το νερό διαρκώς να ανεβαίνει και αναρωτιόσουν πού θα σταματήσει», θυμάται. Η βασική ευθύνη των αρχών, λέει, είναι ότι δεν ενημέρωσε

Πίσω από τις κάμερες

Η «πολεμική προπαγάνδα» του Ισραήλ ενάντια στον παλαιστινιακό λαό, κλιμακώνεται. Μαζί με την παραπληροφόρηση, τις κατασκευές βίντεο έτοιμων προς χρήση από τα ενσωματωμένα μίντια, τις ψευδείς ειδήσεις, σταδιακά εξαπλώνεται από τα κέντρα ελέγχου της

Η ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ όλων των εγχειριδίων προπαγάνδας του στρατού και της κυβέρνησης από τα συστημικά ελληνικά μίντια συμπληρώνεται από την απόκρυψη κάθε πληροφορίας και ειδήσης που έρχεται από την άλλη πλευρά. Κι όταν αυτές τύχει να μεταδοθούν, αναλαμβάνουν οι «τηλε-σχολιαστές» που έχουν στρατολογηθεί στην επιχείρηση γενοκτονίας, ώστε να συκοφαντήσουν στον τηλεοπτικό αέρα όσους έχει στοχεύσει η ισραηλινή προπαγάνδα.

ΣΕ ΔΥΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ περιπτώσεις, την απελευθέρωση δυο γιαγιάδων ομήρων της Χαμάς, με τις οποίες δεν είχε προλάβει να μιλήσει ο μηχανισμός του Ισραήλ, και την παρέμβαση του γενικού γραμματέα του ΟΗΕ, ο οποίος απλώς θύμισε το παρελθόν του παλαιστινιακού ζητήματος, υπήρξε παρέμβαση κορυφαίου σχολιαστή στο *Mega*, που στοχοποίησε τόσο τον Α. Γκουτιέρες όσο και τη γιαγιά που έκανε δηλώσεις, μεταφέροντας αυτούσια τα σχόλια της ισραηλινής πλευράς.

Η ΠΛΕΙΟΝΟΤΗΤΑ των συστημικών μίντια, κυρίως τα τηλεοπτικά κανάλια, βρίσκονται και πάλι επάνω στα τανκς της πολιτικής της κυβέρνησης. Η μετατροπή, μετά τη Σούδα, και της Ελευσίνας σε ορμητήριο πολέμου των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στη Μέση Ανατολή, προωθήθηκε από τα ενσωματωμένα ΜΜΕ, με την κατευθυνόμενη «αποκλειστικότητα» περί πιθανού τρομοκρατικού χτυπήματος της Χαμάς στην Ελλάδα. Μια ακόμη μέθοδος προπαγάνδας από τον μηχανισμό του Ισραήλ.

Ματίνα Παπαχριστούδη

Μετά την Ουκρανία, η Γάζα: Ο μακαρθισμός είναι εδώ!

πληροφόρησης και το «φίμωτρο» της λογοκρισίας. Με στόχο ΜΜΕ, δημοσιογράφους και χρήστες κοινωνικών δικτύων που τάσσονται ενάντια στην επιχείρηση γενοκτονίας στη Γάζα. Κι όπως η κυβέρνηση του Ισραήλ όπλισε και καλύπτει τους εποίκους που δολοφονούν εν ψυχρώ Παλαιστίνιους στη Δυτική Όχθη, έτσι και το λόμπι του πολέμου, μέσω οργανωμένων ομάδων επικοινωνίας, επιδίδεται σε επιχειρήσεις εκβιασμού, τρομοκράτησης, συκοφάντησης, δημόσιας διαπόμπευσης — κυρίως στα ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα.

Ένας μακαρθισμός χωρίς όρια έχει κάνει την εμφάνισή του όχι μόνο στις ΗΠΑ αλλά και στις χώρες της Ευρώπης, όπου απαγορεύονται οι διαδηλώσεις υπέρ των Παλαιστίνιων και ενάντια στις σφαγές στη Γάζα, ενώ έκανε την εμφάνισή του και στη χώρα μας. Ο Πανελλήνιος Μουσικός Σύλλογος δημοσιοποίησε απόπειρα εκφοβισμού και απειλών στα κοινωνικά δίκτυα αλλά και σε χώρους εργασίας, σε βάρος μελών του που κα-

ταφέρθηκαν, είτε δημόσια είτε στους προσωπικούς τους λογαριασμούς, ενάντια στο συντελούμενο έγκλημα κατά των Παλαιστινίων.

Η ωμή λογοκρισία που ασκείται ήδη στα ψηφιακά δίκτυα είναι γνωστή και φέρει την υπογραφή της ΕΕ. Αυτή ήταν που ζήτησε στην αρχή της επίθεσης του Ισραήλ από το Χ να κατεβάξει τις αναρτήσεις της παλαιστινιακής αντίστασης, αυτή είναι που επέβαλε σε όλα τα διεθνή μίντια το μοτίβο «πόλεμος Ισραήλ-Χαμάς». Στο Facebook εφαρμόζεται μαζικά πια ο «αλγόριθμος της λογοκρισίας». Αναρτήσεις που μεταφέρουν πληροφόρηση από κομμένα στη Δύση μίντια και βίντεο με διαδηλώσεις ενάντια στην πολεμική μηχανή Νετανιάχου κόβονται.

Το μοντέλο που δοκιμάστηκε πριν ένα χρόνο, στον πόλεμο της Ουκρανίας, με στόχο να σταματήσει η ροή πληροφόρησης από την «εχθρό» Ρωσία μέσω της απαγόρευσης μετάδοσης ρωσόφωνων καναλιών είναι έτοιμο να εφαρμοστεί και ξανά. Ήδη, η κυβέρνηση του Ισραήλ πέρασε διάταξη που της δίνει τη δυνατότητα να μπλοκάρει τη μετάδοση διεθνών δικτύων για λόγους εθνικής ασφάλειας...

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Στοπ στις παρελάσεις!

► Κατάργηση των милитарιστικών και κοστοβόρων επιδείξεων που αναπαράγουν το μίσος

Για άλλη μία φορά προσβολές και βρισιές. Για άλλη μία φορά καψώνια και συνεχείς πρόβες, ώστε να είναι όλα στην εντέλεια για τις милитарιστικές επιδείξεις, για τις παρελάσεις της 28^{ης} Οκτωβρίου. Χαρακτηριστικά είναι τα όσα καταγγέλλουν στο Δίκτυο «Σπάρτακος» συνάδελφοι που υπηρετούν στην 8^η Μηχανοποιημένη Ταξιαρχία (8 ΜΠ/ΤΑΞ) στα Ιωάννινα.

Οι συνφάνταροι αναφέρουν χαρακτηριστικά στην επιστολή καταγγελίας: «Ανηθικότητας συνέχεια στην 8 ΜΠ/ΤΑΞ και συγκεκριμένα στην 8 ΕΑΝ. Αξιωματικός της μονάδας σήμερα το πρωί (Δευτέρα 23/10) μίλησε απρεπώς σε συνφάνταρους με άσχημους χαρακτηρισμούς, ώστε αυτοί να κατέβουν όσο πιο γρήγορα για τη συγκρότηση της παρέλασης. Βέβαια δεν συγκεκριμένο αξιωματικό, του οποίου η συμπεριφορά αυτή δυστυχώς είναι ο κανόνας είτε σε στρατεύσιμους είτε σε συναδέλφους του. Μήπως η 8 ΤΑΞ

θα πρέπει να φάξει τα κακώς κείμενα με τον συγκεκριμένο αξιωματικό;». Εμείς ρωτάμε: Επιβεβαιώνει το ΓΕΣ αυτή την καταγγελία; Ο διοικητής τι λέει για όλα αυτά; Τα γνωρίζει; Τα εγκρίνει; Ποιος φταίει που συμβαίνουν όλα αυτά στη μονάδα που διοικεί; Απαιτούμε την παρέμβαση της ιεραρχίας.

Ως Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος» απαιτούμε να καταργηθούν οι στρατιωτικές παρελάσεις, αυτές οι εθνικιστικές και милитарιστικές επιδείξεις. Ο στρατός εκπαιδεύει τη νεολαία σε μια ζωή υποταγής και ατομικής διαπραγματεύσεως, ακραίας εκ-

μετάλλευσης και βίαιης καταπίεσης. Ο στρατός μας κάνει δολοφόνους και σκλάβους. Μας εκπαιδεύει στο μίσος και την απανθρωπιά.

Παράλληλα, οι στρατιωτικές παρελάσεις είναι πολύ ακριβές. Το κόστος συμμετοχής των μηχανοκίνητων τμημάτων του στρατού ξηράς, οι πτήσεις των πολεμικών αεροσκαφών κοστίζουν μία ολόκληρη περιουσία. Σπαταλούνται χρήματα αχρείαστα, ενώ θα μπορούσαν να δοθούν σε υγεία, παιδεία και κοινωνικές υποδομές. Και εμείς οι φαντάρτοι των 8,7 ευρώ τον μήνα και τα χαμηλόβαθμα στελέχη, ως αγγαρειομάχοι, χύνουμε ποτάμια

ιδρώτα για την... ανύψωση του εθνικού φρονήματος. Συνάδελφοι πρέπει να αντιδράσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε. Να βγούμε μαζικά παραπονούμενοι στην αναφορά. Να ζητήσουμε μαζικά ακρόαση από ταξίαρχο και στρατηγό. Στείλτε στην Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων τις καταγγελίες σας. Υπολογίζουν τη δημοσιότητα. Να τους ζαλίσουμε με τις συνεχείς καταγγελίες.

Συνάδελφοι μόνο με κίνημα μαζικό, μέσα και έξω από τον στρατό, μπορούμε να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά του φαντάρου-πολίτη-με-στολή. Μια προσπάθεια που είναι άμεσα συνδεδεμένη με το αντιπολεμικό κίνημα. Μας λιώνουν και μας ταπεινώνουν προκειμένου να μας κάνουν αναλώσιμους στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, για να κυνηγάμε πρόσφυγες και μετανάστες, να συμμετέχουμε και να εμπλεκόμαστε στον βρώμικο ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξάγουν ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ σε Ουκρανία και Ισραήλ.

Γιώργος Κώνστας

Κρήτη: Κατάρρευση του ΕΣΥ χωρίς... αναισθητικό

«Πιο εύκολα θα βρεις χιόνι στα βουνά της Κρήτης αυτήν την εποχή παρά θέση στα χειρουργεία των νοσοκομείων της». Με αυτό το «πικρό» χιούμορ περιέγραψε ένας υγειονομικός την κατάσταση στα μεγάλα νοσηλευτικά ιδρύματα του νησιού κατά την πρόσφατη μαζική κινητοποίηση στο Ηράκλειο. Για τη μεγάλη πλειοψηφία των κατοίκων του νησιού οι επιλογές, από την πιο απλή ως την πιο δύσκολη χειρουργική επέμβαση, είναι δύο: Ο πανάκριβος ιδιωτικός τομέας ή η ένταξη για μήνες σε μια από τις λίστες αναμονής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Ηρακλείου (ΠΑΓΝΗ), του Βενιζελείου στο Ηράκλειο, ή των Γενικών Νοσοκομείων σε Χανιά και Ρέθυμνο. Αιτία η τεράστια έλλειψη αναισθησιολόγων σε όλα τα νοσηλευτικά ιδρύματα του νησιού.

Την άθλια κατάσταση παραδέχθηκε ακόμα και ο αρμόδιος υπουργός Υγείας Μιχάλης Χρυσοχοΐδης κατά την επίσκεψή του πριν από δύο εβδομάδες στην Κρήτη, που μίλησε για... άμεσες λύσεις με πρόσληψη ιδιωτών αναισθησιολόγων για ένα τρίμηνο (!) αλλά προετοιμάζοντας επί της ουσίας μετακινήσεις γιατρών από μονάδα σε μονάδα! Οι εκ νέου υποσχέσεις του υπουργού για προσλήψεις 1.500 γιατρών και 3.000 νοσηλευτών σε όλη τη χώρα δεν έπεισαν ούτε τον πιο ενθουσιώδη υποστηρικτή της Νέας Δημοκρατία, αφού πρόκειται επί της ουσίας για «ξαναζεσταμένο φαγητό» με εξαιρετικά αμφίβολη κατάληξη.

Είναι όμως τόσο εκρηκτικό το πρόβλημα των χειρουργείων στην Κρήτη; Μια ματιά στα στατιστικά στοιχεία, που παρουσίασε η εφημερίδα Πατρής είναι αποκαλυπτική:

α) Στο Βενιζέλειο Νοσοκομείο Ηρακλείου λειτουργούν μόλις 2 από 8 χειρουργεία και εκκρεμούν 1.318 χειρουργεία ΩΡΛ, 450 γενικής χειρουργικής, 335 ορθοπαιδικά, 305 νευροχειρουργικά.

β) Στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Ηρακλεί-

Αντιμέτωπα με σοβαρά προβλήματα υποστελέχωσης και υποδομών τα νοσοκομεία σε όλους τους νομούς της Κρήτης. Ατελείωτες λίστες αναμονής στα χειρουργεία λόγω έλλειψης αναισθησιολόγων. Μόνη ελπίδα η κινητοποίηση των τοπικών κοινωνιών για την ενίσχυση του ΕΣΥ.

ου εκκρεμούν 798 αγγειοχειρουργικά περιστατικά, 637 νευροχειρουργικά, 381 ΩΡΛ, 244 ογκολογικά. Στο ΠΑΓΝΗ λειτουργούν επτά αίθουσες χειρουργείων από τις 9.

γ) Συνολικά υπολογίζεται ότι 8.800 ασθενείς περιμένουν από διάστημα μηνών έως και ετών για μια θέση στα χειρουργεία, καθώς το πρό-

βλημα εντοπίζεται και στα νοσοκομεία των άλλων Νομών, σε Χανιά, Ρέθυμνο, Σητεία, Ιεράπετρα, Αγ. Νικόλαο.

Σημειώνεται πως η έλλειψη αναισθησιολόγων είναι μια μόνο πτυχή του προβλήματος. Την ίδια στιγμή, στο Νοσοκομείο Ρεθύμνου ολόκληροι τομείς υπολειπονται (ένας γιατρός στην Πα-

Περίπου 8.800 ασθενείς περιμένουν μήνες έως και έτη για μια θέση στα χειρουργεία

ΕΛΤΑ: Κλείνουν ακόμη 41 καταστήματα

Σταματημό δεν έχουν τα λουκέτα σε υποκαταστήματα των Ελληνικών Ταχυδρομείων (ΕΛΤΑ) σε διάφορες περιοχές της χώρας, με το δίκτυο να έχει πλέον συρρικνωθεί δραματικά. Με ανάρτηση των σχετικών αποφάσεων στη «Διαύγεια», τα ΕΛΤΑ ανακοίνωσαν ότι τη Δευτέρα 23/10 έκλεισαν άλλα 41 καταστήματα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Ρόδο, Κω, Σαντορίνη, καθώς και άλλες περιοχές της περιφέρειας. Παράλληλα, έως το τέλος του έτους αναμένεται να κλείσουν άλλα 54 υποκαταστήματα. Συνολικά έχουν κλείσει 141 από τα 620 που λειτουργούσαν πριν την έναρξη εφαρμογής του σχεδίου αναδιοργάνωσης από τη νέα διοίκηση των

ΕΛΤΑ, το οποίο έχει τεθεί σε εφαρμογή από το 2020. Τότε τα ΕΛΤΑ είχαν επιχορηγηθεί και με 280 εκατ. ευρώ από τα κρατικά ταμεία, με στόχο υποτίθεται τη διάσωσή τους. «Δεν είναι τροπολογία στο παρά ένα, τα ΕΛΤΑ είναι στο παρά ένα», είχε τονίσει σε δραματικούς τόνους ο τότε υπουργός Ψηφιακής Διακυβέρνησης, Κυριάκος Πιερρακάκης. Μέσα στην εβδομάδα, σε διάφορα σημεία της χώρας πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας έξω από υποκαταστήματα. Όλα δείχνουν πως το περιβόητο σχέδιο «διάσωσης» μάλλον είναι ένα κερδοφόρο «νοικοκύρεμα», με τελικό στόχο την ιδιωτικοποίηση των ΕΛΤΑ.

θολογική!), οι γιατροί καλούνται να κάνουν εφημερίες τομέα στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών (ΤΕΠ) όταν δεν υπάρχει ειδικευμένος ή «έμπειρος» αγροτικός γιατρός, ενώ στο Νοσοκομείο Χανίων η κατάσταση επίσης στα ΤΕΠ και στις παθολογικές κλινικές είναι η χειρότερη εδώ και χρόνια. Μοναδικό ενθαρρυντικό στοιχείο η αφύπνιση των τοπικών κοινωνιών, που ανταποκρίθηκαν στα καλέσματα των εργαζόμενων (γιατρών, νοσηλευτών, διοικητικό προσωπικό) των νοσοκομείων και η τεράστια συγκέντρωση στην πλατεία Ελευθερίας του Ηρακλείου την Τετάρτη 18 Οκτωβρίου, ενώ είχε προηγηθεί τον Σεπτέμβριο μια εξίσου μαζική κινητοποίηση των κατοίκων της Σητείας.

«Όλη αυτή η κατάσταση οδηγεί καθημερινά νέους, κυρίως, αλλά και παλαιότερους υγειονομικούς σε μαζικές παραιτήσεις. Ο λαός, οι εργάτες, οι μαχόμενοι υγειονομικοί και η νεολαία της Κρήτης δεν θα αφήσουμε τις δομές δημόσιας υγείας του νησιού μας να γίνουν φιλέτα για τα αρπακτικά της αγοράς. Το έδειξαν οι κάτοικοι της Ιεράπετρας και της Σητείας που κατέβηκαν όλοι στον δρόμο για να σώσουν τα νοσοκομεία τους. Το δείξαμε όλοι μαζί στη μαζική κινητοποίηση από όλη την Κρήτη τον προηγούμενο Μάρτη στο Ηράκλειο. Το δείχνουν τα συνδικάτα των νοσοκομείων με τις δεκάδες κινητοποιήσεις τους τα τελευταία χρόνια», αναφέρει μεταξύ άλλων σε ανακοίνωσή της η Ανυπότακτη Κρήτη. Η αντικαπιταλιστική περιφερειακή κίνηση ζητάει παράλληλα: καθολική δημόσια δωρεάν υγεία προσβάσιμη για όλους, μαζικές μόνιμες προσλήψεις προσωπικού με αξιοπρεπείς μισθούς και ανθρώπινο ωράριο, άνοιγμα και λειτουργία νέων δομών υγείας που να καλύπτουν επαρκώς τον πληθυσμό, κοινωνικό και εργατικό έλεγχο των νοσοκομείων και των φαρμάκων, γενναία χρηματοδότηση όλων των δημόσιων αγαθών.

MINI ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Δημήτρης Σταμούλης

Με το... ζόρι στα ΤΕΑ του τζόγου

Η κυβέρνηση σπρώχνει στα Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης και στο Ταμείο Επικουρικής Κεφαλαιοποιητικής Ασφάλισης, απαξιώνοντας συστηματικά τη δημόσια κάλυψη

Την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης επιδιώκει η κυβέρνηση με τη νέα νομοθετική της παρέμβαση στο ασφαλιστικό, με το «μίνι» νομοσχέδιο που θα προωθήσει στη Βουλή μέσα στον Νοέμβριο, έχοντας ως αιχμή την ενίσχυση και εξάπλωση των Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης (ΤΕΑ). Στόχος των νέων ρυθμίσεων, σύμφωνα με το υπουργείο Εργασίας, είναι η απλοποίηση των διαδικασιών σύστασης των ΤΕΑ, η καθιέρωση ενός πρότυπου καταστατικού και η διευκόλυνση ίδρυσης ΤΕΑ από περισσότερους εργοδότες (πολυεργοδοτικά ΤΕΑ), χωρίς να απαιτείται κλαδική/επαγγελματική συνάφεια μεταξύ τους, όπως ισχύει σήμερα, αλλά και το πέρασμα της εποπτείας τους στην Τράπεζα της Ελλάδας, από ένα τριμερές σχήμα που ισχύει σήμερα (Υπουργείο Εργασίας, Εθνική Αναλογιστική Αρχή, Επιτροπή Κεφαλαιαγο-

ράς). Η κυβερνητική παρέμβαση για την «αναζωογόνηση» του... κολλημένου «δεύτερου πυλώνα» ασφάλισης, που είναι κεφαλαιοποιητικού χαρακτήρα και λειτουργεί με βάση το ρίσκο της επένδυσης, έρχεται σε μια περίοδο που στην Ελλάδα ο εν λόγω θεσμός παραμένει στην «ουρά» της Ευρώπης.

Τα ΤΕΑ είναι οργανισμοί ιδιωτικού δικαίου, προαιρετικού χαρακτήρα, που ιδρύονται από εργοδότες ή επαγγελματικές οργανώσεις και παρέχουν συμπληρωματικές συνταξιοδοτικές παροχές πέρα από αυτές που παρέχει η υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση. Οι συνταξιοδοτικές παροχές μπορεί να καταβάλλονται είτε περιοδικά, όπως για παράδειγμα με τη μορφή μηνιαίων συντάξεων, είτε εφάπαξ, και υπόσχονται ένα επιπλέον εισόδημα όταν συνταξιοδοτηθεί ο ασφαλισμένος, ενώ υπόκεινται και σε φορολόγηση. Σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες η αξία των περιουσιακών στοιχείων που διαχειρίζονται

τα ταμεία επαγγελματικής ασφάλισης ξεπερνά τα τρία τρισεκατομμύρια ευρώ και έχουν εκατομμύρια εργαζόμενους ως μέλη τους. Αντιθέτως, η χώρα μας βρίσκεται σε μία από τις χαμηλότερες θέσεις της ΕΕ, όπως αναφέρει με... παράπονο το υπουργείο, έχοντας μόλις 50.000 ασφαλισμένους και 300 εκατ. ευρώ κεφάλαια διαχείρισης. Σήμερα, δε, 20 χρόνια μετά την εισαγωγή του θεσμού, λειτουργούν 28 Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης, που έχουν συσταθεί κατά κύριο λόγο από εργοδότες-μεγάλες επιχειρήσεις ή σε κάποιους κλάδους (φάρμακο, σώματα ασφαλείας, ιδιωτικές εταιρείες και δύο τράπεζες). Τα ταμεία αυτά επενδύουν σε χρεωστικούς τίτλους, σε μερίδια επενδυτικών οργανισμών και σε μετοχές, με στόχο -υποτίθεται- την αύξηση των αποδόσεων, οι οποίες ωστόσο ακολουθούν τα «πάνω-κάτω» των αγορών, όπως έγινε πέρις στη Βρετανία όπου ασφαλιστικές εταιρείες και συνταξιοδοτικά ταμεία βρέθηκαν σε επίπεδα χρεοκοπίας και αναγκάστηκε να παρέμβει η Κεντρική Τράπεζα της χώρας.

Η κυβέρνηση, με το νέο σχέδιό της, εκτιμά ότι θα προωθηθεί ο θεσμός των ΤΕΑ, ώστε οι εργαζόμενοι, αφενός, να πειστούν για την αποδοτικότητα μιας τέτοιας επένδυσης, αφετέρου, να «επενδύουν» όσο περισσότερα χρήματα μπορούν για αυτό τον σκοπό, με «τυράκι» την απαιτητή υπόσχεση για συμπληρωματική σύνταξη ή εφάπαξ μετά τη συνταξιοδότησή τους. Απώτερος στόχος να συσσωρευτούν τα απαραίτητα κεφάλαια για να «ριχτούν» στην... αρένα με τις διάφορες μπίζνες του μεγάλου κεφαλαίου. Να σημειωθεί ότι η παρέμβαση αυτή της κυβέρνησης έρχεται δύο μόλις

χρόνια μετά την ψήφιση του νόμου για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, ειδικά για τους νέους εργαζόμενους, μέσω της ίδρυσης του ΤΕΚΑ (Ταμείο Επικουρικής Κεφαλαιοποιητικής Ασφάλισης). Αλλά και μετά τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά 4,4 ποσοστιαίες μονάδες την περασμένη τετραετία, που απάλλαξε τους εργοδότες από ένα ακόμα μέρος του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους» και που περιέκοψε κι άλλο τα έσοδα του δημόσιου ασφαλιστικού συστήματος.

Μάλιστα, το περασμένο καλοκαίρι, το ΤΕΚΑ (που είναι κεφαλαιοποιητικού χαρακτήρα, όπως τα ΤΕΑ) ξεκίνησε τις επενδύσεις, περνώντας στη β' φάση της λειτουργίας του, που σχετίζεται με την αξιοποίηση του κεφαλαίου που έχει συσσωρεύσει στα αποθεματικά του. Μετά από 20 συμπληρωμένους μήνες λειτουργίας, το Ταμείο διαθέτει 50,15 εκατ. ευρώ (Ιούλιος 2023), που έχουν προκύψει από τις μηνιαίες καταβολές ασφαλιστικών εισφορών από τους 215.000 ασφαλισμένους του, που προέρχονται από 95.000 εργοδότες. Οι επενδύσεις θα αφορούν τυχόν υποδομές στο ενεργειακό πεδίο, στις κατασκευές, ακόμα και σε έργα παραχωρήσεων, ενώ ειδική κατηγορία αναμένεται να αποτελέσουν οι ΣΔΙΤ. Η κυβέρνηση προωθεί μεθοδικά, όλα αυτά τα χρόνια, την πλήρη απαξίωση της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης, ενισχύοντας πολύπλευρα τους πυλώνες με κεφαλαιοποιητικό χαρακτήρα και στοιχεία «τζογαρίσματος» των χρημάτων των ασφαλισμένων, με το όποιο κόστος στο αβέβαιο μέλλον και με τη λογική του «ατομικού κουμπαρά» και της... ατομικής ευθύνης για ό,τι προκύψει μετά την απομάκρυνση από το ταμείο.

Διευκόλυνση της εργασίας στα... γεράματα και όχι αυξήσεις

► Στον «αέρα» η ασφαλιστική κάλυψη χιλιάδων μεταναστών και φτωχών

Στο μίνι ασφαλιστικό, μέσα από άλλες διατάξεις, αντιμετωπίζονται μια σειρά ασφαλιστικά θέματα. Για αυτό της απασχόλησης των συνταξιούχων, η κυβέρνηση καταργεί με την περικοπή του 30% στη σύνταξη όσων συνταξιούχων εργάζονται και την αντικαθιστά με εισφορά επί του εισοδήματός τους, χωρίς όμως να αυξάνει τις συντάξεις όσων αναγκάζονται να δουλεύουν σε μεγάλη ηλικία εξαιτίας των μίζερων συντάξεων που λαμβάνουν. Επιδιώκει, δηλαδή, να ενισχύσει την τάση για εργασία στους απόμαχους της δουλειάς ως μόνο δρόμο αύξησης του πενιχρού εισοδήματός τους.

Με την ίδια «λογική» αντιμετωπίζει και όσους ελεύθερους επαγγελματίες, αγρότες και γενικά μη μισθωτούς

έχουν χρέη προς τον ΕΦΚΑ και αδυνατούν να λάβουν σύνταξη, αν και πληρούν όλες τις προϋποθέσεις. Η κυβέρνηση, αντί να τους απαλλάξει από τους τόκους και τις προσαυξήσεις εξαιτίας της αδυναμίας τους να καταβάλλουν τις εισφορές, απλώς προχωρά στην αύξηση του πλαφόν σε ληξιπρόθεσμες εισφορές, από 20.000 ευρώ σε 30.000 ευρώ (στους αγρότες από 6.000 ευρώ σε 10.000 ευρώ), που οι εν δυνάμει συνταξιούχοι θα πρέπει να ρυθμίσουν προκειμένου να λάβουν σύνταξη. Ωστόσο, αναπόφευκτα, δεκάδες χιλιάδες ελεύθεροι επαγγελματίες και πάλι θα στερούνται τη σύνταξη που δικαιούνται και το πρόβλημα που προέκυψε μαζικά μέσα στην κρίση θα διαιωνίζεται. Η κυβέρνηση επί-

σης κοροϊδεύει περίπου 750.000 συνταξιούχους με την προσωπική διαφορά, χορηγώντας τους κλιμακωτά ένα άπαξ ψωρο-επίδομα από 100 έως 200 ευρώ το πολύ.

Τέλος, με τη διάταξη που προωθεί για την «υγειονομική κάλυψη ανασφάλιστων με ενεργό ΑΜΚΑ», η κυβέρνηση ανοίγει παράθυρο για τη μη κάλυψη πολλών μεταναστών που εργάζονται, αφού η ενεργοποίηση του ΑΜΚΑ τους συνδέεται με τις τυπικές προϋποθέσεις για «νόμιμη παραμονή», δηλαδή με το «άνοιξε-κλείσε» της στρόφιγγας των μεταναστευτικών ροών. Με τον τρόπο αυτό, η ιατροφαρμακευτική τους κάλυψη σε δημόσια νοσοκομεία και δομές θα γίνεται επί πληρωμή.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Θεοπίστη Καπέτα

Εργοστάσια αντίστασης και διεκδίκησης

Στη Θεσσαλονίκη, οι εργαζόμενοι δύο εμβληματικών πλέον εργοστασίων συνεχίζουν να παλεύουν για το δίκιο της τάξης τους. Σε BIOME και «Μαλαματίνα» οι κινηματικές αντιστάσεις, κόντρα σε «θεούς» και «δαίμονες», παραμένουν ισχυρές και επίμονες. Το Πριν επιχειρεί μία σύντομη αναδρομή των δύο αυτών εργατικών αγώνων, δίνοντας τον λόγο και στους πρωταγωνιστές.

BIOME: «Εργάτη μπορείς» κόντρα σε κράτος και εργοδοσία

Έχουν περάσει δέκα χρόνια και πλέον από τότε που οι εργαζόμενοι της Σ.Ε. BIOME χάραξαν έναν νέο δρόμο για τα ελληνικά δεδομένα όσον αφορά την αυτοδιαχείριση. Εδώ και δέκα χρόνια, οι εργαζόμενοι, με χιλιάδες αλληλέγγυους στο πλευρό τους, κρατάνε ζωντανό αυτό το εργοστάσιο της Θεσσαλονίκης, δείχνοντας πως παρόλες τις πιέσεις που δέχονται από το κράτος και το σύστημα ένας άλλος δρόμος, χωρίς αφεντικά, είναι εφικτός.

Το εργοστάσιο ιδρύθηκε το 1982 ως θυγατρική της εταιρείας Φίλκεραμ Τζόνσον, με βασική δραστηριότητά του την παραγωγή δομικών υλικών. Μάλιστα, μέχρι το 2010, θεωρούνταν μία από τις σημαντικότερες επιχειρήσεις στη Βόρεια Ελλάδα. Ωστόσο το 2011 η εταιρεία κήρυξε πτώχευση. Όμως, οι εργαζόμενοι ήταν απλήρωτοι πολύ πριν συμβεί αυτό. Το 2012, οι εργαζόμενοι τελικά πήραν την απόφαση να ιδρύσουν μια ΚΟΙΝΣΕΠ. Λίγο καιρό αργότερα, κάνοντας κατάληψη στο εργοστάσιο, οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν να παράγουν καθαριστικά προϊόντα.

Στο πλαίσιο κλιμάκωσης των προσπαθειών του κεφαλαίου να σβήσει από τον χάρτη αυτόν τον διαφορετικό δρόμο, μέχρι το 2019 έγιναν 15 άκαρπες προσπάθειες πλειστηριασμού. Τελικά, τον Φεβρουάριο του 2023, μέσα από κλειστές πόρτες, διεξήχθη νέος πλειστηριασμός κατά τη διάρκεια του οποίου αγοράστηκε τελικά από ένα fund της Νότιας Αφρικής το οικόπεδο και τα κτίρια της μητρικής εταιρείας Φίλκεραμ Τζόνσον έναντι 9.237.501 ευρώ. Έκτοτε, χιλιάδες κόσμου βγήκαν στους δρόμους για να υπερασπιστούν τη BIOME από τα κοράκια του κεφαλαίου. Στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους εργαζόμενους, ήταν και είναι η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη BIOME, η οποία συστάθηκε το 2011 και από τότε συμμετέχει ενεργά στις χιλιάδες δράσεις που διοργανώνονται από τους εργαζόμενους της BIOME. Μεγαλειώδεις συναυλίες, συνεργατικά φεστιβάλ, θεατρικές παραστάσεις και πλήθος άλλων πολιτικών και πολιτιστικών δράσεων έχουν αγκαλιαστεί από τη τοπική κοινωνία από την αρχή του εγχειρήματος.

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της BIOME περιγράφουν την κατάσταση που αντιμετωπίζουν σήμερα. «Δεχόμαστε έντονες και συνεχείς πιέσεις από τον ιδιοκτήτη, με σκοπό να υποχωρήσουμε στο οικόπεδο που δεν πλειστηριάστηκε. Σε συνεργασία με αστυνομικές δυνάμεις προσπάθησαν να μας απωθήσουν αλλά δεν τα κατάφεραν, μέχρι που έστησαν μια τεράστια επιχείρηση με διμοιρίες ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, και πάμπολλους ασφαλίτες, με στόχο να αποκόψουν από τις πρώτες πρωινές ώρες την είσοδό μας στο εργοστάσιο. Μην μπορώντας να μπούμε μέσα όλοι οι εργαζόμενοι και οι αλληλέγγυοι/ες, κατάφεραν να βάλουν φράκτες και να μας αναγκάσουν να κάνουμε μια αναδίπλωση στο οικόπεδο 6ο. Περιφράξαν το οικόπεδο με λαμαρίνες ύψους 2,5 μέτρων, ώστε να μην υπάρχει καμιά επαφή εμάς με τον υπόλοιπο χώρο. Και ενώ τα τείχη στην Ευρώπη έπεσαν πριν από 35 χρόνια, τώρα χτίζουν καινούρια! Χτίζουν τείχη αποκλεισμού μέσα στην Ευρώπη. Δημιουργούν Γάζες και αποκλείουν την εργατική τάξη από την παραγωγή, ενώ παράλληλα δημιουργούν οι ίδιοι τις συνθήκες για να γεννηθούν νέες Χαμάς». «Δεν θα μπορέσουν να σταματήσουν τη λειτουργία της BIOME, δεν θα σταματήσουν την παραγωγή, δεν θα σταματήσουν τους αγωνιζόμενους εργάτες! Αγοράζουμε τα προϊόντα της BIOME και ενδυναμώνουμε το εγχείρημα που λειτουργεί χωρίς αφεντικά», προσθέτουν.

Μαλαματίνα: Ένας αγώνας που παλεύει να δικαιωθεί

Τον Μάιο του 2022, οι πρώτες απεργιακές κινητοποιήσεις άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους στη «Μαλαματίνα», με τη μορφή τετράωρων στάσεων εργασίας και τους εργαζόμενους να δείχνουν την έμπρακτη αντίθεσή τους στην απόλυση πέντε συναδέλφων τους. Σε ένα ήδη τεταμένο κλίμα, η εργοδοσία ενημέρωσε τους εργαζόμενους ότι σκοπεύει να καταργήσει ολόκληρα τμήματα. Αρχικά αυτά των πωλητών-οδηγών και βοηθών, στη συνέχεια των χειριστών κλαρκ, ενώ τελικός σκοπός της ήταν να αναδιαμορφωθεί ολόκληρο το τμήμα παραγωγής.

Ως απάντηση, το σωματείο εργαζομένων κλιμάκωσε τον αγώνα του και προχώρησε σε 24ωρες απεργίες. Εκατοντάδες άνθρωποι στάθηκαν δίπλα στους εργαζόμενους, με αποτέλεσμα κάθε μέρα να συρρέει συνέχεια κόσμος έξω από το εργοστάσιο στο Καλοχώρι, ενώ παράλληλα μια μεγάλη καμπάνια ενημέρωσης άγγιξε μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Η απάντηση της εργοδοσίας, με τις ευλογίες και της κυβέρνησης, ήταν η άγρια αστυνομική βία σε βάρος των εργαζομένων και των αλληλέγγυων. Η προσπάθεια τρομοκρατίας του κόσμου ήταν έντονη, με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, κλούβες και ΜΑΤ να βρίσκονται συνέχεια σε απόσταση αναπνοής το εργοστάσιο. Παράλληλα, απεργοσπαστες που προσλήφθηκαν παράνομα εν μέσω απεργίας πήγαιναν στις εγκαταστάσεις με διευθυντικά αυτοκίνητα και προστασία από την αστυνομία, προκειμένου να σπάσουν την απεργία.

Η εργοδοσία της «Μαλαματίνα», στην προσπάθεια να εκφοβίσει και να τραμπουκίσει τους απεργούς εργαζόμε-

νους, απέλυσε καταχρηστικά και εκδικητικά τον τότε πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων Γιάννη Φραγγίδη αλλά και τον πρόεδρο Σωματείου Πωλητών-Οδηγών Άρη Μερκενίδη. Η δικαστική απόφαση σχετικά με τις παράνομες απολύσεις εκκρεμεί ακόμη. Επίσης, η εργοδοσία προσπάθησε όχι μόνο να διαλύσει το υπάρχον σωματείο αλλά να φτιάξει και ένα δικό της, πλήρως ελεγχόμενο και καθοδηγούμενο. Η αντίδραση των εργαζομένων ήταν σφοδρή, καταφεύγοντας μεταξύ άλλων και στα δικαστήρια, προκειμένου να βγουν παράνομες οι προσλήψεις απεργοσπαστών, οι εκδικητικές απολύσεις αλλά και η ίδρυση εργοδοτικού σωματείου.

Φτάνοντας στο σήμερα, ένα χρόνο αφότου έχουν γίνει οι συγκεκριμένες κινήσεις, έχει βγει απόφαση μόνο για την πρώτη προσφυγή. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης αποφάνθηκε πριν λίγες μέρες πως οι προσλήψεις εργαζομένων εν μέσω απεργίας είναι όχι μόνο παράνομες αλλά και άκυρες. «Η απόφαση δικαιώνει τον αγώνα μας. Εμείς αυτό λέγαμε εξαρχής και γι' αυτό παλεύαμε», σχολιάζει στο Πριν σχετικά με τη δικαστική απόφαση ο πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στα Εμφιαλωμένα Ποτά (ΠΟΕ-ΕΠ), Γιάννης Νιβορλής. «Δεν είναι μια απόφαση που αφορά μόνο την «Μαλαματίνα». Είναι ένα όπλο στη φαρέτρα για όλα τα εργατικά σωματεία. Δεν τους πέρασε γιατί εμείς καταλάβαμε τι πάει να γίνει», σημειώνει από την πλευρά του στο Πριν και ο πρώην πρόεδρος, Γιάννης Φραγγίδης. Ο αγώνας των εργαζομένων στη «Μαλαματίνα» συνεχίζεται μέχρι την τελική δικαίωση...

Κώστας
Παπαγεωργίου

Ακτινογραφώντας την παρέμβαση της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αττική

► Σημαντική τάση ανόδου σε περιοχές με αγώνες, βήματα στη Δυτική Αττική

Η ποσοστιαία άνοδος της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αττική, από το 1,77% του 2019 στο 2,02% των πρόσφατων εκλογών, αλλά και μια πιο λεπτομερής μελέτη των ειδικών στοιχείων που προκύπτουν στα εκλογικά αποτελέσματα ανά τομέα και ανά δήμο, μπορούν να συμβάλουν στη συζήτηση που αναπτύσσεται στους κόλπους της αντικαπιταλιστικής-ριζοσπαστικής Αριστεράς για το μήνυμα που έστειλε η κάλπη των τοπικών εκλογών. Χωρίς να παραγνωρίζουμε τις δυσκολίες, τον συνολικά αρνητικό συσχετισμό όπως διαμορφώθηκε, τα υψηλά ποσοστά της αποχής, αλλά λαμβάνοντας υπόψη και στοιχεία όπως τον πρωτοφανή αποκλεισμό από τα ΜΜΕ και τις αυξημένες οικονομικές δυσκολίες για στοιχειώδη παρέμβαση, αξίζει να σκιαγραφήσουμε τα συμπεράσματα που προκύπτουν από τα εκλογικά ποσοστά της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αττική στους δήμους της περιφέρειας.

Πρώτον, η ενίσχυση που υπήρξε στα ποσοστά της Περιφερειακής Κίνησης στους 7 από τους 8 τομείς της Περιφέρειας Αττικής αποδεικνύει τη μαζική παρουσία ενός κοινωνικού και πολιτικού

αγωνιστικού ρεύματος αντικαπιταλιστικής αναφοράς. Ενός ρεύματος ανυπακοής και μαχητικής αντίστασης στην κυρίαρχη πολιτική κεφαλαίου, κυβέρνησης και ΕΕ σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο. Η ύπαρξη αυτού του ρεύματος δίνει τη δυνατότητα στην Αντικαπιταλιστική Ανατροπή να καταγράφει υψηλά ποσοστά σε περιοχές όπως το Μαρκόπουλο (3,14%), ο Ασπρόπυργος (2,50%), ο Χολαργός (2,43%), η Λαυρεωτική (2,40%), η Μάνδρα (2,10%) και αλλού, παρά τη χαμηλή οργανωτική συγκρότηση της περιφερειακής κίνησης στις περιοχές αυτές.

Δεύτερον, τα υψηλά ποσοστά σε μια σειρά περιοχές που σηματοδεύτηκαν από αγώνες φανερώνει πως η αγωνιστική μαχητική παρουσία της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής σε αυτούς, σε συνδυασμό με τις πολιτικές της θέσεις που συγκροτούσαν ένα σαφές πρόγραμμα πάλης με «σημαδούρα» τα δικαιώματα των κατοίκων για τα ζητήματα αυτών των περιοχών και η συμμετοχή στο ψηφοδέλτιο αγωνιστών των τοπικών κινημάτων, αποτέλεσαν κριτήριο επιλογής και σε αυτή την εκλογική μάχη. Οι πρόσφατοι και παλιότεροι αγώνες (μετρό Εξαρχείων, λόφος Στρέφη, Δρακόπουλο, Ακαδη-

ΟΙ ΔΗΜΟΙ ΜΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΟΣΟΣΤΑ ΤΗΣ ΑΑΑ

ΔΗΜΟΣ	ΠΟΣΟΣΤΟ
Μαρκοπούλου Μεσογαίας	3,14%
Αθηναίων	2,90%
Ελληνικού-Αργυρούπολης	2,57%
Ασπροπύργου	2,50%
Περιστερίου	2,48%
Χαϊδαρίου	2,44%
Παπάγου-Χολαργού	2,43%
Χαλανδρίου	2,41%
Λαυρεωτικής	2,40%
Ν. Φιλαδελφείας-Ν. Χαλκιδόνας	2,39%

μία Πλάτωνος, Φυλή, πάρκο Τρίτση, Ελληνικό, Αν. Αττική κ.α.) και η μαχητική στάση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των αγωνιστών της επιβραβεύτηκαν και σε περιφερειακό επίπεδο.

Τρίτον, η διαμόρφωση μιας συγκροτημένης παρέμβασης τους τελευταίους μήνες σε περιοχές που υστερούσε σε παρέμβαση όπως, στην «πίσω αυλή» της Αττικής, στις εργατικές περιοχές της Δυτικής Αττικής με τα τεράστια περιβαλλοντικά ζητήματα και τα θέματα ποιότητας ζωής, οι περιοδείες και οι εξορμήσεις, οι συζητήσεις με τους κατοίκους συνέβαλαν στην άνοδο του ποσοστού, αλλά έχουν θέσει και τις βάσεις για μια ανώτερη παρέμβαση το επόμενο διάστημα.

Τέταρτον, σημαντική είναι η συμβολή των αριστερών, αντικαπιταλιστικών κινήσεων πόλης στην ενίσχυση της περιφερειακής κίνησης και στη συγκρότηση συνολικού αντιδιαχειριστικού ρεύματος στην Αττική. Γι' αυτό και σε περιοχές με πρωτοπόρα δράση των κινήσεων πόλης η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική σημειώνει σημαντικά ποσοστά στην εκλογική της δύναμη, (Δήμος Αθήνας 2,9%, Αργυρούπολη-Ελληνικό 2,57%, Περιστερί 2,48%, Καισαριανή 2,36% και αλλού).

Μιχάλης Μιλτοσακάκης

Ανυπότακτη Καισαριανή -
Αριστερή Αντικαπιταλιστική Κίνηση

Μιλώντας σε εργαζόμενους και φτωχούς

► Η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να βγει από τον μικρόκοσμο της

Στις 8 Οκτώβρη η Ανυπότακτη Καισαριανή - Αριστερή Αντικαπιταλιστική Κίνηση «εδραίωσε» την πολιτική της παρουσία στην πόλη, με την εκλογή για δεύτερη φορά ενός δημοτικού συμβούλου (5,28%, 493 ψήφους). Τα αποτελέσματα αποδεικνύουν ότι η αντικαπιταλιστική-αντιΕΕ Αριστερά μπορεί να εκφράσει με σχετικά μαζικούς όρους ευρύτερα λαϊκά συμφέροντα, με μια αντιδιαχειριστική λογική και με την προβολή όσο είναι δυνατόν μιας συνολικής εναλλακτικής πρότασης. Η αποδοχή της από ευρύτερες μάζες πολιτών έχει να κάνει με την παρουσία της στο πεδίο των προβλημάτων και των όποιων μικρών ή μεγάλων κινηματικών σκιρτημάτων υπήρξε στην πόλη, έχει να κάνει με την επαφή της με τη γειτονιά και τους καθημερινούς φτωχούς ανθρώπους.

Καθοριστική υπήρξε η προσπάθεια της Κίνησης για αντιστροφή του μικροαστικού κεκτημένου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που σε μεγάλο βαθμό αντιμετώπιζε την πολιτική με όρους φοιτητικού συλλόγου, την οργάνωση της πολιτικής παρέμβασης με όρους εργατικού σωματείου και το στρατηγικό πολιτικό περιεχό-

μενο με όρους δικαιωματοσμού. Χωρίς να παραγνωρίζει τη μερικότητα αλλά και την αξία των νέων κινημάτων, επιχείρησε να τα υποτάξει σε ένα στρατηγικό πρόγραμμα διεκδικήσεων για την πόλη και την πολιτική, αντιστρέφοντας την ιεράρχηση που κυριαρχεί στην εκτός του κοινοβουλίου Αριστερά.

Χαρακτηριστική υπήρξε η δράση της για τα προβλήματα των εργαζόμενων, για τους ελεύθερους χώρους (Επιτροπή διεκδίκησης Πλ. Παναγίτσας), τα lok ντάουν και τις απαγορεύσεις, την προσβασιμότητα, τις υποδομές, τα σχολεία, η εναντίωσή της στα ΕΣΠΑ για την εργασία και τα τεχνικά έργα, για να μπορεί ο Δήμος να ικανοποιεί τις λαϊκές ανάγκες και να παρέχει δωρεάν αποτελεσματικές, καθολικές υπηρεσίες. Κυρίως, όμως, η πολιτική της σύγκρουση με την ασκούμενη αντιλαϊκή πολιτική της ΝΔ και της δημαρχίας Βοσκόπουλου και συνολικά με το αγοραίο αστικό μοντέλο που εφάρμοζε.

Στην πράξη, η Κίνηση υπήρξε ενωτική χωρίς να το διατυμπανίζει και δημοκρατική στο εσωτερικό της με συνελεύσεις και άμεσες διαδικασίες. Απέριψε την

«ενωτολογία» ως περιεχόμενο, την αυτοαναφορικότητα ως στοιχείο της πολιτικής της χρησιμότητας και το «χαμήλωμα» του περιεχομένου σε ένα αριστερό μέσο όρο ως «άνοιγμα πόρτας» επαφής με το λαό. Η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν ανάγκη τα πολιτικά υποκείμενα και τις συλλογικότητες που θα είναι η φωνή τους, που θα εκφράζουν στη σύγχρονη εποχή τις ανάγκες και τα δικαιώματά τους, ένα νέο όραμα. Αυτό δεν μπορεί να προκύψει αυθόρμητα, αλλά μόνο μέσα από την επαφή, την καθημερινή τριβή με τις λαϊκές ανάγκες και με την καθοριστική συμβολή του κινήματος και της παρέμβασης με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο.

Σε απλά ελληνικά, η πολιτική μας πρόταση θέλαμε να γίνει γνωστή μέσα από τη δράση μας και να ξεφύγει από τον μικρόκοσμο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με αυτή τη σκέψη στο τιμόνι, δεν κάναμε καμπανιακού τύπου πολιτική παρέμβαση. Αντίθετα, κάναμε πορεία προς τους πολίτες με το συνολικό μας πρόγραμμα. Με πολλές αντιφάσεις, πολιτικές ελλείψεις, λάθη, με συνέπεια και στη βάση

αρχών, η Κίνηση άρθρωσε έναν πολιτικό λόγο που είχε στρατηγικό βάθος πέρα από το εφικτό και τη διαχείριση και προσπάθησε να προσαρμόσει ως πολιτική πρόταση και διεκδίκηση τις όποιες αναλύσεις του αντικαπιταλιστικού χώρου για το τοπικό και κεντρικό κράτος. Να νοηματοδοτήσει εκ νέου μέσα από τη δράση την αυτοοργάνωση και την αυτοδιοίκηση. Δεν θεωρούμε ότι οι δήμοι μπορούν να μεταλλαχτούν σε λαϊκούς θεσμούς μέσα στα πλαίσια της αγοράς, της ΕΕ, των μνημονίων, των ΕΣΠΑ, της ελαστικής εργασίας.

Κακή υπηρεσία στους δημότες και στην Αριστερά προσέφερε η Λαϊκή Συσπείρωση στη διάρκεια της θητείας της (2015-2019), βαφτίζοντας τη διαχείριση που άσκησε νοικοκυρέμα των οικονομικών και τη μνημονιακή/αντιλαϊκή της διοίκησή της στον δήμο ως την καλύτερη δυνατή. Το κυριότερο όμως είναι ότι δεν άνοιξε, ούτε πρόκειται να ανοίξει στην τωρινή της θητεία, ένα δρόμο σύγκρουσης και ρήξης με τις κυρίαρχες πολιτικές στο τοπικό κράτος.

Αυτό ακριβώς πρέπει να κάνουμε εμείς: Να γίνουμε ο άλλος δρόμος!

Ως αρνητικά εκτιμά τα συνολικά αποτελέσματα των τοπικών εκλογών, όσον αφορά το γενικό συσχετισμό, με ειδικό χαρακτηριστικό στοιχείο (που χρήζει βαθύτερης μελέτης) τη μεγάλη αποχή, η απόφαση της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, που συνεδρίασε το Σάββατο 21 Οκτώβρη. «Από τη μεριά της ΝΔ και του συστήματος υπήρξε μεθοδευμένη τακτική βουβών εκλογών, ώστε να αποφευχθεί κάθε αντιπαράθεση για τα επίδικα», σημειώνεται. Το πολιτικό πλαίσιο που έχει διαμορφωθεί δίνει «αέρα» στα δεξιά και ακροδεξιά οχήματα της αστικής πολιτικής και δημιουργεί κινδύνους περαιτέρω παθητικοποίησης. Η επανεκλογή εκλεκτών της ΝΔ και κυρίως των επιχειρηματικών συμφερόντων σε μια σειρά περιφέρειες και δήμους είναι έκφραση αυτής της τάσης και όχι κάποια «επιβράβευση» της πολιτικής τους. «Από την άλλη, εμφανίζονται και ορατές τάσεις κοινωνικής αντίστασης και αριστερής αναζήτησης, που κυρίως στρέφονται εκλογικά προς το ΚΚΕ, το βάθος και η κατεύθυνση των οποίων αποτελεί διακύβευμα πολιτικής διαπάλης, όπως και η πολιτική συγκρότησή τους στο επίπεδο που απαιτεί η εποχή», αναφέρεται.

Η ΠΕ του ΝΑΡ υπογραμμίζει πως «αποτυπώθηκε η ύπαρξη ενός διακριτού αντικαπιταλιστικού-αντιδιαχειριστικού ρεύματος, αν και όχι στον βαθμό που θα θέλαμε». Κι ακόμα πως «στις συγκεκριμένες συνθήκες έχει ξεχωριστή πολιτική σημασία η συσπείρωση και εκλογική, πολιτική υποστήριξη που εκφράστηκε στις αντικαπιταλιστικές κινήσεις ή/και στις συνεργασίες, σε περιφέρειες και δήμους και το περιεχόμενο παρέμβασης που αποτυπώθηκε στις περιφερειακές κινήσεις και στη μεγάλη πλειοψηφία των δημοτικών κινήσεων που συμμετείχαμε».

Σε επίπεδο περιφερειών, με την κεντρική πολιτική σημασία που έχει η αναμέτρηση εκεί, κατέβηκαν οκτώ αντικαπιταλιστικές κινήσεις (Αττική,

ΝΑΡ Απόφαση Πολιτικής Επιτροπής

Δυνατότητες για την αντικαπιταλιστική Αριστερά εντός αρνητικού συσχετισμού

► Ποσοστό 2% στις περιφέρειες, ανένταχτοι το 1/3 των υποψηφίων

Ανατολική Μακεδονία-Θράκη, Κεντρική Μακεδονία, Ήπειρος, Θεσσαλία, Δυτική Ελλάδα, Κρήτη, Βόρειο Αιγαίο), οι οποίες συγκέντρωσαν 71.784 ψήφους και ένα ποσοστό περίπου 2%, όσο και στη μεγαλύτερη περιφέρεια της χώρας, την Αττική. Αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς συμμετείχαν και στην περιφερειακή κίνηση της Δυτ. Μακεδονίας. Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός πως μεταξύ των 527 υποψηφίων των αντικαπιταλιστικών περιφερειακών κινήσεων, ένας στους τρεις ήταν ανένταχος.

«Η συσπείρωση αυτή είναι πολύ ελπιδοφόρα και αποτελεί παρακαταθήκη για την επόμενη μέρα. Το δυναμικό αυτό περιλαμβάνει κόσμο που είχε συσπειρωθεί στις βουλευτικές εκλογές με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και άλλο κόσμο, από το εργατικό κίνημα, τα κινήματα

για περιβαλλοντικές μάχες κ.λπ. που σε μη ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες πήρε την απόφαση να εκτεθεί πολιτικά με την αντικαπιταλιστική Αριστερά», σημειώνεται στην απόφαση. Στην Αττική και σε άλλες περιφέρειες υπήρχε άνοδος σε ποσοστό, ενώ σε τρεις (Θεσσαλία, Αν. Μακ. Θράκη, Κρήτη) υπήρχε άνοδος και σε ψήφους σε σχέση με το 2019, παρά την πτώση της μαζικότητας.

Στις εκλογές σε 22 δήμους συμμετείχαν συνδυασμοί που στήριξε η αντικαπιταλιστική ανατρεπτική Αριστερά. «Συνολικά, τα θετικά αποτελέσματα, με την ενίσχυση που υπήρξε στην πλειοψηφία των εκλογικών παρεμβάσεων της αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής Αριστεράς (κυρίως σε ποσοστό, σε ορισμένες περιπτώσεις και σε ψήφους), στέλλουν ένα διπλό μήνυμα.

Από τη μια, αναδεικνύουν τη μαζική παρουσία ενός κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος ανυπακοής και μαχητικής αντίστασης στην κυρίαρχη πολιτική κεφαλαίου, κυβέρνησης και ΕΕ σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο. Από την άλλη, υπογραμμίζουν την επιτακτική ανάγκη συγκρότησης συνολικής ανατρεπτικής πολιτικής πρότασης και ρεύματος ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς, που θα διαμορφώνει προοπτική συνολικής ρήξης με την αστική πολιτική και τις διαχειριστικές αυταπάτες», σημειώνεται στην απόφαση.

Ειδική αναφορά γίνεται στην ανάγκη να αναπτυχθεί η παρέμβαση των κινήσεων, να αποκτήσουν «πόδια» οι περιφερειακές σε όλους τους νομούς - περιφερειακές ενότητες, να συγκροτηθούν νέες και σε δήμους, με σαφή τάση ενίσχυσης του αντικαπιταλιστικού αντιδιαχειριστικού τους προσανατολισμού. Οι δυνάμεις του ΝΑΡ θα συμβάλουν στην «αναβάθμιση των υπαρχουσών αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων πόλεων και χωριών που παρ'έναντί τους δεν κατέβηκαν και έχουν αυτό τον προσανατολισμό, ως προς την αντισυνδιαχειριστική τους φυσιογνωμία, με μαζικοποίησή τους, τακτική συλλογική λειτουργία, βαθύτερη γείωση με την τοπική κοινωνία, παρέμβαση για τα προβλήματα, σύνδεση με τις τοπικές αγωνιστικές συλλογικότητες, αλλά και με την περιφερειακή αριστερή αντικαπιταλιστική κίνηση της κάθε περιοχής».

ΔΥΟ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Ανεξάρτητη Αριστερά και ρήξη με τα αστικά δίπολα

Η Απόφαση της Πολιτικής Επιτροπής σχετικά με τις εξελίξεις στο πολιτικό πεδίο τονίζει: Σε αυτή την εποχή των ανακατατάξεων, δύο είναι οι απαντήσεις για το πώς μπορεί να κερδηθεί πολιτικό ο κόσμος που αποδεσμεύεται από τα προηγούμενα όρα ή και αναζητά αριστερά, ριζοσπαστικά. Η μία είναι να κατακτήσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά μια ανεξάρτητη εργατική πολιτική. Να κάνει βήματα στην κατεύθυνση ενός πολιτικού προγράμματος αντικαπιταλιστικής πολιτικής και επαναστατικής προοπτικής, που ανεβαίνει στο ύψος των ανειρήνευτων αντιθέσεων του σημερινού άγριου καπιταλισμού, προτάσσοντας την κομμουνιστική κοινωνία και τον πολιτικό αντικαπιταλιστικό αγώνα ενάντια στα ιερά και τα όσια του συστήματος. Η άλλη, είναι η λογική που προτάσσει το «άμεσο», αναζητά τους «όρους επιβίωσης» μέσα στο πλαίσιο του

«εφικτού», αρνείται τον πολιτικό αγώνα για ρήγματα, ανατροπές στις κεντρικές επιλογές του αντίπαλου, περιορίζεται μέσα στο πλαίσιο του σημερινού συστήματος. Μια τέτοια γραμμή, με διαφορετικό τρόπο, ακολουθεί η Αριστερά τόσο με τη «ρεαλιστική ανυπακοή» των ΜΕΡΑ25-ΛΑΕ όσο και με το «βήμα σημειωτόν» του ΚΚΕ.

Πράγματι, το μπλοκ ΜΕΡΑ25-ΛΑΕ διαμορφώνει ένα πρόγραμμα «ρεαλιστικής ανυπακοής» μέσα στο πλαίσιο της αστικής πολιτικής, έχει στραμμένο το πολιτικό του μέτωπο όχι ενάντια στο πολιτικό σύστημα, αλλά στη «Δεξιά-ακροδεξιά», επιλέγει να επικοινωνήσει με τις λεγόμενες «αριστερές διαφοροποιήσεις» στον ΣΥΡΙΖΑ, δεν κλείνει την πόρτα σε κυβερνητικές λύσεις με ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη, το ΚΚΕ όλο και πιο πολύ περιορίζεται σε μια πολιτική «ανάσας» των λαϊκών στρωμάτων, ανάσχεσης της επίθεσης χωρίς φιλοδοξία και στόχευση

ρηγμάτων και ανατροπής της κυρίαρχης αστικής πολιτικής, πράγμα που εκφράστηκε και στην εκστρατεία του για τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές.

Οι όποιες απόψεις και πρακτικές (όπως αυτές του ΣΕΚ στον δεύτερο γύρο των τοπικών εκλογών), που επιλέγουν την ψήφιση του μπλοκ ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ στο όνομα της πάλης «ενάντια στη Δεξιά», καταργούν την ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, παίρνουν θέση υπέρ του ενός από τους δύο πόλους του συστήματος και μάλιστα στην εποχή του εξευτελισμού και της βαθιάς κρίσης εμπιστοσύνης του σε λαϊκό-εργατικό κόσμο. Η επιλογή αυτή είναι στρατηγικά αντίθετη, πλήρως ανταγωνιστική, με την ύπαρξη της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς σαν ανεξάρτητο πολιτικό ρεύμα. Οι δύο αυτές επιλογές δεν μπορούν να συνυπάρξουν.

ΣΧΟΛΙΟ

«Αντιπατριарχική» δικαιολόγηση του Ισραήλ και του πολέμου

Στις 7 Οκτώβρη ο ΣΥΡΙΖΑ «καταδικάζει απερίφραστα τη σημερινή επίθεση της Χαμάς σε βάρος του Ισραήλ» και «εκφράζει την αλληλεγγύη του στον λαό του Ισραήλ». Στις 18/10 το Τμήμα Φεμινιστικής Πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο «Οι σκέψεις μας σήμερα είναι στις γυναίκες της Παλαιστίνης και του Ισραήλ», όπου αναφέρονται μεταξύ άλλων τα εξής: «Ο πόλεμος, ως πατριарχικό προϊόν, δείχνει συνεχώς την επιβολή του με δολοφονίες, βιασμούς και οποιοδήποτε άλλους είδους κακοποιήσεις. Αποτελεί μια καθαρά ταξική και εξουσιαστική συνθήκη η οποία μπορεί να ανατραπεί σε μεγάλο βαθμό όταν επέλθει η πλήρης ισότητα για τις γυναίκες».

Το προφανές εδώ είναι απενοχοποίηση του κράτους του Ισραήλ και των συνενόχων του (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ και του ελληνικού κράτους) για την εδώ και δεκαετίες κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών και την ύπαρξη του ιδιόμορφου απαρτχάιντ για τον παλαιστινιακό πληθυσμό. Εκτός από το προφανές όμως, διατυπώνεται στην ανακοίνωση μια νέου τύπου «φυσικοποίηση» των πολέμων. Ο πόλεμος είναι «πατριарχικό προϊόν» και όχι προϊόν των αστικών ανταγωνισμών, του ιμπεριαλισμού, του κεφαλαίου και της ανάγκης του για επέκταση. Δεν τον αποφασίζουν και διεξάγουν τα αστικά κράτη αλλά η «πατριарχία». Η κλασική δικαιολόγηση του αναπόφευκτου των πολέμων και της συνακόλουθης βαρβαρότητας είναι ότι υπεύθυνη είναι η έμφυτη ανθρώπινη βιαιότητα και απληστία. Η νέα δικαιολόγηση, που μοιάζει πολύ με την παλιά, είναι ότι υπεύθυνη είναι η μισή ανθρωπότητα, ο αντρικός πληθυσμός, και η λύση είναι «η πλήρης ισότητα για τις γυναίκες» και όχι η διεθνιστική αντικαπιταλιστική πάλη.

Μπ. Σ.

Μπάμπης Συριόπουλος

Αποχή: Αδυναμία ή δύναμη της αστικής πολιτικής;

Τα μεγάλα ποσοστά εκλογικής αποχής δείχνουν την απαξίωση των αστικών αντιπροσωπευτικών θεσμών και κομμάτων, την κοινωνική δυσαρέσκεια και συχνά μια αριστερόστροφη διαμαρτυρία. Η αστική εξουσία όμως προσαρμόζεται στη νέα κατάσταση. Η εργατική πολιτική χρειάζεται άλλους δρόμους και απαντήσεις.

Η αυξανόμενη αποχή από τις εκλογές είναι ένα αναντίρρητο γεγονός στη χώρα μας. Αποφεύγοντας το ζήτημα των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους και της εκκαθάρισής των τελευταίων, θυσιάζοντας τη στατιστική ακρίβεια των ποσοστών, παίρνουμε ενδεικτικά μόνο τον απόλυτο αριθμό των ψηφισάντων. Στις βουλευτικές εκλογές τον Οκτώβριο του 2009 ψήφισαν λίγο πάνω από 7 εκατ., στις βουλευτικές του περασμένου Μάη λίγο πάνω από 6 εκατ., ενώ στον α' γύρο των πρόσφατων τοπικών εκλογών 5.132.000 περίπου. Η τάση είναι εμφανής, η αποχή διογκώθηκε στην Ελλάδα μετά την κρίση, αλλά το φαινόμενο είναι παγκόσμιο.

Το προφανές εδώ είναι η αυξανόμενη απόσταση τμήματος του εκλογικού σώματος από τις πολιτικές διαδικασίες και διαπάλη, τουλάχιστον όπως διεξάγεται στους αντιπροσωπευτικούς θεσμούς της αστικής δημοκρατίας. Αυτή η τάση υπονομεύει την κοινωνική νομιμοποίηση αυτών των θεσμών, προβληματίζει τα αστικά επιτελεία, αχρηστεύει –ως ένα βαθμό– παραδοσιακούς τρόπους και μέσα επηρεασμού και ενσωμάτωσης των μεσαίων στρωμάτων και της εργατικής τάξης. Βέβαια το κεφάλαιο, ιδίως οι ηγεμονικές μερίδες του, μπορούν και αναπτύσσουν νέους διαύλους σχέσεων ηγεμονίας και υποταγής με την εκμεταλλεζόμενη πλειονότητα, σε επίπεδο επιχείρησης, κλάδου, τοπικά και πανεθνικά, χωρίς τη μεσολάβηση των αστι-

Το κράτος είναι το πρώτο κόμμα της αστικής τάξης κι αυτό δεν υπονομεύεται με καμία αποχή

κών κομμάτων και των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Εξάλλου το κράτος είναι το πρώτο κόμμα της αστικής τάξης κι αυτό δεν υπονομεύεται με καμία αποχή.

Η νικήτρια αστική τάξη στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας δεν έχει ανάγκη την ενεργητική συμμετοχή των λαϊκών μαζών στην πολιτική πάλη. Η αστική ιδεολογία δεν διαχέεται προς τα κάτω μόνο ή κυρίως από τα αστικά κόμματα ή θεσμούς, αλλά από την καθημερινή πρακτική των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων, όπου αποθεώνε-

ται η ανταλλακτική αξία σε βάρος της αξίας χρήσης, και της αγοράς εργασίας όπου επιβεβαιώνεται το κεφάλαιο σαν αναγκαίος όρος για την κοινωνική παραγωγή και αναπαραγωγή. Γι' αυτό και από τη στιγμή που ο καπιταλισμός αποτελεί αδιαπραγμάτευτη πραγματικότητα, η αστική τάξη δεν έχει τόση ανάγκη από την ύπαρξη μαζικών αστικών ή ρεφορμιστικών κομμάτων και ενεργητικής στράτευσης σ' αυτά. Μια χαρά βολεύεται με τη χαμηλή συμμετοχή στις εκλογές και την αποπολιτικοποίηση των μαζών, συχνά (π.χ. στις ΗΠΑ) τις επιδιώκει κιόλας.

Στο παρελθόν υπήρχαν περιπτώσεις όπου η αποχή είχε συνειδητό πολιτικό χαρακτήρα. Στις εκλογές στις 31 Μαρτίου 1945 το ΕΑΜ και το ΚΚΕ κάλεσαν σε αποχή καταγγέλλοντας τις εκλογές σε συνθήκες λευκής τρομοκρατίας και νοθείας. Μια τάση του εργατικού κινήματος, το αναρχικό και αναρχοσυνδικαλιστικό ρεύμα, είχε «αντιπολιτική» και αντιεκλογική στάση προπολεμικά, προτάσσοντας την επαναστατική γενική απεργία. Και σήμερα η πολιτική αποχή από μια εκλογική διαδικασία μπορεί να είναι η απάντηση σε ένα εκβιαστικό δίλημμα όπως στον β' γύρο των τοπικών εκλογών. Ωστόσο, το φαινόμενο της αποχής, όπως εκδηλώνεται τα τελευταία χρόνια, δεν έχει τέτοια χαρακτηριστικά. Σίγουρα μια μερίδα από το ποσοστό της αποχής εκφράζει αριστερόστροφη διαμαρτυρία απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική και τη συναινετική αντιπολίτευση στον σύγχρονο κοινοβου-

λευτικό ολοκληρωτισμό. Όμως αυτή η διαμαρτυρία μένει βουβή, εκδηλώνει αμηχανία και παθητικότητα και όχι ενεργή αντίθεση ενάντια στην αστική πολιτική. Εκφράζει την αδυναμία της τελευταίας να ενσωματώσει με θετικό τρόπο τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα τη νεολαία που ασφυκτιούν στη καπιταλιστική βαρβαρότητα, αλλά ταυτόχρονα τη δύναμή της να τους παθητικοποιεί.

Όπως με το «τέλος των ιδεολογιών» δεν τέλειωσε καθόλου η αστική ιδεολογία στις διάφορες εκδοχές της, αντίθετα κυριάρχησε συντριπτικά, έτσι και από την αποχή και την αποπολιτικοποίηση δεν τελειώνει καθόλου η αστική πολιτική, αντίθετα συχνά παίζει χωρίς αντίπαλο. Η επαναστατική Αριστερά της εποχής μας δεν μπορεί να αρκείται σε διαπιστώσεις όπως «ο λαός γυρίζει την πλάτη του στο πολιτικό σύστημα» ή να αναδεικνύει την αδυναμία των αστικών αντιπροσωπευτικών θεσμών να ενσωματώνουν την κοινωνική δυσαρέσκεια, πολύ περισσότερο να κολακεύει την παραίτηση από την εφ' όλης της ύλης πολιτική πάλη, στο όνομα διάσπαρτων επιμέρους κινηματικών δράσεων, που τελικά παρά τον ριζοσπαστισμό τους αφομοιώνονται από την κυρίαρχη πολιτική. Εκτός από τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες, υπάρχουν και οι αυταπάτες των κατακερματισμένων απαντήσεων. Η βουβή διαμαρτυρία πρέπει να μετασηματιστεί σε πολιτικό αντικαπιταλιστικό ρεύμα με κομμουνιστικό πυρήνα, που να εκφράζεται σε όλες τις μάχες, από την απεργία και τη διαδήλωση μέχρι και τις συνολικές πολιτικές αναμετρήσεις στο εκλογικό πεδίο. Εξάλλου, αν η αποχή άλλαζε τον κόσμο, θα ήταν παράνομη.

Νίκος Πελεκούδας

Μια από τις αφηγήσεις που υποτίθεται πως εξηγεί τη δυσκολία του εργατικού κινήματος να συνεχίσει τη δράση και την παρουσία του και κατά το διάστημα της δικτατορίας Μεταξά, όπως και πριν από αυτή, πλησιάζοντας προς τον πόλεμο με τη φασιστική Ιταλία, είναι η φιλεργατικότητα του καθεστώτος και η συνακόλουθη υποτιθέμενη αύξηση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Τα αντικειμενικά στοιχεία της εποχής δείχνουν πως ούτε το καθεστώς προέβη σε πολιτικές παρεμβάσεις καινοφανείς υπέρ της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων, ούτε το βιοτικό επίπεδο ανέβηκε και, βέβαια, ούτε και η κοινωνική πλειονότητα περίμενε στωικά τη σφαγή της από τη μεταξική δικτατορία. Αξίζει να τονιστεί πως πλευρές αυτών των αιτιάσεων στο παρελθόν έχει υποστηρίξει –και έντονα μάλιστα– και ο ίδιος ο φασιστικός και ευρύτερα ακροδεξιός χώρος, με σαφή πολιτική στόχευση να καταδείξει την απομόνωση των κομμουνιστών που αμετανόητοι από την ιδεοληψία τους αντιστέκονταν σε ένα καθεστώς που λειτουργούσε προς όφελος των αδυνάτων.

Η δικτατορία της 4^{ης} Αυγούστου 1936 θα έρθει μέσα από την ανοχή του βυθιζόμενου στις αντιφάσεις του αστικού πολιτικού συστήματος της εποχής και ιδίως εξαιτίας της απειλής του εργατικού κινήματος. Ήταν η επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου προκειμένου να αναχαιτίσει την κοινωνική αγανάκτηση, την απεργιακή δράση του εργατικού κινήματος, τον εύθραυστο χαρακτήρα της κυριαρχίας του. Από αυτή την άποψη, το καθεστώς επιδιώκει να διαμορφώσει ένα κλίμα αποδοχής του, υποτιθέμενης κοινωνικής ειρήνης, μαζί φυσικά με τη συνεχή υπόμνηση του κομμουνιστικού κινδύνου. Είναι το κράτος που θα επιδιώξει να εμφανιστεί ως ο φίλος των φτωχών και όσων ζουν από τον ιδρώτα τους. Με βάση αυτό, η δικτατορία Μεταξά θα «πατήσει» πάνω σε υπάρχουσες κατακτήσεις τις οποίες νομικά θα διευρύνει, αλλά στην πράξη θα τις κουτσουρεύει.

Συγκεκριμένα, το 8ωρο στην Ελλάδα είχε καθιερωθεί ήδη από το 1920 με τη νομοθετική κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας, ενώ είχε διευρυνθεί από το 1932 και σε διάφορους κλάδους. Ο Μεταξάς διέυρνε το 1936 συνολικά την εφαρμογή του 8ωρου και των συλλογικών συμβάσεων, που με την «κρατικοποίηση» των σωματείων και το «συντεχνιακό» κράτος δεν μπορούσαν να υπάρξουν ουσιαστικά, γιατί η δικτατορία εφάρμοζε κατά το δοκούν τα ίδια τα νομοθετήματά της. Στο ίδιο πλαίσιο, όχι μόνο δεν προστάτευσε την κυριακάτικη αργία, αλλά αντιθέτως ωθούσε στην υλοποίηση του Κυριακάτικου Μεροκάματου, το οποίο δινόταν για την «Εθνική Άμυνα». Η άδεια μετ' αποδοχών είχε ψηφιστεί το 1935 ως αποτέλεσμα της δράσης του εργατικού κινήματος. Σε ό,τι αφορά ειδικά το ΙΚΑ, ήδη από το 1922 είχε ψηφιστεί ο νόμος περί Κοινωνικών Ασφα-

►► Η λαϊκή κινητοποίηση στον πόλεμο του 1940 και η εποποιία της ΕΑΜικής επανάστασης δεν ήρθαν ως κεραυνός εν αιθρία. Μετά την εργατική εξέγερση τον Μάη του 1936 και τη δικτατορία του Μεταξά, το εργατικό κίνημα και το ΚΚΕ μπήκαν σε βαθιά παρανομία, ωστόσο η εργατική τάξη έβρισκε τρόπους να διεκδικήσει, εκμεταλλευόμενη κάθε ρωγμή και δυνατότητα που της δινόταν. Η φιλολογία για φιλεργατικό έργο της δικτατορίας της 4^{ης} Αυγούστου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Οι μύθοι για τον φιλεργατικό Μεταξά και το εργατικό κίνημα

λίσεων, ο οποίος μέχρι το 1929 είχε συγκεκριμενοποιηθεί με την ίδρυση κλαδικών ασφαλιστικών ταμείων, ειδικά σε κλάδους που ήταν ιδιαίτερα μαχητικοί και διεκδικητικοί (καπνεργάτες, αρτεργάτες κ.λπ.). Κατά συνέπεια, όσα εμφάνισε ο Μεταξάς ως δικές του παρεμβάσεις, στην πραγματικότητα ήταν πρακτικά κουτσουρεμένες διευρύνσεις υπάρχοντων νόμων, που φυσικά αποτελούσαν αποτέλεσμα των εργατικών αγώνων.

Η δικτατορία θα διευρύνει νομικά προηγούμενες κατακτήσεις, περιορίζοντάς τις όμως στην πράξη

Το ίδιο το βιοτικό επίπεδο ήταν χαμηλό. Ας δούμε τι έγραφε ο Παντελής Πουλιόπουλος το 1939 από τις φυλακές της Ακροναυπλίας: «Το επίπεδο ζωής και η αγοραστική δύναμη του ημερομίσθιου έπεσαν αναμφισβήτητα. Σε πολλούς κλάδους τα μέτρα φέρανε τεχνητή ανεργία με τη δυνατότητα αυθαίρετων απολύσεων. Ελάχιστα, ιδίως υπαλληλικά, τμήματα (τραπεζητικοί λ.χ.) πήρανε κάτι παραπάνω. Οι κοινωνικές ασφάλισεις, ενώ καθιέρωσαν μια μόνιμη φορολογία πάνω στον εργατικό και υπαλληλικό μισθό, ισχύουνε μόνο για το εργατικό ατύχημα –κατάκτηση απ' το 1914– μόνο που έπαψαν να το αποζημιώνουν ολάκερο οι εργοδότες. Η ασφάλιση της ασθένειας που άρχισε σε δυο-τρία κέντρα είναι σχεδόν ένας εμπαιγμός στην πράξη, ώστε κάθε άλλο παρά μπορεί να κερδίσει οπαδούς της Δικτατορίας μέσα στην εργατική τάξη, που η ζωή της γενικά χειροτέρευσε. Τα σωματεία που διοικούνται από τους υπαλλήλους και πράκτορες του υφυπουργείου (της Ασφάλειας, τον πρώτο χρόνο της Δικτατορίας) δεν έχουνε καμιά μαζική ζωή, μόλο που σε μερικούς κλάδους και σε μερικά κέντρα κατά καιρούς ένας αριθμός εργάτες, μπροστά στην έλλειψη κάθε οργανωμένου μέσου αμύνης κατά της εργοδοτικής επίθεσης, πήγαν σε συνελεύσεις σωματείων όχι για να ζητωκραυγάσουνε τη Δικτατορία αλλά για να ζητήσουν εφαρμογή των φιλεργατικών υποσχέσεων». Σε αυτή την εικόνα συμφωνεί και ο Σπύρος Διναρδάτος που παρουσιάζει και αριθμητικά το βάθος των ανισοτήτων και την υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου.

Ακόμα και προς το τέλος της δικτατορίας, στις παραμονές του πολέμου, συνεχίζουν να υπάρχουν –σοραδικές είναι η αλήθεια– εργατικές κινητοποιήσεις (καπνεργάτες, εργάτες οινοποιίας στην Αθήνα, μυλεργάτες κ.λπ. Η εργατική τάξη χωρίς ηγεσία, με τσακισμένο το ΚΚΕ συνεχίζει να διαμαρτύρεται, να παλεύει παρά τα χτυπήματα, ματαιώνοντας τα μεγαλεπήβολα σχέδια Μεταξά για μια οργανωμένη, μαζική στήριξη του καθεστώτος, σαν αυτή που επιδίωξε στη νεολαία με την ΕΟΝ. Αναφέρονται αποχές από τις φιέστες της Δικτατορίας ή προσπάθεια γελοιοποίησής τους, αλληλεγγύη σε οικογένειες κρατουμένων ή γενικά φτωχών εργατών, αλλά και «αντιπαραγωγική» συμπεριφορά στη δουλειά και καθυστερήσεις στα πλάνα.

Αυτή η αντικειμενική κατάσταση, αλλά και τα ατελείωτα αγωνιστικά αποθέματα των εργαζομένων, η αυτοβοήθειά τους, οργανωμένα ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες, ήταν που οδήγησαν στο έπος τους μετά την κήρυξη του πολέμου και ιδιαίτερα στην περίοδο της ναζιστικής κατοχής. Η τετραετία 1936-1940 δεν είναι ένα κενό στην ταξική πάλη. Αυτό που διαφοροποιεί την περίοδο είναι η εμφάνιση και άλλων μορφών εργατικής διαμαρτυρίας, σαφώς πιο μειοψηφικής, πολύτιμης όμως για τα χρόνια που θα έρχονταν.

Γιάννης Φραγκούλης

Ο σπουδαίος αμερικανός σκηνοθέτης ταράζει τα νερά με μια μαχητική ταινία για τα εγκλήματα του αχαλίνωτου κέρδους και του καπιταλισμού.

Το πρώτο γεγονός είναι πως η νέα δημιουργία του 80χρονου πια Μάρτιν Σκορσέζε *Οι δολοφόνοι του ανθισμένου φεγγαριού* έχει μεγάλη διάρκεια, πάνω από τρεις ώρες. Όμως η ροή της αφήγησης είναι τέτοια που δεν αφήνει τον θεατή να χάσει το ενδιαφέρον του ούτε για ένα λεπτό. Το σίγουρο είναι ότι έχουμε να κάνουμε με μια πολύ καλή ταινία που έχει σαφείς πολιτικές προεκτάσεις. Έχουμε να κάνουμε με ένα οικουμενικό θέμα που ήταν, είναι και θα παραμείνει επίκαιρο. Το εύρημα είναι ότι οι Ινδιάνοι Οσέιτζ αναγκάστηκαν να μετακινηθούν και ήρθαν στην Οκλαχόμα. Αυτή η γη τους ανήκει πλέον. Το πετρέλαιο που υπάρχει κάτω από αυτή είναι η ευτυχία και η δυστυχία τους. Οι άλλοι Αμερικάνοι μισούν τους αυτόχθονες γιατί είναι εύποροι και αυτοί δουλεύουν για αυτούς. Η περιουσία τους θα μεταβιβαστεί στην οικογένεια και θα έρθει στα χέρια των λευκών μόνο αν γίνουν μικτοί γάμοι και σκοτωθούν οι αυτόχθονες Ινδιάνοι. Και έτσι γίνεται.

Σε όλους τους χαρακτήρες συνυπάρχει το καλό και το κακό, η αφέλεια και ο δόλος, η ειρηνική και η εχθρική συμβίωση. Αυτό που βλέπεις δεν είναι ποτέ αυτό που φαίνεται. Πίσω από τη βιτρίνα κρύβεται κάτι άλλο. Ένας χαρακτήρας που θα φανερωθεί προοδευτικά. Με αυτό τον τρόπο η αφήγηση αλλάζει και σπάει το κουκούλι για να αναδειχθεί το πολιτικό κείμενο που υπήρχε καλά κρυμμένο στις σεναριακές δομές. Διακρίνουμε δύο είδη ρυθμού: τον εσωτερικό σε κάθε σεκάνς, τις εναλλαγές των χαρακτήρων και, διαμέσου των σεκάνς, τις δράσεις που μεταμορφώνουν τα πρόσωπα. Ο ρεαλισμός δίνει χώρο στον ποιητικό ρεαλισμό και το αντίστροφο. Το ποιητικό αίτιο μας βάζει σε ένα πεδίο όπου υπάρχουν τα διαφορετικά αφηγηματικά τοπία. Ο θεατής θα πρέπει να επιλέξει

τον τρόπο που θα κάνει τις συνδέσεις.

Το προτελευταίο μέρος είναι η λύση της τραγωδίας. Η αστυνομική αφήγηση θα δώσει χώρο σε μια ποιητική ροή του λόγου, όταν η συνέχεια μεταφράζεται από τους ηθοποιούς σε ένα σόου. Ο σκηνοθέτης ανοίγει την πόρτα και μας προσκαλεί στην ονειρώση. Σε αυτό το σημείο η Οκλαχόμα μπορεί να είναι οποιοδήποτε μέρος όπου υπάρχουν άνθρωποι που δεν σέβονται και εχθρεύονται το συνάνθρωπό τους. Ακόμα, άτομα που είναι εύκολο να χειραγωγηθούν από επιτήδειους, αλλά και αυτοί που τολμούν και καταφέρνουν να αντισταθούν και να ωθήσουν στο να αποδοθεί δικαιοσύνη. Πίσω από όλα αυτά κρύβεται ο νόμος του αμερικάνικου καπιταλισμού που, σιγά σιγά, δίνει τη θέση του στον ιμπεριαλισμό. Για να γίνει αυτό, θα πρέπει κάποιος να

Ρατσισμός, απληστία και καταπίεση, με αυτά τα συστατικά γεννήθηκε η Αμερική

“

θυσιαστούν. Αυτοί είναι οι Ινδιάνοι, σε πρώτο επίπεδο, και οι «κακοί» λευκοί, σε δεύτερο. Το υπερκείμενο είναι ο κακότεροπος καπιταλισμός που δεν το έχει σε τίποτα να θυσιάσει τους ανθρώπους για να αυξήσει τα κέρδη του, να βγάλει υπεραξία.

Ο Σκορσέζε κάνει μια πολύ προσεγμένη ανάλυση των χαρακτήρων. Τους εμπλουτίζει με τα στοιχεία μιας μαρξίζουσας πολιτικής ανάλυσης. Χρησιμοποιεί το βαριετέ για να μεταφράσει την πραγματικότητα. Δίνει στον θεατή ένα πολύ όμορφο πιάτο που θα του θυμίσει και την κοινωνία στην οποία ζει. Οι ηθοποιοί υποστηρίζουν τους χαρακτήρες με εξαιρετικό τρόπο. Τόσο η τρέχουσα μορφή όσο και οι μεταλλάξεις τους αποδίδονται αριστουργηματικά. Στο τέλος ο Άνθρωπος κερδίζει, σε μια ουτοπική σκορτσέζικη αφήγηση.

Οι καλλιτέχνες διεθνώς στο πλευρό της Παλαιστίνης

Με πλήθος πρωτοβουλιών, ο κόσμος της τέχνης και του πολιτισμού στέκεται στο πλάι του λαού της Παλαιστίνης, ενάντια στο ισραηλινό apartheid, ενάντια στη σφαγή που βιώνουν με την υπογραφή του Ισραήλ και των ΗΠΑ, NATO, ΕΕ. Ενδεικτικά, στην ανοιχτή επιστολή εκατοντάδων λογοτεχνών και ανθρώπων των γραμμάτων

που δημοσιεύτηκε αρχικά στο *ArtForum* σημειώνεται: «Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον παλαιστινιακό λαό. Ζητάμε από τις καλλιτεχνικές οργανώσεις να δείξουν αλληλεγγύη, πλάι με τους εργαζόμενους στον πολιτισμό, και καλούμε τις κυβερνήσεις μας να απαιτήσουν άμεση κατάπαυση του πυρός και το άνοιγμα των περασμάτων της Γάζας για να επιτραπεί η

ανεμπόδιστη είσοδος της ανθρωπιστικής βοήθειας». Οι καλλιτέχνες σημειώνουν ότι οι καλλιτεχνικοί οργανισμοί και ιδρύματα οφείλουν να έχουν ως αποστολή τους την προστασία της ελευθερίας της έκφρασης και πάνω από όλα την προστασία της ανθρώπινης ζωής και οφείλουν να ασκήσουν πιέσεις στις κυβερνήσεις, ώστε να μπει τέλος στο αιματοκύλισμα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

KillaP: Θα είμαστε όλοι εκεί!

Το Solidarity Film Festival KillahP είναι ένα κινηματογραφικό φεστιβάλ το οποίο ξεκίνησε το 2021, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων μνημής για τη δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα (Killah P). Για το φεστιβάλ, που διοργανώνεται για δεύτερη χρονιά σε Κερατσίνι και Δραπετσώνα, μίλησε σε συνέντευξη Τύπου η Μάγδα Φύσσα, τονίζοντας πως το πιο αισιόδοξο κομμάτι της διοργάνωσης είναι η συμμετοχή νέων παιδιών, τις καρδιές των οποίων «προσπαθούμε να τις διατηρήσουμε αθώες και αγνές από τα μορφώματα και τα μιάσματα του φασισμού».

Το φετινό, 2ο Solidarity Film Festival Killah P, θα διεξαχθεί 1-5/11 στον τόπο όπου γεννήθηκε και έζησε ο αντιφασίστας καλλιτέχνης και θα προβληθούν 60 ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους, με κοινωνικοπολιτική θεματική και έμφαση στην αλληλεγγύη, τα δικαιώματα των μειονοτήτων αλλά και ως δυναμικό σχόλιο απέναντι στον ρατσισμό, τον σεξισμό, την ομοφοβία, τον εθνικισμό και τον πόλεμο, τα στερεότυπα, τη μισαλλοδοξία, τη βία και τον φανερό ή υποδόριο και αθέατο φαινομενικά φασισμό.

Το Solidarity Film Festival Killah P, ως ακόμη ένα κομμάτι των εκδηλώσεων μνήμης του Παύλου Φύσσα, αντιμετωπίζει τον κινηματογράφο ως ένα εργαλείο προσωπικής καλλιέργειας και συλλογικής έκφρασης σε έναν κόσμο όπου η διαφορετικότητα δεν θα χωρίζει, «αλλά θα ενώνει τους ανθρώπους σε μια πολύχρωμη και πολυποικίλη κοινότητα», όπως χαρακτηριστικά σημειώνουν οι διοργανωτές. Φέτος, οι ταινίες που θα προβληθούν με βάση το παραπάνω σκεπτικό είναι όλων των ειδών, πρόσφατης παραγωγής και αντιρατσιστικής, αντιφασιστικής, μα και ευρύτερα κοινωνικοπολιτικής θεματολογίας (LGBTQI+, ageism, φυλετικά ζητήματα, νεοαζιζμός κ.λπ.).

Νουράι Σαντσάρ

Αρθρογράφος της Evrensel,
μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής
του Κόμματος Εργασίας

100 χρόνια Τουρκία: Ο δρόμος προς τη «δημοκρατία»

► Η χώρα που γεννήθηκε από τις στάχτες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας

Η Δημοκρατία της Τουρκίας, η οποία συμπληρώνει 100 χρόνια ζωής στις 29 Οκτωβρίου, γεννήθηκε από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ένα φεουδαρχικό μόρφωμα που κυριαρχούσε επί 600 χρόνια, με τον σουλτάνο αποκλειστικό ιδιοκτήτη του. Αμέσως μετά το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, που έβαλε τέλος στη Ρωσική, την Αυστροουγγρική και τη Γερμανική αυτοκρατορία, αποσυντέθηκε και αυτή, όντας ήδη κατακερματισμένη.

Το 1919, η Βρετανία κατέλαβε την Ιστανμπούλ και με τη Συνθήκη των Σεβρών, οι περιοχές που αργότερα θα απάρτιζαν την Τουρκία διαμοιράστηκαν ανάμεσα σε διάφορα ευρωπαϊκά κράτη. Στη διάρκεια των αγώνων εναντίον αυτής της κατοχής και αποσύνθεσης, το διάστημα 1919-23, υπήρχαν δύο κυβερνήσεις: Της Εθνοσυνέλευσης, με έδρα την Άγκυρα και επικεφαλής τον Μουσταφά Κεμάλ και του σουλτάνου, στην κατεχόμενη Ιστανμπούλ.

Η Δημοκρατία της Τουρκίας συγκροτήθηκε τελευταία σε σύγκριση με τα άλλα καπιταλιστικά κράτη της Ευρώπης. Νωρίτερα, είχε υπάρξει μια συσσώρευση κεφαλαίου στα χέρια της μπουρζουαζίας του εμπορίου, κυρίως σε πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, η Σμύρνη, η Ιστανμπούλ και η Μπούρσα, που βρίσκονταν τότε εντός των ορίων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Επρόκειτο κυρίως για εισαγωγείς αγαθών που παράγονταν στην Ευρώπη. Ωστόσο, την ίδια στιγμή, υπήρχε μια μεταποιητική παραγωγή σε τομείς όπως υφαντουργία, αγροτικά προϊόντα και άλλα βασικά αγαθά.

Ήταν, λοιπόν, η εθνική αστική τάξη, η οποία είχε ανάγκη να αναπτυχθεί ταχέως, αυτή που ηγήθηκε του αγώνα για την απελευθέρωση. Η αμέσως προηγούμενη γενιά είχε ηγηθεί των κινημάτων για μεταρρύθμιση εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, τα οποία είχαν οδηγήσει στην εγκαθίδρυση της συνταγματικής μοναρχίας το 1908. Είχαν καταβάλει προσπάθεια να θέσουν τον σουλτάνο υπό έλεγχο, ανοίγοντας και τον δρόμο για την μπουρζουαζία του εμπορίου. Ταυτόχρονα, αναδυόταν μια εργατική τάξη και έτσι, το 1908-10, εκδηλώθηκαν απεργίες και άλλες αντιστάσεις σε πολλές περιοχές.

Το σίγουρο είναι πως η ιδέα της δημιουργίας μιας δημοκρατίας υπήρχε πολύ πριν την ίδρυσή της, στις 29 Οκτωβρίου 1923. Το κράτος, όμως, του οποίου ηγούνταν ο Μουσταφά Κεμάλ

δεν επιθυμούσε να έχει μάζες που θα ασχολούνται με την ταξική πάλη ή θα απαιτούν μια επανάσταση παρόμοια με αυτή της Σοβιετικής Ένωσης στον Βορρά. Ήδη, κατά τη διάρκεια του Πολέμου της Ανεξαρτησίας, όλες οι κομμουνιστικές οργανώσεις κρίθηκαν παράνομες. Ο Μουσταφά Σουφί, ιδρυτής του ΚΚ Τουρκίας, καθώς και 15 από τους συντρόφους του, δολοφονήθηκαν σε ενέδρα. Το 1925, η εξέγερση των Κούρδων κατεστάλη και στην αντιπολίτευση επιβλήθηκαν βαριές ποινές. Η εθνική αστική τάξη της Τουρκίας επεδίωκε να εκτουρκίσει την πρωτεύουσα και την εργατική τάξη και να εξαφανίσει τις μειονότητες. Ήταν ένα σχέδιο που ξεκίνησε το 1915, διήρκεσε μέχρι τις 6-7 Σεπτεμβρίου 1955, ενώ σήμερα συνεχίζεται η βίαιη καταπίεση των Κούρδων.

Ταυτόχρονα, προχώρησαν μια σειρά μεταρρυθμίσεις με στόχο να κερδηθούν με την ιδέα της νέας δημοκρατίας αγρότες και χωρικοί, που αντιπροσώπευαν τα δύο τρίτα του πληθυσμού και ζούσαν σε αναχρονιστικές οικονομικές συνθήκες. Προωθήθηκε η αλλαγή του παλιού αλφαβήτου, η σύνθεση ενός ένδοξου παρελθόντος του τουρκικού έθνους, με τη μορφή της επίσημης ιστορίας, αλλά και η δημιουργία που συγκροτούσε την εικόνα ενός φανταστικού κοινού μέλλοντος για όλους. Επίσης, έγιναν μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση και τους κρατικούς θεσμούς. Η κατάργηση του Χαλιφάτου και το κλείσιμο αντιδραστι-

κών θρησκευτικών ταγμάτων και στοών, η ανακήρυξη του διαχωρισμού κράτους και εκκλησίας και η ίδρυση της Διεύθυνσης Θρησκευτικών Θεμάτων, που έφερε τη θρησκεία υπό κρατικό έλεγχο, ήταν επίσης σημαντικά στοιχεία.

Ο Κεμάλ δεν επέτρεψε, βεβαίως, την ίδρυση άλλου κόμματος. Κάτι τέτοιο θα γινόταν μόνο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και θα έφτανε να συγκροτήσει κυβέρνηση πλειοψηφίας το 1950. Το αδύναμο ΚΚ Τουρκίας, το μοναδικό τότε αριστερό κόμμα στη χώρα, ήταν αναγκασμένο να λειτουργεί στην παρανομία. Πολλοί διανοούμενοι συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στην εξορία. Υπό τη διακυβέρνηση του Δημοκρατικού Κόμματος, που αντικατέστησε το κόμμα του Κεμάλ (Ρεπουμπλικανικό

Λαϊκό Κόμμα), η εξάρτηση της Τουρκίας από τον ιμπεριαλισμό αυξήθηκε. Από τότε, η Τουρκία παραμένει ένα βολικό γρανάζι του ΝΑΤΟ και του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ.

Ο Κεμάλ ισχυριζόταν ότι το τουρκικό έθνος είναι «μια ενιαία μάζα, χωρίς τάξεις ή προνόμια». Όμως, σε μια χώρα γεμάτη διαχωρισμούς και αντιθέσεις σε επίπεδο κοινωνικών τάξεων, εθνικών, θρησκευτικών και φυλετικών δικαιωμάτων, αυτό το μοντέλο μπορούσε να επιβληθεί μόνο βίαια. Για τον λόγο αυτό, εκδηλώθηκαν τρία μεγάλα στρατιωτικά πραξικοπήματα, με διαφορά δέκα ετών το ένα από το άλλο (1960, 1971 και 1980).

Σήμερα, η Τουρκία είναι μια εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα. Όντας στην εξουσία επί 22 χρόνια, η κυβέρνηση Ερντογάν προχώρησε στην ανασυγκρότηση των παλιών κρατικών θεσμών. Μέσα στα 22 αυτά χρόνια, η ισλαμική πτέρυγα αναδείχθηκε σε μια νέα αστική τάξη στη χώρα, μέσω των κρατικών επιδοτήσεων, ενώ κατέλαβε την κρατική γραφειοκρατία. Πρόκειται για μια αέναη διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας κράτος και κεφάλαιο, μικρό και μεγάλο, αλληλοσυνδέονται, ενώ όλοι τους, μαζί και οι μικρές επιχειρήσεις και οι υπεργολάβοι των μεγάλων μονοπωλίων, «δένονται» με το σύστημα εξουσίας του Ερντογάν. Στο ίδιο διάστημα, η Τουρκία κατάφερε να αναπτύξει ένα στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα.

Η τουρκική αστική τάξη συνειδητοποιεί την κλιμάκωση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνιστικών συγκρούσεων και την αντιμετώπιζει ως ευκαιρία. Γι' αυτό επιδιώκει να αυξήσει την επιρροή της με κάθε τρόπο. Όσο για όλα αυτά που έχει κερδίσει η εργατική τάξη με τους αγώνες της, έχουν σχεδόν εξαφανιστεί με την πάροδο του χρόνου. Η βία και οι δολοφονίες σε βάρος των γυναικών έχουν εκτιναχθεί σε επίπεδα ρεκόρ. Ο Ερντογάν και η κυβέρνηση του προωθούν τον εξισλαμισμό της κοινωνίας. Η αστυνομική ισχύς είναι η δαμόκλειος σπάθη πάνω από τον λαό. Παρ' όλα αυτά, η Τουρκία παραμένει μια εξαιρετικά δυναμική χώρα. Ούτε η εργατική τάξη ούτε η νεολαία ούτε οι γυναίκες έχουν σταματήσει να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Ακόμη και η επανεκλογή Ερντογάν συνοδεύεται από πολλές σκιές. Σε αυτό το φόντο, οι λαοί της Τουρκίας «γιορτάζουν» τα 100 χρόνια δημοκρατίας. Χωρίς με κανένα τρόπο να εγκαταλείπουν την αντίσταση στη βία και την καταπίεση. Χωρίς να παραδίδονται.

“

Η πορεία από
τον Κεμάλ Ατατούρκ
στον Ταγίπ Ερντογάν
σφραγίστηκε
από πραξικοπήματα,
καταπίεση
και Μεγάλες Ιδέες

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Διάσπαση για το κόμμα της Αριστεράς

Γεγονός είναι πλέον το –αναμενόμενο εδώ και αρκετό καιρό– πολιτικό διαζύγιο της Σάρα Βάγκενκνεχτ και άλλων κορυφαίων στελεχών, ανάμεσα τους και 10 συνολικά βουλευτών, με το κόμμα της Αριστεράς στη Γερμανία. Η ρίζα της διάσπασης βρίσκεται σε βαθιές και αγεφύρωτες, όπως φαίνεται, διαφωνίες για τον χαρακτήρα του κόμματος και την πολιτική του παρέμβαση. Οι αποχωρήσαντες ισχυρίζονται –όχι άδικα– ότι η εμφανής προσπάθεια της νυν ηγεσίας να γίνει αποδεκτό στο αστικό πολιτικό σκηνικό αφαιρεί κάθε ίχνος ριζοσπαστισμού και απομακρύνει το κόμμα από την εργαζόμενη πλειοψηφία, τα αιτήματα και τα συμφέροντά της και έχει ως συνέπεια και τις απογοητευτικές εκλογικές επιδόσεις. Όπως ήταν αναμενόμενο, η αντίδραση των συστημικών μέσων ήταν αρνητική και επιθετική, με την πρωτοβουλία να χαρακτηρίζεται ως λαϊκιστικός αριστερός εθνικισμός και αποδίδοντάς της συγγένεια με την... ακροδεξιά AfD.

Το αίμα των αθώων ανθρώπων που έπεσαν θύματα της νέας ένοπλης επίθεσης στην πόλη Λιούιστον, της πολιτείας Μέιν –τουλάχιστον 22 νεκροί– ήρθαν να υπενθυμίσουν στους Αμερικανούς ένα πρόβλημα που αρνούνται να αντιμετωπίσουν οι πρόεδροι και το Κογκρέσο τους: Την «εσωτερική τρομοκρατία» που πηγάζει από τους νόμους της οπλοκατοχής και οπλοχρησίας.

► «Τοξική» Ευρώπη για τους Αφρικανούς

Στην Ευρώπη μπορεί να συνεχίζεται η φιλοϊσραηλινή προπαγανδιστική εκστρατεία που χαρακτηρίζει κάθε κριτική ως «αντισημιτισμό», η πραγματικότητα όμως είναι ότι αυτοί που αντιμετωπίζουν καθημερινά σοβαρότερα προβλήματα και διακρίσεις είναι άλλοι: Τα εκατομμύρια των ανθρώπων που προέρχονται από την Αφρική και έχουν την... ατυχία το χρώμα του δέρματός τους να είναι μαύρο ή μελαμψό,

καθώς σύμφωνα με πρόσφατη μεγάλη έρευνα ο ένας στους δύο έχει υποστεί τις συνέπειες του «τοξικού και αδυσώπητου» ρατσισμού. Ενός φαινομένου που δείχνει να αποκτά πλέον συστημικά χαρακτηριστικά, καθώς προέρχεται τόσο από τους κρατικούς μηχανισμούς όσο και από ολόενα και μεγαλύτερα τμήματα των κοινωνιών. Έντονη είναι και η εργασιακή εκμετάλλευση που υφίστανται οι Αφρικανοί, καθώς το 30% έχει προσωρινές συμβάσεις – ποσοστό τριπλάσιο έναντι του μέσου όρου της ΕΕ.

► Έρχεται νέα επίθεση στις τσέπες του λαού

Ορατό είναι το ενδεχόμενο ενός νέου κύκλου κρίσης στις καπιταλιστικές οικονομίες εξαιτίας των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή, ειδικά στην περίπτωση που ο πόλεμος επεκταθεί. Μιας κρίσης, βεβαίως, η οποία δεν αφορά την κερδοφορία του κεφαλαίου, αλλά το «πόπολο», τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που θα κληθούν να σφίξουν για άλλη μια φορά το ζωνάρι τους – έστω κι αν ήδη κοντεύει να τους

προκαλέσει ασφυξία. Οι μηχανισμοί είναι γνωστοί: Μεγάλες αυξήσεις στις τιμές της ενέργειας (ορισμένοι κάνουν λόγο και για νέα πετρελαϊκή κρίση), προβλήματα, πραγματικά και τεχνητά, στις εφοδιαστικές αλυσίδες, κερδοσκοπική επέλαση στα χρηματιστήρια που καθορίζουν το κόστος των ειδών πρώτης ανάγκης, κύμα απολύσεων και μειώσεων στους πραγματικούς μισθούς. Απέναντι σε αυτά τα σενάρια, που θα υπερασπιστούν και θα εφαρμόσουν όλα τα γρανάζια του συστήματος εξουσίας, απαιτείται σχέδιο αντιμετώπισης.

Κόσμος **Γνώρισμα**

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Εκλογές στην Αργεντινή: Το FIT-U απέναντι στα διλήμματα

Οι τριπλές εκλογές της περασμένης Κυριακής στην Αργεντινή έλαβαν χώρα σε συνθήκες τριψήφιου πληθωρισμού και μεγέθυνσης της φτώχειας. Τα αποτελέσματα ανέδειξαν μια σημαντική φθορά για τους δύο μεγάλους εκλογικούς συνασπισμούς, τους κεντρικούς Περονιστές και τους συντηρητικούς/νεοφιλελεύθερους, οι υποψήφιοι των οποίων στις προεδρικές εκλογές έχασαν 11% και 8% αντίστοιχα, σε σχέση με τις εκλογές του 2019, ενώ σημαντική πτώση σημείωσαν και στις άλλες δύο κάλπες (για Βουλή και Γερουσία).

Ωστόσο, αυτό που η αστική τάξη της χώρας φοβόταν, δηλαδή μια ολική κατάρρευση των παραδοσιακών πολιτικών πυλώνων του αστισμού, φαίνεται να αποφεύχθηκε, καθώς ο υποψήφιος των Περονιστών, Σέρχιο Μάσα, εξασφάλισε την πρωτιά στον α' γύρο απέναντι στον «μπολσοναρικό» Χαβιέρ Μιλέι, ο οποίος με 30% έμεινε τελικά στη δεύτερη θέση. Παίζοντας το χαρτί της «δημοκρατικής

ωριμότητας» απέναντι στον «παραλογισμό των άκρων», ο ηγέτης των Περονιστών κάλεσε κατευθείαν σε μέτωπο εθνικής συνεννόησης ενόψει του β' γύρου, ώστε να εξασφαλίσει την εκλογή του – αν και η υποψήφια της παραδοσιακής Δεξιάς, Πατρίσια Μπούλριτς, με 23,5%, δήλωσε πως στηρίζει Μιλέι.

Από την πλευρά του, το Αριστερό Μέτωπο Εργατών (FIT-U) έλαβε 3,31% (2,99% το 2019), αυξάνοντας τις ψήφους του κατά 16.000, ενώ στη νευραλγική περιφέρεια του Μπουένος Άιρες έφτασε στο 4,33%. Αντίστοιχα στις προεδρικές εκλογές, η υποψήφια του FIT-U απέσπασε 2,79%, καταφέροντας να κερδίσει 130.000 ψήφους παραπάνω. Τέλος, για τη Γερουσία, το FIT-U σκαρφάλωσε στο 3,78% (από 2,88%). Τα αποτελέσματά του, παρά την πίεση που δέχτηκε το αριστερό εκλογικό σώμα λόγω του κινδύνου που αντιπροσώπευε ο Μιλέι, αποδεικνύουν τους υπαρκτούς

δεσμούς του με το εργατικό κίνημα και την κοινωνία. Παράλληλα, ωστόσο, αναδεικνύεται η αδυναμία του να αποκομίσει μεγάλα οφέλη από την κρίση των Περονιστών.

Μπροστά στον β' γύρο, τα κόμματα του FIT-U θα συζητήσουν και θα αποφασίσουν ξεχωριστά. Ωστόσο, όπως δήλωσε κορυφαίο στέλεχος του Partido Obrero (PO): «Θα αποφασίσουμε δημοκρατικά τη στάση μας, γνωρίζοντας ότι οποιοσδήποτε κερδίσει θα είναι μια καπιταλιστική κυβέρνηση που θα ενισχύσει τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις». Στις εκκλήσεις για σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, το PO έχει ήδη απαντήσει ότι οι Περονιστές είναι οι εκλεκτοί του κεφαλαίου στην Αργεντινή, οι οποίοι σχεδιάζουν να ρίξουν την κρίση στις πλάτες των εργατών. Ως εκ τούτου, η θέση του Αριστερού Μετώπου Εργατών είναι στους δρόμους να παλεύει για την ήττα της κυβέρνησης και της αστικής τάξης.